

**“Ölüm Orucuna Zorla Müdahale Yasası
TBMM’de Kabul Edildi”**

**Direnme hakkı dünya halklarının
ve Türkiye halkının en
vazgeçilmez ve meşru hakkıdır;**

Ne
BM
Ne
TBMM
Ne
ABD
Ne
AKP

**KİMSE BU HAKKI
YOKEDEMEZ!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 48
16 Şubat 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**Amerikancı
AKP iktidarı
Ülkemize ve Irak’a**

**ölüm
ve
zulüm
getiriyor**

**BU HÜKÜMET
MEŞRU
DEĞİLDİR !**

**851.
Gün**

**104
Şehit**

***Direniş, zorla müdahale
yasasını da alt edecek!..***

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

ZALİM DİKTATÖRLERİ! Ve bir 'üslup' sorunu

Bir **zalim** değil mi o? Gözünün önünde hücre hücre eriyerek insanlar ölürken, hücreleri, tecrit siyasetini savunmaya devam eden siyasetçi, bir zalim değil mi? O siyasetçinin iktidarına **zulüm iktidarı** denilmez mi? O iktidar, bütün bunları, emperyalizmin ve tekellerin çıkarları için yapıyorsa, bu iktidara **faşist iktidar** denilmez mi?

Denilir ve denilmeli de.

Ama çarpıtılmış siyaset meydanında her şey gibi, kavramlar, adlandırmalar da, yalınlığını, saflığını kaybetmiş. Yerini hesaplar, kaygılar almış.

Ne kadar çok, ne kadar kolay sözedilir **"başka ülkelerin"** zalimlerinden. Saddam'a zalim der, Şaron'a da zalim diyebilir, Pol Pot'a, Ziya-ül Hak'a, Şah'a der, hatta Bush'a bile yeri gelince der; Ama bir güne bir gün Demirellere, Özallara, Ecevitlere, hatta Evrenlere **"zalim diktatör"** diyemez. Bir güne bir gün onlara **"faşist"** diyemez. Sözkonusu olan **kendi ülkesi** olunca, eşyanın adını bile koyamaz. Diktatöre diktatör, katliama katliam diyemez. Faşiste faşist, işkenceciye işkenceci diyemez. Eğer, bükür, yumuşatır...

Gün gelir, her şey ayan beyan ortada olmasına rağmen "susurluk devlettir" diyemez, kişiselleştirir, ayı devletin işkenceyi "münferit"leştirmesi gibi. Gün gelir, infazların, katliamların bir numaralı sorumlusu Genelkurmay'ın bu sorumluluğunu anmaktan korkar.

Niye? **"Gerçeğin söylenmesi dinlene yere yararlı, söyleyene zararlıdır"** der bir Alman atasözü. Doğrudur. Hatta bizim ülkemizde fazlasıyla

doğrudur. Siyaseten doğru ve gerçek olanı, **olduğu gibi** söylersen, kimin yalanını, gerçek yüzünü açığa çıkardıysan, onun hedefi olursun.

Ama devrimci-lik, demokrasi, yurtseverlik, dü-rüstlük, namusluluk da budur. Siyaset, kimilerinin anladığı gibi, alavere dalavere değildir, kandırma-ca, oyalama, hiç değildir. Siyasetin doğasında **"eşyanın adını koyma"** vardır. Özellikle devrimci, demokrat siyaset tam da budur. O, egemenle-rin gizlemek istediği ne kadar şey varsa, onları ortaya çıkarır. O, ege-menlerin çarpıttığını düzeltir, muğ-laklaştırdığını netleştirir. Çünkü ger-çek, devrimden yanadır. Çünkü ger-çeği haykırabilecek cüret devrimcile-ri üretir.

Zalime zalim, faşiste faşist deme-yerek, günü kurtarabilirsiniz, ama geleceği kurtaramazsınız. Gelecekte bir iddia sahibi olamazsınız. Yine ta-rihi tecrübeyle özetleyelim: **"Yalancı-lık karlı görünse bile, canını yakar; gerçek canını yakar görünse bile, karlıdır."**

"Savaşa hayır!" deyip, Amerikan emperyalizmini ağız dolusu lanetle-mek korkaklık değil mi? Türki-ye'yi Amerikan saldırısının ortağı ya-pan AKP'nin "işbirlikçiliğine, ameri-kancılığına" bayrak açmamak ür-keklik değil mi?

It'e it deyin, it size havlasa, hatta ısırsa da... Gerçeğin kavgasını yürüt-mek zordur elbette. Bedel ödemeyi gerektirir. Bu bedeli ödeyemeycek olanlar, ne yalana karşı gerçeğin, ne faşizme karşı demokrasinin, ne em-peryalizme karşı bağımsızlığın savaş-çısı olabilir mi?

Tarihte kalmış halklardan (Asur'lardan) bir deyişle bitirelim ya-zımızı: **"Sen gerçeği söyle de isterse gökyüzü delinsin."**

TALEPLERİMİZ:

- ❖ **Amerika ve İsrail'le Anlaşmalar İptal Edilsin!**
- ❖ **ABD ve NATO Üsleri Kapatılsın!**
- ❖ **Topraklarımızdaki Amerikan askerleri dışarı çıkarılsın!**
- ❖ **Hava sahamız, emperyalizmin uçak-larına kapatılsın!**

Zorla Müdahale Yasası, FAŞİST bir yasadır!
Ölümlerin sorumlusu Amerika ve AKP'dir. Tecrit Kaldırılsın!

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1971
Ağustos

Yer:
Üsküdar
Selimiye
Askeri
Kışlası'ndaki
mahkeme
salonu

Ulaş Bardakçı ve Mahir Çayan; birlikte çizdiler devrimin yolunu, birlikte düştüler yola... Birlikte sık-tılar ilk kurşunu düşmana... Tutsak düştüler ağır baskı ve tenkil koşullarında. Bir olsa da yürekleri, ayrı düştüler birbirlerinden... İşte bu fotoğraf, aylar sonra birbiri-ne kavuşan iki yoldaşın fotoğrafı. Bu fotoğraf, yoldaşlığın fotoğrafı. Yoldaşlığın bir resmi var o günden beri...

"Ve onlar liderdirler, liderler Devrim savaşında masa başında oturmazlar Bu savaşta en ön safta savaşırılar..."

"Onlar emekçi halkın kalbinde ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar."

(Mahir Çayan)

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 66
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınıclık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Ankara: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yazarıy İy Hanm
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks:0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@online.de
Akşehir: İnönü Cad. 7. Sokak Kızıy İy Han arkası Çöken Apt. No:102 Tel-faks: 0 302 351 10 25
Akşehir: ÇANK Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Kızıy Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akşehir: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 308 222 47 18
Bursa: Bektaş Cad. Güre İy Han Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Çanakkale: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyeri Sokak No:27 Daire:10 Şişeliy Tel-faks: 0 302 435 25 10
Edirne: Hıpa İy Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yazarıy İy Hanm No: 31/501 Kızıy Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Akça Cami Cad. No: 30 Kat: 2 Tel-fax: 0262 325 58 06
Mahmut: Dabakhan Mah. Eskihaletp Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Menteşe: Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğham No: 9 kat: 1 Dair e 13
Samsat: Talimhan Cad. Bozokkay İy Han Kat: 3/42 Tel-faks: 0 302 435 25 10
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Döndüğü sokak Postahar İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluklu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Bu Ülkenin Bu Halkın Hükümeti Değil 53. Eyalet Hükümeti*
- 5... *AMAC'ta Tartışılacak Bir Şey Yok*
- 6... *Amerika Irak'ı İşgal Edecek! "Küçük Amerika" Kuzey Irak'ı!*
- 8... *Direnme Hakkı'nı Yoketmeye Kalkan Bir İktidar Faşizmin İktidardır*
- 9... *Demagojiyi Bırakın Tecriti Kaldırın*
- 10... *"Öcalan Üzerindeki Tecrit Kalkana Kadar..."*
- 11... *AKP BİNALARININ ÖNÜ*
- 13... *F Tipleri Mücadelesine Sırtını Dönerler!*
- 14... *"Canlı Kalkanlar" Irak'ta ABD Karşısı Eylemler Sürüyor*
- 17... *"Silahlı Çete"yi Cemil Çiçek Övdü; DGM Bizi Toplattı-Halkın Hukuku*
- 18... *Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Kuruldu*
- 22... *Çelişki BM ve NATO sahnesinde -Bağımsız Türkiye*
- 25... *Demagojinin Adı; 'Ulusa Sesleniş'*
- 26... *İslam ve Takiyyecilik*
- 30... *Kanlı Pazar'dan Amerikancı Hükümete*
- 32... *YARIM EKMEKLİ GÜNLER*
- 34... *Beyaz Boyalı Genelev ve Konya Hilton*
- 35... *AKP ve Emperyalizm*
- 38... *Yalancı Amerika, Hırsız İngiltere*
- 39... *Rektörler Katılımcılıktan Ne Anlar?*
- 40... *Ülke ABD Uydusu Olurken "Milli Ordu"nuz Neredeydi?*
- 42... *Solun Beyni: Bir Birlik Nasıl Sabote Edilir?*
- 43... *İcazetin Bittiği Yerde "Dnlar" Çıkar Ortaya*
- 44... *İki Feda Eylemcisi, İki Kahraman*
- 46... *Saf İdeya İnsanlarına Sağol Demeliyik*
- 47... *Direnen Filistin Öğretiyor-Dünya Haberleri*
- 48... *Kahramanlar Ölmez*
- 49... *ABD İşbirlikçisi Katil Kalemler!*

Bu Ülkenin Bu Halkın Hükümeti Değil 53. Eyalet Hükümeti

Bu iktidar halkına yalan söyleyen, aldatan bir iktidardır. "Savaşa karşı barış"tan sözederken, üsleri, limanları, havaalanlarını, demiryollarını açarak ülkemizi ABD'nin savaş karargahı haline getirdiler. "Savaşa girmiyoruz" demagojisi, bu gerçeği gizleyemiyor. Cephe'nin 295 No'lu açıklamasında söylendiği gibi, "Anadolu'yu kırmızı bir halı gibi, Amerikan emperyalizminin ayakları altına serdiler." Irak halkı, ABD'yi ve bu saldırıda ABD'ye yardım eden herkesi haklı olarak düşman diye adlandırıyor. Evet, Türkiye yönetimi, Irak halkına düşmanlık yapıyor. Bizim topraklarımızdan giden Amerikan askeri, Bizim topraklarımızdan fırlatılacak füzele, bizim topraklarımızdan kalkacak uçaklar katledecek Irak halkını. Bunun neresi "savaşa girmemek"?

Türkiye halkı, tarihinde belki başka hemen hiç bir konuda olmadığı kadar ezici bir çoğunlukla, ABD saldırısına karşı çıktı. Aynı ezici çoğunlukla, Türkiye'nin böyle bir saldırıda ABD'nin yanında yer almasına karşı çıktı. "Bir koyup üç alma" demagojileri de halkımızın düşüncesini değiştiremedi. **Ama halkın düşüncesini kaale almadı AKP.** Bir iktidarın "meşru" olup olmadığını belirleyen nedir? Halkın iradesine uyuyor mu, halkın çıkarlarını savunuyor mu, buna bakılır. Mevcut durum, AKP'nin bu halkın hükümeti olmadığını ilanıdır. Aldıkları kararların, halka ve vatana ihanetten başka bir anlamı yoktur. **Milletin yüzde 94'ünün iradesini çiğneyen** bir hükümetin "**milletin hükümeti**", bu iradeyi çiğneyen TBMM üyelerinin de "**milletin vekili**" olduğu iddia edilebilir mi?

Ülkemizi Amerikancılık bataklığına sokan AKP'dir. AKP'ye karşı çıkmadan ABD saldırganlığına karşı çıkılmaz. AKP, bu saldırıda ABD'nin kolu, bacağıdır; o kolu bacağı kesmeden ABD saldırganlığına karşı çıkmanın pratik bir hükmü yoktur. Halkın iradesinin ayaklar altında çiğnendiği yerde, demokrasi yoktur. Ülkemizdeki demokrasinin bir "**demokrasicilik oyunu**"ndan ibaret olduğu, bir kez daha tescillenmiştir. Seçimler, oylar, hiç bir şey ifade etmiyor.

AKP ve yandaşları kendilerini savunmak için "**ABD'ye nasıl hayır diyeceğiz bu koşullarda?**" diyor. Doğrudur; emperyalizme bağlılılık zincirleri parçalanmadan hiç bir parti, emperyalizm karşısında direnemez. Ama AKP gibi düzen partileri, zaten direnmek için değil, tersine emperyalizmin en sadık kulu olmak için o koltuğa oturmuşlardır. AKP, kendini **Amerika'nın imparatorluk stratejilerine endekslemiş** durumdadır. Ortadoğu ülkelerinde yapılan "barış turu"ndan NATO'ya başvurulmasına kadar son dönemde atılan bütün adımlar, ABD planları paralelindedir. Bu yanılla ABD'nin 53. eyalet hükümetinden farkı kalmamıştır. Düşünün, Avrupa Birliği'ne bile, kendi gücüyle değil, ABD desteğiyle girmeye

ye çalışan bir partidir AKP. Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül, Irak konusunda, Bush'la kelimesi kelimesine aynı şeyleri söylemektedirler. Bu ülkeyi Amerika'nın talimatlarıyla, politikalarıyla yönetenlerin, bu ülkenin ve halkın hükümeti olduğundan sözedilebilir mi?

Ne ülke içinde, ne dış politikada kendine ait hiç bir düşüncesi politikası yoktur AKP'nin. Gündemdeki konuya göre, ABD'nin, TÜSIAD'ın, Genelkurmay'ın kararlarını uyguluyor. Herkes görüyor ki, dört aylık AKP iktidarında da hiç bir şey değişmemiştir. Böyle olması da doğaldır. Çünkü "yöneten" değişmemiştir. Denilebilir ki, nasıl değişmemiştir, Ecevit'in hükümeti gitti, bunlar geldi! Doğru, hükümet değişti, ama tekrar ediyoruz, yöneten değişmedi. Çünkü yöneten Amerika'dır. Ecevit hükümetken de, AKP hükümet-ten de yöneten değişmemiştir. AKP'nin bu yönetim biçimine, bu bağımlılığa bir itirazı olmadığı için sistem aynen sürmekte, dolayısıyla da bizim içinde bulunduğumuz koşullarda bir değişiklik olmamaktadır. AKP, ABD'nin ekonomik, siyasi, askeri isteklerini yerine getiren bir figürandır. ABD'yle yaptığı-yapıyor görüldüğü tüm pazarlıklar bir yandan uşaklığını, işbirlikçiliğini gizlemeye, öte yandan da bu arada "figüran payını" artırmaya yöneliktir.

1 950'lerden bu yana, hiç bir düzen partisi, Amerikan politikalarının dışına çıkamamıştır, bundan sonrakiler de çıkamaz. Hepsisi, bugün AKP'nin yaptığı gibi, ABD'nin istekleri doğrultusunda, sömürüyü, zulmü devam ettirecektir. Yalanı, aldatmacayı devam ettirecektir. Halkın yüzde 94'ünün iradesine rağmen ülkemizin Amerikan saldırısına sokulması engellenemiyorsa, **değiştirilmesi gereken, iktidarın kendisidir**; şu veya bu partinin değil, iktidarın! AKP'yi alın yerine CHP'yi koyun, veya DYP'yi,

Bu düzen Amerika'nın düzenidir. Amerika'ya ve ülkemizdeki Amerikancı iktidarlara karşı mücadele bütündür. Kimse kendini kandırmasın, bağımlılığı ve faşizmi ülkemizde sürdürenlere karşı çıkmaktan çekinenler, "koskoca" Amerika'ya mı kafa tutabilecekler? Kendi ülkemizdeki işbirlikçi iktidarlara karşı bağımsızlık, demokrasi mücadelesini sürdüremezsek, başka hiçbir şeyi, ne barışı, ne kardeşliği, savunamayız.

Hala, icazet hesapları yapanlar, düzen içi statükoları uğruna bu mücadeleyi bölen, güçsüzleştiren **"siyaset bezirganları"**dır.

ANAP'ı, veya FP'yi, GP'yi; değişen bir şey olmaz. Yine Amerika'ya bağlı bir ülke olmaya devam ederiz. "Ancak bağımsız bir ülkede, özgür bir halkın iktidarı, Amerika'ya karşı direnebilir." Türkiye halkının gündemi, bağımsızlık mücadelesidir. Her talebimiz, her eylemimiz, her örgütlenmemiz buna yönelmediği sürece, sonuçsuz kalır.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele, belki hiç bir zaman olmadığı kadar birbirinden ayrılmayacak hale gelmiştir. ABD'ye karşı çıkan AKP'ye, AKP iktidarına karşı çıkan ABD'ye karşı çıkmak zorundadır. Mücadelenin "savaşa hayır" sloganıyla yürütülemeyeceği şimdi daha nettir; Amerika'ya karşı çıkmak, bu düzene karşı çıkmaktır. Çünkü bu düzen Amerika'nın düzenidir. Amerika'ya ve ülkemizdeki Amerikancı iktidarlara karşı mücadele bütündür. Kimse kendini kandırmasın, bağımlılığı ve faşizmi ülkemizde sürdürenlere karşı çıkmaktan çekinenler, "koskoca" Amerika'ya mı kafa tutabilecekler? Kendi ülkemizdeki işbirlikçi iktidarlara karşı bağımsızlık, demokrasi mücadelesini sürdüremezsek, başka hiçbir şeyi, ne barışı, ne kardeşliği, savunamayız.

AKP Amerikancı iktidarın bugünkü biçimidir. Yarın bir başka parti olur, ama ne iktidarın niteliği, ne de kurtuluşumuzun koşulları değişmez. Bağımsızlık ve demokrasi için, adalet ve özgürlük için emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele vermek zorundayız. Barış ve kardeşlik, ancak bu mücadele içinde savunulabilir. Bağımsızlık ve demokrasi-den yana olmayanların, bunun için mücadele etmeyenlerin barış, kardeşlik sözleri de yalan ve aldatmacadır. Hala, sloganlarını, ittifaklarını belirlerken, aman ABD'ye karşı karşıya gelmeyelim, aman AKP iktidarıyla karşı karşıya gelmeyelim, aman polisin hışmına uğramayalım diye icazet hesapları yapanlar, bu mücadelenin sürdürücüleri değil, bu mücadeleyi istismar eden, düzen içi statükoları uğruna bu mücadeleyi bölen, güçsüzleştiren **"siyaset bezirganları"**dır. Ne burjuva siyaset esnafının, ne "sol" görünümlü siyaset esnafının halkımıza ve mücadeleye verebileceği bir şey yoktur.

Ülkemizin Amerikan emperyalizminin uşağı haline getirilmesine karşı çıkanlar; Irak halkının katline ortak edilmemize karşı çıkanlar; bağımsızlık ve demokrasi isteyenler; Amerikan emperyalizmine ve onun ülkemizdeki işbirlikçilerine karşı, halkın iktidarı için mücadeleyi yükseltelim. İşbirlikçi oligarşinin iktidarı yıkılıp halkın iktidarı kurulmadan, bağımsızlık ve demokrasi hayaldir; ekmek ve adalet hayaldir.

AMAÇ'ta Tartışılacak Bir Şey Yok

- ARAÇ da belli; katliam! -

"Hedef 'İslamcı örgütler' gibi gösterilse de en genelde Amerikan imparatorluğuna karşı çıkan, kapitalizmin sömürüsüne muhalif olan tüm örgütlü güçler, halklardır. Asya halkları, Latin Amerika halkları, Ortadoğu halkları, Balkan halkları, Kafkas halkları ve hatta Avrupa metropollerinin tüm muhalif, ilerici güçleri bu saldırının hedefi durumundadır. Amerikan emperyalizmi terör demagojisi ile bunu yapmak istiyor."

Tarih 14 Eylül 2001, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi 11 Eylül'de yaratılan "terör" demagojilerinin ortalığı kapladığı, yalan propagandanın beyinleri teslim aldığı günlerde söyledi bu sözleri. Amerika'nın amacının imparatorluğunu tesis etmek olduğu, Afganistan'da görülmek istenmedi. Hedefin Irak'a dönmesiyle birlikte sonraki günlerde giderek netleşti ve devrimcilerin söylediğini, solcusundan, islamcısına, küreselleşmeyi savunandan, sıradan demokratlarına, hatta sıradan insanlarına kadar bütün dünya söylemeye başladı.

Şimdi de ABD'nin kendisi söylüyor.

Colin Powell geçen hafta ABD senatosundaki bir brifingte, *"başarımızın, bölgeyi ABD çıkarlarına uygun bir biçimde, temelden yeniden şekillen-direbileceğini düşünüyorum."* dedi.

Aynı günlerde ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, *"küresel savaşın Irak'a düzenlenebilecek askeri müdahaleyle sona ermesinin söz konusu olmadığını"* söyleyerek hedefin sadece Ortadoğu olmadığını, bütün dünya olduğunu daha açık dile getirmiş oldu. (Yeni Şafak 8 Şubat)

Bu sözlerin bu kadar açıktan dile getirilir olmasının birinci nedeni ABD'nin halklara karşı açık bir meydan okuyuş sürecine girmiş olmasından ise, ikinci nedeninin Amerikan propaganda mekanizmalarının yaşadığı büyük çöküntü olduğu açıktır. Dünya ABD'nin yalanlarına inanmamaktadır.

Amaç açık, tartışmasız.

Yalan propagandalarla, darbelerle, ayaklanmalar çıkartarak amacına ulaşamadığı yerde geriye tek çaresi kalıyor; katliam. Amaca ulaşmak için ABD'nin bütün dünya halklarına dayattığı araç, katliamcılıktır. Katledilecek olan, bugün Irak halkıysa, yarın başka halklar olacaktır. "Küresel savaşın" sürmesinin başka yolu yok.

Katliamcılık Amerika'nın ezeli tarihinde en belirgin harflerle yazmaktadır. Onmilyonlarca insanı katletti Amerika. Açın bakın tarihe, dünyanın bütün kıtalarında katliamlar yarattığını görürsünüz.

Dünya halkları;

"Biz ABD imparatorluğunun yarattığı açlığa mahkum olmak istemiyoruz, zulüm altında inlemek, Amerika'nın kışkırttığı savaşlarda, ABD'nin 'akıllı bombaları, hali bombaları' altında ölmek istemiyoruz" diye haykırıyor.

"Biz dünyanın ezilen, yüzyıllardır emperyalist politikalarla iradesi yokedilen halkları, özgür yaşamak istiyoruz" diyor.

"Amerikan imparatorluğuna hayır" diyor.

ABD ne bu haklı talepleri susturabilir, ne de halkları teslim alabilir.

15 Şubat'ta dünyanın dört bir yanında meydanlara dökülenler, yakılan ABD bayrakları bunun en açık kanıtı değil midir?

Amerika'nın imparatorluk saldırganlığı sürdükçe, tarihte görülmedik şekilde ortaya çıkan ABD karşıtı potansiyelin sesi kaale alınmak istenmedikçe, (ki almayacaktır) o zaman halklar ABD'ye karşı yeni mücadele araçlarını kaçınılmaz olarak gündemine alacaktır. Halklar bunca terör, açlık, aşagılanma, tehdit ve zulüm altında yaşamaya ilelebet mahkum edilemez. Tarihin ve bilimin yüzlerce yıllık deneylerle öğrettiğidir bu gerçek.

Bu potansiyeli, bu gücü yaratan, Amerika'nın kendisidir. Dünyanın şurasını burasını *"kendi çıkarları doğrultusunda"* şekillendirmek için yarattığı katliamlar, açlıklar, hukuksuzluk, adaletsizlik, desteklediği faşist iktidarlardır. Tıpkı 11 Eylülü yaratanın da kendisi olduğu gibi.

ABD'nin tavrı ne Bush'un ne de başkasının "özel" tavrıdır. Bu emperyalizm gerçeğidir, ezenlerin sınıf tavrıdır. ABD'nin farkı bu tavrı gösterirken, "demokrasi, özgürlük, insan hakları" maskelerini indirmiş olmasındandır.

Hala, Amerikan saldırganlığına kılıf bulmaya çalışan, 'barıştan', 'stratejik ortaklık'tan sözedenler Amerika'nın katliamcılığının ortağı, imparatorluk hedefinde kullandığı maşalardır. Hiçbir 'mecburiyet' bu gerçeği değiştirmiyor.

Amerika Irak'ı İşgal Edecek! "Küçük Amerika" Kuzey Irak'ı!

Irak'ta Amerika, Kuzey Irak'ta Türkiye İşgaline Hayır!

Açıklanan rakamlara göre, yaklaşık **120 bin** kişilik bir askeri güç, Kuzey Irak sınırına sevk edilmiştir. Bu sevkiyatın ne "mültecileri önleme"yle, ne "insani yardım organizasyonu"yla ilgisi yoktur. Türk Silahlı Kuvvetleri, oraya Kuzey Irak'ı işgale gitmiştir.

Kuzey Irak, Irak'ta ağırlıklı olarak Kürt halkının yaşadığı toprakların adıdır. Kürt halkına karşı on yıllardır sürdürülen işgalci, imhacı siyasetin bir devamı olarak şimdi bu bölge de Türkiye tarafından işgal edilmek istenmektedir. Oligarşinin "ulusal güvenliğimizi tehlikeye düşürecek gelişmeler olabilir" propagandaları, Can Dündar'ın "PKK-ABD görüşmeleri"ni açıklayan yazıları, Şemdin Sakık'a yaptırılan açıklamalar, hep bu planın parçalarıdır.

Peki hangi hakla?

Bu işgalin hiç bir haklı, meşru gerekçesi yoktur.

"Ulusal güvenlik gerekçesi", inkarcı, imhacı Kürt politikasının perdelenmesi için uyandırılmıştır

Söylenilen tek gerekçe, "ya orada bağımsız bir Kürt devleti kurulursa" gerekçesidir.

Peki kurulursa ne olur? Kendi sınırları dışında, başka bir toprağın insanlarının bağımsız bir devlet kurması niye

Türkiye oligarşisini rahatsız ediyor?

Ediyor, çünkü, Türkiye kendi sınırları içinde Kürt halkına karşı yıllardır her türlü baskıyı, katliamı uygulayan bir devlettir. Irak sınırları içindeki Kürtlerin bir takım ulusal haklarına sahip olmasının Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt halkı için "kötü örnek" olmasından korkuyor.

Yani sonuç; oligarşinin "güvenlik" korkusu, gerçekte Kürt halkının hak ve özgürlüklerine kavuşması korkusudur.

Sen Kürt halkının kimliğini tanımasan, o halk haklarını isteyecektir. Kuzey Irak'ta bir "Kürt devleti" kurulsa da kurulmasa da isteyecektir. Nitekim istiyor.

Oligarşinin inkar siyasetinin şiddetine, boyutuna bakın; kendi sınırları içindeki Kürtleri baskı altında tuttuğu, onların haklarını gasbettiği yetmiyormuş gibi, başka ülkelerin sınırları içinde yaşayan Kürtleri de ezmek, sindirmek istiyor. Yarın İran veya Suriye sınırları içinde yaşayan Kürtler de bağımsız bir devlet kurmak istediklerinde ne yapacak peki oligarşi? "Ulusal güvenlik" gerekçesiyle orayı da mı işgal etmeye kalkacak?

Oligarşinin işgali yeni değildir. Ama işgalle hiç bir şeyi çözmemiştir bugüne kadar, bundan sonra da çözemeyecektir.

ABD gölgesinde işgalcilik

Amerika'nın Irak halkına yaptığını Türkiye Kuzey Irak halkına yapıyor. Amerika nasıl olsa işgal edecek, biz de arada kendi hesabımızı görürüz hesabı yapıyor. 53. Eyalet politikası burada da yürürlüktedir. Hem Kuzey Irak işgal edilip oradaki Kürt milliyetçi hareketleri denetim altında tutulacak, hem de fırsat bulunursa, KADEK güçlerine karşı imha operasyonları yapılacaktır. (Bunun yanında Musul-Kerkük'ten pay almaktan tutun da Kuzey Irak içlerinde kalıcı bir tampon bölge oluşturmaya kadar yapılan başka ihtimal hesapları da vardır.)

Kuzey Irak'ın "ulusal güvenlik" gerekçesiyle işgali, Amerikan işbirlikçiliği politikasını perdelemekte de kullanılıyor. Oysa, 120 bin askerin Irak'a sokulması, bazı pü-rüzler dışında, **ABD'nin de işine geliyor**, ABD böylelikle, tümünü işgal etmek istediği Irak'ın bir bölümünü sağlama alıyor, oradaki Kürt güçlerinin Saddam yönetimine bağlı güçler karşısındaki bir yenilgi ihtimalinin Amerikan

ABD'ye Kiralık Korucu!

Toprağımızı kiraladılar, şimdi sıra Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarında

Oligarşi, ABD askeri olmakta dolu dizgin gidiyor. 1000 korucu, ABD'nin katliamcı, işgalci güçlerine tercümanlık yapmak üzere kiralandı. 1500 dolar civarında aylık verilecek olan korucular, önümüzdeki günlerde Amerikan birliklerine katılacaklar. Tabii ki bu korucular, ABD'yle anlaşmayı kendileri yapmadılar. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, ABD'ye AKP hükümetinin izni ve Genelkurmay'ın onayıyla **KIRALANDI!**

askeri güçleri açısından doğurabileceği olumsuzlukları asgariye indirmiş oluyor.

Türkiye'nin Kuzey Irak'ı işgali, kendi şovenist özel amaçları ne olursa olsun, ABD'nin işgal planına verilmiş bir destektir. Zaten öyle olmasa, ABD 120 bin kişilik bir askeri gücün kendi izin ve onayı dışında Kuzey Irak'a girişine hiç bir biçimde izin vermez, TSK da ABD'nin onayı olmadan Irak'a bir adım bile atamaz.

ABD'nin Kürt milliyetçileriyle ilişkileri, emperyalist çıkarları içindir

ABD Kürtlerle (Barzani, Talabani güçleriyle veya diğerleriyle) ilişki sürdürürken, Kürt halkının kimliğini, çıkarlarını düşünmüyor elbette, onların "ulusal baskı" altında olması ABD'yi hiç mi hiç ilgilendirmiyor, ABD kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için sürdürüyor bu ilişkileri.

Kürt halkı ve örgütleri bunu bilmek zorundadır. Bunu bilmek ve emperyalizmin aleti olmamak durumundadır. Bu oyunları bozmanın, saldırıyı püskürtmenin öncelikli koşullarından biri tutarlılıktır. Olaylara ve gelişmelere "fırsat" olarak bakmak, pragmatizmi esas almak, Kürt halkının direnişini zayıflatmaktan başka sonuç vermez.

Bugün gerek ABD güçlerinin, gerekse de Türkiye oligarşisinin Kuzey Irak'ta rahatça at oynatabiliyor durumda olmaları, bir yanıyla da Kürt milliyetçiliğinin yanlışlarının sonucudur. Bu noktada Kürt milliyetçi hareketlerinin yanlışları da eleştirilebilir, (ki bu ayrı bir konudur, o çerçevedeki eleştiri ve ideolojik mücadele sürecektir) ama bu işgali haklı göstermez.

Türkiye halkı, "Savaşa karşı" çıkan tüm güçler! Kuzey Irak'ın TSK tarafından işgaline de karşı çıkılmalıdır!

Amerikan saldırganlığına karşı çıkanlar, ordunun Kuzey Irak'ı işgale yönelik saldırganlığına da karşı çıkmak durumundadır. Orada da iradesi çiğnenecek, katledilecek olan halktır.

Türkiye'nin Kuzey Irak'ta "ulusal bir çıkarı" yoktur. Oradan Türkiye'ye yönelmiş bir "tehlike" de yoktur. Oligarşi, oradaki Kürt halkının özgürlüğünü kazanmasından, bağımsızlığından korkuyor, çünkü **kendi misak-ı milli sınırları içindeki Kürtleri eziyor.**

Türkiye'nin Kuzey Irak'ı işgali, kendi sınırları içindeki baskı ve imhayı sürdürmek, kendi sınırları içindeki Kürt halkını zaptedebilmek içindir. Yani, kendi suçunu, Kuzey Irak'ta bir başka suç işleyerek kapatmaya çalışıyor. Bunun adına da "ulusal çıkarlar" deniyor. Buna kimse kanmamalıdır.

Türkiye, 1974'te de Kıbrıs'ın bir kısmını işgal etmiştir. Peki bu işgal, kime ne kazandırdı? Kime barış, özgürlük, demokrasi getirdi? Kuzey Irak'ın işgali, orada katliamlar demek olduğu kadar, ülkemiz sınırları içinde de şovenizm rüzgarlarının estirilmesi, "savaş" bahanesiyle baskı ve terörün tırmandırılması demektir.

Kürt halkının haklarını savunmalı, işgale, imhaya, katliamlığa karşı çıkmalıyız. ABD'nin Irak'ta yapmaya çalıştığıyla Türkiye oligarşisinin Kuzey Irak'ta yapmaya çalıştığının özünde aynı olduğunu, aynı baskı ve tahakküm politikalarının değişik biçimleri olduğunu herkes görmelidir.

AKP Zulmü Dinmiyor TAYAD'ın Açlık Grevi Sürüyor

5 Ocak günü, "tecriti kaldırın ölümleri durdurun" talebiyle süresiz açlık grevine başlayan TAYAD'lı ailelerin eylemi, Gazi Mahallesi'ndeki direniş evinde sürüyor.

Açlık grevindeki **Emine Palabıyık** ve **Feridun Osamağaoğlu**'nun 9 Şubat'taki ziyaretçileri arasında Grup Yorum da vardı. Irak halkıyla dayanışma amacıyla Bağdat'a giden Cihan Keşkek'in de bulunduğu Grup Yorum elemanları ailelere ve o anda ziyaretçi olarak bulunan yaklaşık 70 kişiye küçük bir konser de verdi.

Ziyaret hem TAYAD'lılara verilen bir destekte hem de Grup Yorum elemanı Cihan Keşkek direnişin içinden uğurlandı. Halayların, marşların ardından neden Irak'a gittiğini anlatan Keşkek alkışlarla uğurlandı.

AKP iktidarı kapısına dayanan TAYAD'lıların, açlığa yatmış yaşlı bedenlerin, hapishanelerinden, hastanelerinden çıkan ölümlerin ve bir deri bir kemik kalmış ölüme yürüyenlerin haykırışını duymamakta, duymazlıktan gelmekte ısrar ediyor. Tarihte hiçbir zulüm iktidarı sorunların üzerini baskıyla, ölümle, zulümle örtetek gerçekleri unutturamadı. AKP de unutturamıyor. Zulüm dinmedikçe direniş de, direnenler de bitmez...

Gençlik'ten tutsaklarla dayanışma

Bursa Gençlik Derneği F tiplerinde tutsaklara kart atma eylemi yaparak tecritin kaldırılmasını istedi. Eyleme Atılım okurları, İşçi Köylü okurları ve İHD de katıldı.

hücrelerden

direnme savaşında

3. yıl

851. gün

Direnme Hakkı'nı Yoketmeye Kalkan Bir İktidar Faşizmin İktidarındır ve Direnme Hakkı'nı Yoketmeye Kalkan Bir İktidar Güçsüz ve Çaresizdir

28 ay, 121 hafta, 851 gündür direnişimizi kıramayanlar, son bir umutla, "ölüm oruçlarına zorla müdahaleyi ve ölüm orucunu destekleyenlere onlarca yıllık ceza yağdırmayı" öngören bir yasa çıkardılar.

En başta söyleyelim ki, bu, **çaresizliğin yasasıdır**; iktidarın çaresizliğinin yasası!

Zorla müdahaleyi yasallaştırdınız, ne olacak? Daha önce yapmıyordunuz? Ne destanlar yazıldı o zorla müdahaleler altında?.. Başımıza diktiğiniz kontracı Dr'ların, Mengelerinin elinden "ölümü" alabilmek için ne büyük iradeler gösterildi. Sonuç alamadınız müdahalelerinizden, yine alamayacaksınız? Evet, belki daha çok sakat bırakacaksınız, hafızası silinmiş, eli ayağı tutmayan yüzlerce tutsağa yenilerini ekleyeceksiniz, ama direnişi yine de kıramayacaksınız.

Bu faşist yasayla, zulmünüze zulüm katmaktan başka ne yapabilirsiniz? Ama unutuyorsunuz ki, biz alevlerin içinde kavrularak yaşadık zulmünüzü, kurşunlarınız, bombalarınız, envai çeşit gaz ve kimyasal bombalarınız altında yaşadık. Daha önce de söylemiştik; o kadar vahşice zulüm uyguladınız ki, artık daha ötesini yapabilmeyi kendiniz imkansızlaştırdınız.

Ama yine de direniş karşısındaki çaresizliğinize bir çare olur mu diye çıkardınız bu yasayı.

Bu yasayla, faşizmin iktidarı olduğunuzu kanıtladınız!

Adalet Bakanı, çıkarılan bu yasanın "hukukun katledilmesi" demek

olduğunu çok iyi biliyordu. Ama yine kendi ifadesiyle "**şimdi mecbur**"lardı. **Mecburlardı** direnişi kırmaya. **Mecburlardı** devrimci düşünce ve örgütlenmeyi yoketmeye. **Mecburlardı** Amerikan işbirlikçisi olarak savaş kararı verdiklerinde ülke içindeki muhalefetin en güçlü mevzilerine saldırmaya. **Mecburlardı** "direnerek hak alınamayacağı"nı kanıtlamaya.

Zulüm, sömürücü bir iktidarın "mecburiyeti"dir. Hiç bir işbirlikçi iktidar, daha fazla baskıya, daha fazla yasağa başvurmadan kaçınmaz. Çünkü iktidarını sürdüremez.

Bu yasa, AKP iktidarının **despot** bir yönetim olduğunun kanıtıdır. Yasa, AKP'nin faşizmin sürdürücüsü olduğunun kanıtıdır. İktidarlara, ekonomik, sosyal kararlarına çok çeşitli bahaneler, gerekçeler uydurabilirler; ama zulmü suni bahanelerin arkasına gizlemek mümkün değildir. Zulmü yasallaştıranlar, "direnme hakkı" gibi tarihsel meşru bir hakkı kitlelerin elinden almaya çalışanların **faşistlikleri tartışma götürmez**.

**Zulmün zaferi olmaz;
zafer bizim olacak!**

Genelkurmay'dan daha Genelkurmaycı, Avrupa'dan daha Avrupalı, Amerika'dan daha Amerikalı tavrınızla daha iktidarınızın ilk gününde karşılaştık biz. Dördüncü ayındasınız iktidarınızın, siz de kıramadınız direnişi. 7 şehit verdik sizin iktidarınızda, 8 tutsak ölüme yattı. Her gün her saat irademize yeniden tanık olacaksınız. Her gün her saat, yeni zulüm yasalarınıza rağmen, direniş karşısında faşizmin çaresizliğini yaşamaya devam edeceksiniz.

Ali Suat Ertosun'un F tipi gerçeğini çarpıtmaya çalıştığını ama beceremediğini söyleyen 86 Avukattan Cevap:

Demagojiyi Bırakın Tecriti Kaldırın

16 Ocak 2003 tarihli Radikal Gazetesi'nde Cezaevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun imzalı olarak yayınlanan ve F tiplerini toz pembe gösteren açıklamaya, TAYAD'lı ailelerden sonra 86 avukat tarafından yapılan bir açıklamayla tepki gösterildi. Tutsaklardan sonra F tipleri gerçeğini yaşayarak en iyi bilenlerden olan avukatlar Ertosun'un doğru söylemediğini belirttikleri açıklamada, "işte hapishaneler gerçeği" başlığı altında, F tiplerinde yaşanan baskılara, hak gasplarına, tecritin nasıl uygulandığına ilişkin örnekler verdiler.

Tümü somut olarak yaşanan gerçekleri ifade eden uygulamalar teker teker Ertosun'un bütün yalanlarını çürütüyor. Hücrelerdeki yaşam koşulları, sağlık, savunma hakkı, tecrit, işkence ve baskılara verilen örnekler, Ertosun'un en az Colin Powell kadar bir yalancı olduğunu da gözler önüne sermekte. 19 Aralık'ta söylenen yalanları hatırlatan 86 avukat, şu gerçeğin altını çiziyor;

"Nasıl ki 19 Aralık'a ilişkin söyledikleri hayat tarzından yalanlanmışsa, yakılan bayanlara ilişkin söyledikleri yalanlanmışsa bunlar da hapishanelerde yaşananlarca yalanlanmaktadır."

Hücreye 'oda' demenin gerçeği değiştirmedini belirten avukatlar, tek kişilik hücreleri hatırlatırken, "orayı hücre yapan tecritin kendisidir" dedi.

F tiplerindeki uygulamalar nedeniyle müvekkillerinin savunma hakkını kullanamadığını belirten avukatlar, bu engellemelerin nasıl yaşandığına ilişkin örnekler de verdiler. Açıklamanın sonunda hapishanelerin Ertosun'un anlattığı gibi, toz pembe" olmadığını belirten hukukçular şöyle dedi:

"Yukarıda söylediklerimizin tümünün belgesi vardır, kanıtlarız. İlk kanıtımız da hapishaneleri açın, herkes görsün, içerideki herkesi dinleyelim ve söylediklerimizin doğru olup olmadığını tespit edelim. Ertosun F Tipi Hapishanelerin son derece modern ve insanca yaşam üzerine kurulu olduğunu iddia ediyorsa bizde SORUYORUZ!"

"NEDEN TUTUKLULARIN F TİPİ HAPİSHANELERDEKİ YAŞAMI ANLATMASINI İSTEMEMEKTEDİR" Ertosun değil, "Hücrelerde" yaşayanlar anlatmalıdır GERÇEKLERİ. Hapishanelerde kimse 60-70 kişilik koğuştan istememektedir. Bu demagojidir. İstenen sosyal bir varlık olarak insanın, insanca varlığını sürdürmesini sağlayacak olan, en az 8-9 tutuklunun tretman koşullarına bağlı olmadan bir arada yaşaması, dayanışma içinde bulunması ve bu şekilde can güvenliklerini sağlanmasıdır. Bakanlık demagoji yapmayı bırakmalıdır, çünkü gerçekleri bulandırmamaktadırlar. Bunun yerine tutukluların seslerine kulak vermeli ve tecridi kaldırmalıdır."

Avukatlar 'Ölüm Orucu Yasası'na Karşı

İstanbul ÇHD'de biraraya gelen avukatlar "ölüm orucuna zorla müdahaleyi" yasal hale getiren düzenlemeye karşı çıktılar. Henüz yasa Sezer tarafından onaylanmadan yapılan açıklamada, zorla müdahale yapılmasının hukuksuzluğu dile getirilirken, yasanın dayandırıldığı anayasa maddesinin de nasıl tahrif edildiğini gözler önüne serdiler.

Anayasanın işine gelen yerini al, gelmeyi at!

Açlık grevlerine zorla müdahalenin sanki bütün dünyada yasal olduğu ve olumlu sonuçlar aldığı izlenimi verilmek istendiğini belirtildiği açıklamada, bunun gerçek dışı olduğu belirtildi ve yasanın dayandırıldığı Anayasa'nın 17. Maddesi'nde belirtilen

'Herkes yaşama, maddi, manevi sorumluluğunu koruma hakkına sahiptir' hükmünün devamındaki, 'Kişinin vücut bütünlüğüne dokunulmaz, rızası olmadan bilimsel ve tıbbi deneylere tabi tutulamaz.' bölümünün bilinçli olarak yok sayıldığı belirtildi.

AKP siyaseti konuşuyor; yalan, hile, aldatma, entrika... **Çaresizlik zulme kendi anayasasını çiğnettiriyor.** Aferin AKP'ye; Özal çizgisine devam. "Bir kere delmekle bir şey olmaz"dan, direnişi kırmak için "cimbızlama yapmaktan bir şey olmaz"a!

Yine yasaya gerekçe yapılan hekimlerin Tokyo Bildirgesi'nin de çarpıtıldığı belirtilen açıklamada, ölüm orucuna "teşvik ve ikna"nın soyut ve her yere çekilebilecek bir tanımlama olduğu belirtildi. Avukatlar tasarının, avukatların aranmasına ilişkin bölümüne de karşı çıkarak, bunun insan onuruna aykırı olduğunu belirttiler.

DEHAP'ta Açlık Grevi Yapan Aileler: "Öcalan Üzerindeki Tecrit Kalkana Kadar..."

*DEHAP Beyoğlu İlçe Teşkilatı'nda Öcalan'ın tecriti-
nin kaldırılması için açlık grevi yapan aileleri ziyaret et-
tik ve kısaca eylemlerine ilişkin konuştuk.*

ALİ TEKİN: Bizim açlık grevimizin nedeni baskılar. Cezaevlerinin üzerindeki, halkın üzerindeki baskılar, Ortadoğu'nun kan gölüne dönmesi için bazı işadamları devamlı kışkırtıyorlar. Seçimden bu yana Başkan'ın üzerindeki baskı, görüş yasağı, basın gitmiyor, gazete gitmiyor, radyo gitmiyor. Yani bütün dünyadan kopuk bir kişi olarak orada bırakmışlar. Biz de bunu kabul etmiyoruz. Bu baskı durmadıkça biz halk olarak, tutuklu aileleri inisiyatifli olarak yalnız bırakmayacağız.

İSMAIL KARANFİL: ABD emperyalistlerinin jandar-
ması olmak istemiyoruz. Tüm halka çağrıda bulunuyo-
ruz. Amacımız budur ki artık insanlar huzur içinde ya-
şasın. Bu tecritin kaldırılması, insanların bir araya gelip
ses çıkartması için bu derin devlet dediğimiz bu yapının
boşa çıkması için insanların özgürce kendilerini ifade
etmeleri için halkın duyarlılığı gerekiyor. Biz bu ülkede
yaşayan her insanı çağırıyoruz. Tecrit insanlık dışıdır.
İnsanca yaşam istiyoruz.

RABIA ASLAN: Amerika'nın Irak'a, Türkiye'nin ora-
ya asker yollaması, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmek-
tir. Yine savaş olacak. Biz istemiyoruz.

AYHAN İLHAN: Ölüm oruçlarında 104 kişi öldü. So-
nuna kadar o insanları da destekliyoruz. O insanlar da
insanlarımız. Tabi ki bizim yüreğimiz yanıyorsa, Gazi-
zi'de açlık grevi yapanların da yüreği yanıyor.

ŞAHİN ALTINTAŞ: Biz Kürt halkı olarak kendi yaşa-
mımızı tutsakların yaşamına bağlıyoruz. Çünkü onlar
bizim onurumuzdur. Onlar olmasa...

ERGİN DOĞRU: Kartal, Bağcılar, Çekmece ve Be-
yoğlu ilçelerinde üçer günlük dönüşümlü olarak sürü-
yor açlık grevleri. Gerek Ortadoğu'daki gelişmeler ge-
rekse de Sayın Öcalan üzerindeki tecritin durumuna
göre ve cezaevlerindeki yakınlarımızın, çocuklarımızın
gelişmeler noktasındaki alacakları kararlara göre de-
vam ettireceğiz. Salt açlık grevi biçiminde de değil,
bundan sonra daha zengin demokratik eylemlilikler
şeklinde sürdürmeyi düşünüyoruz.

Söylenenlere özellikle tecrite yönelik bir şeyler ek-
lemek istiyorum. Tecrit devlet politikası haline getiril-
miştir. Ve bunu sadece Türkiye'yle de sınırlı düşünme-
mek gerekiyor. Çünkü gerek Avrupa ve ABD emperya-

lizminin tecritler üzerindeki söylemleri ve gerekse de
yaptıkları ziyaretlerde tecriti ve F tipi cezaevlerini öv-
meleri, aslında onların da bu politikanın bir parçası ol-
duğunu gösteriyor. Tecritin tek amacı olarak sadece
tutsakların iradelerini teslim alma olarak görmemek
gerekliyor. Aslında biraz daha tutsakların şahsında halk
iradesinin teslim alınması amacı güdülüyor.

Çünkü halka öncülük edecek güç devrimci tutsak-
lardır. Tabi bunun Ortadoğu ve Türkiye'deki gelişme-
lerle de ilişkisi söz konusu. Tabiki Sayın Öcalan'ın üze-
rindeki tecrit politikası direkt Ortadoğu'da gelişen sa-
vaşla ilişkili olduğunu düşünüyoruz. Burdan biraz daha
savaşa yönelik perspektif sunulmasının önüne geçilme-
ye çalışılıyor. Yani şu tespit yapılmış durumda, halk
kendini iradesini Sayın Öcalan'ın yaşamıyla eşit görüyor.
Sayın Öcalan'ın üzerindeki tecrit politikası varolan sü-
recin de darbelenmesi anlamına geliyor. Ortadoğu'da
bir savaş çıkarılırken Türkiye'nin de o savaşın içerisinde
kendini çıkarları doğrultusunda yaptığı hesapların bir
parçası olarak görmek gerekir.

Türkiye'de savaş karşıtı hareket dar kapsamlı kalı-
yor. Gerek Sayın Öcalan'a yönelik, gerekse üç yıldır F
tiplerinde uygulanan tecrite karşı çıkmadan savaşa kar-
şı çıkmayı çok anlamlı bulmuyoruz. Çünkü tecritin ken-
disi savaş gerekçesi oluyor. KADEK'in yaptığı açıklama-
larda bu var. Artık demokratik eylemlerin alanlara ta-
şınması gerekiyor. Daha güçlü birliklerin yaratılması
gerekliyor. Sayın Öcalan'ın tecritiyle F tipini birbirinden
ayrı düşünmek çok gerçekçi değildir. Süreçte biri ön
plana çıkarılıp diğeri geri plana alınsa da temel mantık
aynıdır. Halkın iradesini teslim almaktır.

Yine Gazi'deki anaların durumunu en iyi anlayan
bizleriz. Çünkü biz de 20 yıldır süren savaşta çok bü-
yük acılar çekti. Hiç kimse kendini bu sürecin dışında
göremez. Bu süreç bir şekilde kendilerine de dokuna-
caktır. Eğer, bugün susarlarsa, er ya da geç bizim ya-
şadığımız acıları yarın onlar da yaşayacaktır.

AKP BİNALARININ ÖNÜ

Amerikan işbirlikçiliğini, Kürt halkına inkar ve imhanın dayatılmasını ve F tiplerindeki tecriti ve ölümleri protesto yeri AKP binalarının önü...

Neden AKP Binalarının önü?

Sadece İstanbul'da değil, Anadolu'nun bir çok kentinde, bugünlerde AKP binalarının önü eylem meydanına dönmüş durumda. Bir iktidar partisi, iktidarının daha üçüncü ayında binalarında slogan seslerinden oturamaz duruma gelmişse, açık ki, o parti zulmün, açlığın, sefaletin, işbirlikçiliğin uygulayıcısı olarak damgalanmış demektir. AKP de bu durumdadır. Kendileri "çok ağır sorunlarla birden yüzyüze kaldık" dese de, bu bugünkü tabloyu açıklayamaz.

Koltuk için inançlarından ödün verenler, oturdukları koltuğun "ateşten gömlek" olduğunu da bilmek durumundadırlar. Hele bu ateş halkın üzerine abanıyor ve yakıyorsa, o zaman bunun bedellerini de ödemek zorundadırlar. Şimdilik bedelin ilk belirtileri AKP binalarının önü, Başbakan'ın gittiği milli maçta atılan sloganlar, ama yarın, bugünkü zulüm ve işbirlikçilik politikalarının kendi iktidarının da sonu olmasına şaşırmazlar. Sanmasınlar ki, bugün hizmet ettiği kesimler onlara sahip çıkar; tarihe dönüp baksınlar, emperyalistler ve oligarşi bugüne kadar kaç iktidarı kullanıp, halka karşı düşmanca politikalarını hayata geçirttikten sonra çöplüğe attı. İşbirlikçiliğiyle, zulümüyle halkın gözünde yıpranmış bir iktidarı "vefa olsun" diye koruyacağı düşünülüyorsa, yanılıyorlar. Kapitalistlerin vefası olmaz.

AKP binalarının önü doğru yerdir. Polisi seferber ederek, engelleyerek AKP'nin bu öfkeden kurtulması mümkün değildir. AKP önlerinde üç temel konuda protestolar yaşanıyor.

- Amerikan işbirlikçiliği
- Kürt politikası ve Öcalan'a tecrit
- F tiplerindeki tecrit ve ölümler

Bu zulüm ve işbirlikçilik politikalarını uygulayan AKP'dir, elbette hedef de AKP olmalıdır. Artarak, bu ülkeyi halka rağmen Amerika'ya satarak, faşist politikalarla zulüm ve ölüm yaratarak yönetemeyeceğini göstermek için kulaklarını sağır edercesine haykırmalıyız...

AKP'ye işbirlikçilik Protestosu

İzmir Savaş Karşıtı Platform 8 Şubatta AKP il binası önüne siyah çelenk bırakarak, mecliste alınan ihanet kararını protesto etti. 300 kişinin katıldığı eylemde, "ABD Üsleri Kapatılsın, Kahrolsun ABD Emperyalizmi, ABD Defol Bu Memleket Bizim, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarıyla AKP önüne gelindi. Yapılan açıklamada, "AKP Hükümeti ABD'nin yanında savaşa girme kararı alarak bir savaş hükümeti olmayı tercih etmiştir." denilerek, A. Gül'ün "savaş kararı almadık" açıklamalarının yalan olduğu örneklerle anıldı ve AKP önüne siyah çelenk bırakıldı.

Kahrolsun ABD, İşbirlikçi AKP

13 Şubat günü İstanbul AKP il binası önünde toplanan **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, üyelerine saldıran polis, 40 kişiyi gözaltına alarak, AKP'nin Amerikan işbirlikçisi olarak protesto edilmesini engellemeye çalıştı.

Peki başarılı oldu mu? Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin "Halk Karar Versin" kampanyasına saldırarak halkın Amerikan saldırganlığına karşı çıkışına engel olabildi mi ki, AKP gerçeğini değiştirdi. Ama şu gerçek de bir kez daha görülmüş oldu; kendi icazetlerinde olmayan, ABD karşısında pazarlık gücünü yükseltmek için kullanama-

yacağı eylemlere, doğru hedeflere yönelen sloganlara, pankartlara tahammülü yoktur AKP'nin. İşlamlıcılıkları gibi, demokratlıkları da sahtedir.

Kürt Halkı AKP'yi Protesto Ediyor

Öcalan'ın avukatlarıyla 11 haftadır görüştürülmemesini, Kuzey Irak'a yapılan askeri yığınakla Kürt halkına imhanın dayatılmasını protesto eden halk, bayramın birinci ve ikinci gününde Kürt halının yaşadığı kentlerde protesto eylemleri yaşandı. Siirt, Batman, Nusaybin ve Cizre'de eylem yeri AKP binalarıydı.

Siirt'te seçim çalışması yapan AKP milletvekilleri 1.500 kişi tarafından protesto edilirken, AKP il binası önünde oturma eylemi yapıldı. Polisin saldırmaması üzerine halk AKP seçim bürosunu taşıladı.

Batman'da binlerce Kürt AKP il binasına yürüdü ve burada bir süre oturma eylemi yaptı. Daha sonra şehir merkezine yürüyen yaklaşık 3 bin kişiye polis panzer ve gaz bombaları ile saldırdı.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde AKP ilçe binasına yürüyen halka gaz bombaları ile saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Şırnak'ın Cizre ilçesinde de AKP önünde oturma eylemi yapmak isteyen 100 kadına vahşice saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

TAYAD'lılar AKP Önünde Haykırıyor: Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun

Her hafta olduğu gibi bu hafta da TAYAD'lılar

AKP önündeydi. Bütün çağrılara, girişimlere, ölömlere rağmen tecriti kaldırmayan AKP'nin İstanbul il binası önüne gelen Tayad'lılar, partililerden, her zaman olduğu gibi 8 Şubatta da "biz yetkili değiliz, genel merkezimize iletiriz" cevabını aldılar. "Görüşme"nin ardından il binası önünde oturma eylemi yapan TAYAD'lılar tecritin kaldırılması, ölümlerin durdurulması talebini yinelediler.

TAYAD'lıların bir başka eylemi de **İzmir'deydi**. İstanbul ile aynı gün AKP'lilerle görüşmeye giden TAYAD'lıları kapıda polis karşıladı.

5 kişilik heyete, "**AKP sizinle görüşmek istemiyor**" diyen polis, ailelerin, ısrarı karşısında, engellemenin bizzat AKP'den ve İçişleri Bakanlığından geldiğı ortaya çıktı. Başkomiser olduğunu ve adının Celil Taşkın olduğunu söyleyen polis şefi "**AKP ile görüşmenize kesinlikle izin vermeyeceğiz.. Ben devletin polisiyim. Şimdi sizi alırım görürsünüz gününüzü... Başkan da burada değil zaten, ben de binaya girmenize ne olursa olsun izin vermeyeceğim**" tehditleri savurdu.

Ailelerle görüşmekten kaçan AKP'liler protestodan kurtulamadılar. Aynı gün AKP önünde toplanan TAYAD'lılar "**Tecrit Öldürüyor 104. Ölüm Özlem Türk, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun**" pankartı açarak, "**Tecrit Ölümdür Tecrite Son**" yazılı önlükler giyerek bir eylem gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda AKP'nin tecriti ve ölümleri sürdürdüğü vurgulanırken, eylemde "**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur**" sloganları atıldı.

AKP (Davos defilesinden başka) Ne Yaptı?

Halkın sorunları dağ gibiydi iktidara geldiklerinde. Çözeceğiz dediler. Vaat etmedikleri hiçbir şey yoktu. Bunları geçiyoruz, çünkü tüm iktidarlar gibi, o da vaatlerini ertesi günü unuttu. Ancak halkın açlığı, yoksulluğu unutulması, ölümlerin, zulmün unutulması mümkün mü? AKP iktidarının geçen üç aylık sürecine dönüp şöyle bir bakın; aklınızda kalan ne var? Ne yaptı, halka ne verdi?

- IMF'ye bağımlılık, borçların halka zam olarak dönüşü, işsizlik artarak sürüyor. Yoksulluk, açlık "bayram yardımları" aldatmacasıyla, "yok sayın yok olur" demekle bitmiyor. ABD'ye bağımlılıkta ise Irak'a saldırı vesilesiyle daha da arttı ve Amerikancılıkta Adnan Menderes'le, Özal ile yarışır hale geldi AKP iktidarı.

- Halkın hak ve özgürlüklerinin tanınması, vârolan engellerin, yasakların kaldırılması konusun-

da pratikte gelişen hiçbir şey yoktur. AB yasalarının ne işe yaradığını bilen var mı?

- F tiplerinde baskılar, ölümler, tecrit sürüyor. AKP iktidarında 7 ölüm yaşandı, toplam sayı 104 oldu. Zulme karşıyız diyerek, demokratlıktan söz ederek iktidar olduklarını unuttular.

- Kürt sorununda bırakın adım atmayı inkar ve imha politikaları hız kazandı. Ordu topyekün imha için hazırlıklarını sürdürüyor.

- Yolsuzluklarla mücadele edilmediğı gibi, hortumcuları aklayan yasalar çıkarıldı.

Liste uzayabilir. Peki **bunları yapmadıysa AKP niye iktidar oldu? Farkı neydi ötekilerden?**

Davos'ta defile yapıp, türbanıyla baldırıçıplağı yanyana getirmek içinse, bir tek bunu başardı! Akılda kalan bir tek Davos defilesi var.

F Tipleri Mücadelesine Sırtını Dönenler!

Çelişkilerin keskinliği, kapitalizminin çarpık, demokrasinin “oyun”, faşizminin gizli ama sürekli oluşuyla, Türkiye, sınıflar mücadelesi açısından çok öğretici bir ülke. Başka koşullarda onyılların sonunda ortaya çıkacak yanlışları kısa sürelerde ortaya çıkarıyor.

Dün, (dün dediğimiz çok eski zamanlar değil, son iki yıllık süreç aşağı yukarı) F Tipleri mücadelesine “sırtını dönenler”in bugünkü durumlarına, bu “sırt dönmelerin” yarattığı sonuçlara baktığımızda, çok çarpıcı bir tablo çıkar ortaya.

F tiplerine karşı çıkanlara yönelik estirilen terör, süren direnişin desteklenmesinin “terörü destekleme” olarak adlandırılması, hatırlanacağı gibi, F tipi hapishanelere karşı mücadelenin saflarında büyük çatlaklar yaratmış ve kimilerinin bu safların dışına düşmesine yolaçmıştı.

Birinci grup; ÖDP, EMEP, SIP gibi reformist legal partiler, “gündemimiz değil” teorisiyle çekildiler bu mücadeleden. Kimi Emek Platformu’nun peşine takıldı, kimi Nazım gündemine daldı, kimi kendi içinde tasfiyelerle uğraştı.

İkinci grup; Sendikalardan odalara uzanan “demokratik kitle örgütleri” ve onları yöneten reformist zihniyet de, bu mücadeleden çekilen bir başka kesimdi. Çekilme gerekçeleri içinde “önceliğimiz IMF’ye karşı mücadele”, “eylem biçiminizi yanlış buluyoruz” gibi gerekçeler sıralanmış olsa da, belirleyici gerekçe, oligarşi ve emperyalizm tarafından “en tehlikeli” ilan edilen devrimcilerle yanyana görünme kaygısıydı.

Üçüncü grup; Kürt milliyetçiliğinin F tiplerine sırtını dönmesi ise, o günün koşullarında en vahimiydi, sonuçlarını da en vahim biçimde onlar yaşadılar.

*

Peki ne oldu? Bu politika ve taktikleriyle ne elde ettiler? F tiplerine sırtlarını dönerken mücadele edeceklerini söyledikleri “kendi gündemleri”nde hangi sonuçları elde ettiler?

Bunların muhasebesinin yapılması zamanı gelmiştir. Gerçi bu muhasebeyi yapmaktan hala kaçınabilirler, ama artık iş işten geçmiştir; hayat, o muhasebeyi yapıp önlerine getirdi.

Oligarşinin “icazeti”ni kaybetmeme adına açlık grevi yapan tutsak yakınlarını binalarından atmak,

“devlete güven verme” adına devletle devrimciler arasında “tarafsız” pozlar takınmak, devrimcilerden uzak durmak, sendika bürokratlarının oluşturduğu platformların peşine takılmak, şu benim gündemim, bu benim gündemim değil diye manevralar yapmak, sorarız, kimin ne işine yaradı? Kimin örgütlülüğünü geliştirdi, kimi kitlelerle buluşturdu? Sorarız, hangi demokrasi mücadelesini geliştirdi, hangi kazanımları sağladı?

Bırakın bütün bunları, ne “barış”ı korumuş olular bu politikalarla, ne “icazet”i!

ÖDP, TKP gibileri hala bu “icazet”i koruma savaşı veriyor, devrimcilerden ve oligarşinin “riskli alanları”ndan kaçmaya çalışıyorlar. Bakalım nereye kadar kaçacaklar.

Kürt milliyetçiliği ise, Öcalan nezdinde uygulanan tecritle, tecriti, F tiplerini gündemine almak zorunda kaldı. Dahası, Türkiye’ye ilişkin tüm o “demokratikleşme, olumlu gelişmeler var” tesbitlerinin bizzat hayat tarafından yalanlanmasıyla yenden “savunma savaşı”na başlayacağını açıkladı.

Hayat dayatıyor. İlegaliteye, radikalliğe, halkın şiddetine, devrim için ölünmesine, bedeller ödenmesine karşı teorilerle tutunmaya çalışan reformizme de öğretecek; ya tümünden vazgeçecekler, ya öğrenecekler.

*

Polis bugün niye F tipleri ve Öcalan’a tecrit denildiğinde saldırıyor? Niye öteki güçlere saldırmıyor? Kendine solcuyum, devrimciyim, demokratım diyen herkes bu sorunun cevabını bulmalıdır. Bulmalı ve onlara saldırılırken ben neredeyim, ne yapıyorum diye kendi tavrını sorgulamalıdır. Bu saldırılara karşı çıkmamanın, adeta görmezden gelmenin, adeta meşru görmenin devrimcilikle, demokratlıkla bağdaşmadığını görmemek için kör olmak gerekir.

Bütün bu savrulmaların kökenine inildiğinde şu çıkar karşınıza: **“Halkın iktidarı” diyemiyorsanız, “oligarşinin iktidarı”nın çizdiği sınırlar içinde dönüp durursunuz!** “Muhallif” olmanın ötesine geçemeyenler; muhalefet ettiğinin sistemle bağıni göremeyenler, muhalefet de yapamazlar; düzen güçlerinin cenderesine girerler... Susurluk eylemlerinde, “Savaşa hayır” eylemlerinde olan budur. “Halkın iktidarı”nın reddi; sivil toplumculuğun da maddi zemini. Bunun “halkın saflarında” olmakla ilgisi yoktur. Sömürünün ve zulmün sürdüğü bir ülkede “iktidara” dokunmadan, iktidarın “riskli alanlarına!” girmeden, devrimci demokrat siyaset yaptığını iddia etmek, aldatmacadır. Kendini veya başkalarını aldatmakla neye ve ne zamana kadar gidilebilmiş ki!!!

"CANLI KALKANLAR" IRAK'TA, ABD KARŞITI EYLEMLER SÜRÜYOR

Dergimiz baskıya hazırlanırken, bütün dünyada 15 Şubat eylemleri, halkların ABD'ye karşı büyük öfkesinin ifadesi oluyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca bu öfke ülkemizde de hiç dinmedi.

'Canlı Kalkanlar' Irak'lıların Yanında

Haberimizi hazırladığımızda Bağdat yolunda olan "canlı kalkanlar" Türkiye'den ABD karşıtı sloganlarla uğurlandılar. Hareket öncesi, Amerikan saldırganlığına karşı Irak halkıyla dayanışma amacıyla gittiklerini belirten **Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek** ve **İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan** bir basın toplantısı yaptı.

"Amerika'nın tarihi; yalanlar, katliamlar tarihidir" denilen açıklamada, Irak'a saldırının dünya halklarına karşı açılan savaşın parçası olduğu belirtildi. ABD işbirlikçisi AKP iktidarının sert bir dille eleştirildiği açıklamada, sahte gözyaşları, sahte barış turlarının artık kimseyi aldatmadığı dile getirildi.

Cihan Keşkek'in okuduğu açıklamanın ardından bütün Grup Yorum dinleyicilerini, duyarlı herkesi Amerikan saldırganlığına karşı mücadeleye desteğe çağırırken, Eylül İşcan da, İstanbul Gençlik Derneği adına gittiğini belirterek, "*Orada insanların içinde olacağız, onlar neyi yaşarlarsa biz de onları yaşayacağız*" dedi.

Türkiye'den katılımlarla sayıları artan canlı kalkanlar toplu olarak yaptıkları açıklamada da duyarlılık çağırısı yaparken, grup 10 Şubat günü Sultanaahmet'ten "*Kahrolsun ABD Emperyalizmi*" sloganları ile uğurlandı.

İstanbul'un ardından Ankara'da protesto eylemleri gerçekleştiren "canlı kalkanlar"ın sonraki durağı ise Adana oldu. 300 kişi tarafından karşılanan

canlı kalkanlar adına bir konuşma yapan Grup Yorum elemanı Cihan Keşkek, Amerikan saldırganlığının hedefinin sadece Irak halkı olmadığını belirtti. İstasyon Meydanı'nda yapılan bu açıklamanın ardından İncirlik üssüne hareket eden grup, İncirlik'te jandarma engeliyle karşılaştı. Yankilerin topraklarına ayak bastığı günden bu yana, onları korumayı kendine baş görev edinen ordu, görevini yine yerine getirmiş oldu.

13 Şubat'ta "Canlı Kalkanlar" Suriye'ye geçerken, sonraki güzergahlarının Ürdün olacağı ve oradan Irak'a geçileceği belirtildi.

'Halk Karar Versin' Kampanyasından

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından başlatılan kampanya, İstanbul'da ve Anadolu kentlerinde yayılarak sürüyor. İstanbul'un çeşitli semtlerinde sandıklar kurulurken, diğer kentlerdeki eylemlerden bazıları şöyle:

Ankara'da, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, "Halk Karar Versin" kampanyasını referandum masaları ve imza metinleri açarak sürdürdü. Bu çerçevede;

7 Şubat'ta Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'nda iki farklı noktada açılan masalara halk yoğun ilgi gösterdi. Tuzluca'yır'da ise polis saldırısı yaşandı.

8 Şubat'ta Yüksel Caddesi'nde önce Ankara Savaş Karşıtı Platformun 150 kişilik eylemine katılan girişim üyeleri, daha sonra Abdi İpekçi Parkı ve Tuzluca'yır Mahallesi'nde referandum masaları açtı.

9 Şubat'ta Abdi İpekçi ve Tuzluca'yır'daki 'Halk Karar Versin' kampanyasına devam edildi.

10 Şubat'ta Sandıklar Dikmen'deki Ahmet Arif Parkı ve Sinan Caddesi girişinde açılan masalarla kampanya sürdürüldü.

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin 8 Şubatta Paşa Köşkü Mahallesi'nde açmak istediği referandum sandığı polis saldırısına uğradı. Saldırıda 4 kişi gözaltına alınırken, Girişim üyeleri kararlılıklarını, saldırı sonrasında Hak-Der binasında yaptıkları açıklama ile dile getirdiler. Saldırı öncesinde, ancak 45 dakika kalabilen referandum sandığına halkın yoğun ilgisi ise, halkın kendi geleceğiyle ilgili karar verme konusundaki istekliliğini yansıtıyordu.

Meydanlardayız; Daha Da çoğalmalıyız

Kocaeli

Türkiye'nin dört bir yanında irili ufaklı eylemlilikler yaşanırken, bunlardan bazıları şöyle:

10 Şubat'ta **Bursa** Heykel'de Savaş Karşıtı Platformu'nun düzenlediği eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. "Savaş Hükümeti İstemiyoruz"

yazılı önlükler taşıyan kitle tek sıra halinde cadde üzerinde sıralandı. **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**'nin de katıldığı eylemde, tecriti protesto eden sloganlar atılmasına polis müdahale etmek isterken, "Tecrit Öldürüyor Ölümle Durdurun" sloganlarına engel olunamadı.

8 Şubat'ta **Dersim** elele tutuştu. Bine yakın kişi elele tutuşarak, ABD saldırganlığını protesto eden Dersimliler, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları attı.

Aralarında **Elazığ** Gençlik Derneği Girişimi'nin de bulunduğu sol ve islamcı gruplar tarafından oluşturulan 'Savaş Karşıtı Platform'un 8 Şubat'ta düzenlediği mitinge 2 binin üzerinde insan katıldı. Elazığ Gençlik Derneği Girişimi "**Üsler Kapatılsın, Amerikan Saldırganlığına Hayır**" pankartı açarken, eylemde, "Savaşa ve Tecrite Hayır", "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır", "Katil Amerika Ortadoğu'dan Defol", sloganları atıldı.

Kocaeli Belediye-İş Sendikası 1 ve 2 No'lu Şube'si 7 Şubat'ta yaptıkları açıklama ile emperyalist saldırıya karşı olduklarını belirten emekçiler, Amerikan ve İngiliz mallarına boykot çağrısı yaparken, sendika binasının dış cephesine de, "Amerikan ve İngiliz patentli hiç bir ürünü tüketmeyeceğiz, Irak'taki Emperyalist savaşa hayır" yazılı büyük bir pankart asıldı.

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform 8 şubat'ta 150 kişilik kitle 'Irak Halkı Yalnız Değildir' sloganlarıyla yürüyerek AKP binası önüne geldiler ve siyah çelenk bırakarak basın açıklaması yaptılar. Aynı günün gecesi de "**NATO Üsleri Kapatılsın**" sloganlarının atıldığı bir meşaleli eylem gerçekleştirildi

İstanbul Barosu üyesi 300 avukat, ABD'yi ve Adalet Bakanlığı'nın son çıkardığı yasada avukatların elle aramasını protesto etti. 'Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi' sloganlarıyla yürüyen avukatlar Taksim Anıtı'na 'Barış ve Onurumuzu Savunuyoruz' yazılı çelengi koydu.

Dış hekimleri, ABD Büyükelçiliği'nin, Irak'a saldırı sırasında istediği, Adli Tıp konusunda uzmanlaşmış hekim isteğini işleme koymayarak onurlu bir tavır gösterdi. **Türk Dış Hekimleri Birliği**, yaptığı açıklamada ABD kon-

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden Halkımıza, Tüm Devrimci Demokrat Yurtseverlere Duyurulur

(...) **2-)** 15 Şubat'tan itibaren ülkemizle birlikte pek çok ülkede hayata geçirilecek olan ışık söndürme eylemlerini bulduğumuz her ile, kasabaya, semte yayalım. Işıklar, 15 Şubat'tan itibaren her akşam saat 20'de 1 dakika söndürülecektir.

3-) 18 Şubat'ta, onbinlerce ABD askerinin ülkemize girmesine izin verilmesi amacıyla TBMM'ye hükümet tarafından bir tezkere gönderilecek. TBMM'nin Amerikan saldırısına, Irak katliamına izin vermesini engellemek için Ankara'da meclis önünde toplanma başta olmak üzere, her yerde yapılacak eylemlere, "Amerikancı AKP iktidarı meşru değildir" sloganıyla katılalım.

4-) Amerikan saldırganlığına karşı direnmek, iktidarın işbirlikçiliğine karşı öfkemizi haykırmak, 70 milyon, kendine yurtseverim diyen, devrimciyim, demokratım diyen herkesin görevidir. Bu doğrultuda yapılacak eylemlere, gösterilere katılmak için kimsenin bir yerden çağrı talimat ilan beklemesine gerek yoktur. Ülke genelindeki bütün tepkilere tüm gücümüz ve örgütlülüklerimizle katılmak gerekir. Çağrılara cevap vermeli, gerektiğinde de kendimiz çağrı yapmalıyız; örgütlenene katılmalı, aynı zamanda kendimiz örgütleyici olmalıyız.

5-) Bu tepkiler "savaşa hayır!" gibi bir belirsizlik içinde kalmamalıdır. Savaş değil, saldırı var, saldırı belli: ABD. Bu saldırıya ülkemizi ortak eden, topraklarımızı kullandıran iktidar da belli: AKP. O halde tepkilerimizde, sloganlarımızda özellikle bu ikisini hedeflemeliyiz. Amerikan işbirlikçiliğinden, açlıktan, zulümden, AKP iktidarını sorumlu tutmalıyız.

6-) Öte yandan, AKP'nin "Amerikan savaşına katılma" kararı, aynı zamanda ülke içinde halkımıza karşı sürdürülmekte olan savaşın daha da şiddetlendirilerek, açlığın ve zulmün daha boyutlandırılarak sürdürüleceği anlamına gelmektedir. F tiplerinden, tecritten, yeni IMF talimatlarından, gösterilere müdahalelere, Kuzey Irak'ı işgal hareketine kadar bunun pratik sonuçları ortadadır. Halkımıza karşı yürütülen bu savaşa ilişkin talepleri ve sloganları da alanlarda haykırmalıyız. "Ölümlerin sorumlusu Amerika ve AKP'dir. Tecrit Kaldırılsın!" diye haykırmalıyız. Amerikan saldırısına ve ülkemizde oligarşinin saldırılarına karşı çıkışımızı çeşitli biçimlerde birleştirmeliyiz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, 13 Şubat 2003 tarihli 5 No'lu açıklamasından

solosuna bildirilen red gerekçesini şöyle özetledi: "acil talebiniz; TC resmi makamlarından gelmemesi, Irak'a yapılacak müdahalenin insanlığa, bölge halkına ve ülkeye zarar vereceği düşünüldüğünden işleme konulmamıştır."

Öğretim üyeleri, 7 Şubat'ta AKP'nin mecliste aldığı kararı protesto için Kızılay'da bir gösteri düzenledi.

İzmir Savaş Karşıtı Platform, "Sayın Erdoğan, partinizin verdiği bu savaş kararıyla kuşkunuz olmasın, ABD Başkanı Bush sizinle onur duyacaktır. Sizi gururlandıracaktır. Ama, Türkiye halkı bu savaş kararıyla sizinle utanç duyacaktır" diyerek AKP il binasına siyah çelenk bıraktı.

Ankara'da EMEP, ÖDP, DEHAP, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube ve Emekli-Sen'in Keçiören'de düzenlediği eylemde, "ABD Askeri Olmayacağız, Emperyalist Savaşa Hayır" pankartı açıldı, "Üsler Sökülsün ABD Defolsun" sloganları atıldı.

Ümraniye Savaş Karşıtı İnisiyatif, Çetin Emeç Parkı'nda yaptığı eylemle, ABD'yi protesto etti.

Eminönü Sirkeci Garı'nda toplanarak "Savaşa Hayır" pankartı açan İHD'liler, savaş isteyenlerin ABD'ye nasıl uşaklık ederiz diyenler olduğunu belirterek, Irak'a sevkîyatın durdurulmasını istedi.

Ümraniye Sivil Toplum Kuruluşları Platformu, Ümraniye İGDAŞ önünde yaptığı eylemde ABD'nin dünyayı ateşe atmak istediği belirtildi.

Habur sınır kapısına giden 250 kadar kadın, savaşa karşı olduklarını belirtti ve Türkçe ve Kürtçe sloganlarla 'analar ağlasın' dedi.

Adana Savaş Karşıtı Platformu, 10 Şubat'taki eylemiyle İncirlik'in kapatılmasını istedi.

Antalya Manavgat'ta Savaş Karşıtı Platformun 8 Şubat'ta düzenlediği mitinge 1500 kişi katıldı. Turizm Çalışanları Derneği Girişiminin de "Halk Karar Versin" pankartı ve 250 kişiyle katıldığı mitingte ABD karşıtı sloganlar atıldı.

Brüksel'de TAYAD Komite Yürüyüşü

Amerikan saldırganlığına ve F tipi hapisanelerdeki tecrite karşı **TAYAD Komite**'nin düzenlediği yürüyüşe katılan 200 kişi, Avrupa Parlamentosu binalarının bulunduğu meydandan, Türkiye elçiliğine kadar "Tecrite Son", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları attı. 8 Şubat'ta yapılan eylemde taşınan pankartlarda Amerikan imparatorluğuna boyun eğilmeyeceği vurgulanırken, dalgalandırılan yüzlerce bayrak, geçtikleri yerin kızılbayrak denizine dönüşmesine yol açtı.

Herşey PAZARLIĞA Tabi!

"Ulusal çıkarlarımız... sınırlarımızın güvenliği... müttefik ortaklığımız" dediklerinin özeti ni şu haberden okuyalım:

Sabah'tan (9 Şubat) Muharrem Sarıkaya A. Gül ile görüşmesinden aktarıyor:

"Başbakan "kırın kırana müzakere ediyoruz" diyor. ABD Hazine Bakanı John Taylor ile yapılan görüşmenin de bu çerçevede geçtiğini bildiriyor. Basında yer alan, '4 milyar hibe, 5 milyar askeri yardım, 6 milyar kredi' haberlerini hatırlattığımızda, 'O kadarla olmaz?' tepkisini gösteriyor. Yapılan görüşmelerde çok **daha yüksek rakamlar** konuşulduğunu söylüyor. 'Madem bu operasyon bu kadar önemli, ABD'de Türkiye'nin kaybının farkında olmalı' diyor. Tezkerelere sözü getiriyor. 18 Şubat'ta bu tezkereler Meclis'e geldiğinde AKP Grubunun karşısına sağlam bir anlaşma ile çıkması gerektiğinin altını çiziyor. Bir anlamda, "Sen bu yardımı Kongreden çıkarmıyorsan ve garanti veremiyorsan, ben de Meclis Grubumdan geçiremem" mesajını veriyor. İleri sürüldüğü gibi 15 milyar dolarla yetinmeyeceğini, ekonomik desteğin miktarının da savaşın süresine göre artıp eksileceğini söylüyor."

Uzunca bir alıntı yaptık, biliyoruz. Ancak şu satırlar bütün yorumları, ülkenin üslerinin limanlarının, onurunun, haysiyetinin nasıl pazarlık masasında, bu ülkenin başbakanı tarafından cazgır bir tüccar edasıyla satıldığını öyle iyi gösteriyor ki!

Her şey pazarlığa tabi. Pazarlıkta kilit tarih 18 Şubat. Türkiye ABD Hazine Bakanı'ndan 18 Şubat'a kadar yazılı bir güvence verilmesini istedi; IMF 18 Şubat'tan sonra gerekli katkıyı planlayacaklarını söylüyor. Gül, ABD'ye 18 Şubat'tan önce birşeyler verin ki, grubumu ikna edeyim diyor. Al gülüm ver gülüm. Bütün bu pazarlık, büyük bir katliamcılık üzerine!

"Ahlaki önceliğimiz barış, siyasi önceliğimiz Türkiye" makyavelizminin üstünü çizim ve şunları yazın; bütün önceliğimiz uşaklığımız ve alacağımız dolarda!

AKP islamcılığının ahlakı bu mu?

“Silahlı çete”yi Cemil Çiçek övdü; DGM bizi toplattı

46. sayımızı toplayan İst. DGM’nin gerekçesinde şöyle deniliyor:

“14. sayfada yer alan “ADALET KOLTUĞUNDA BİR SUSURLUKÇU” başlıklı yazıda Silahlı çetenin propagandası yapıldığı anlaşılmakla;... Bu nedenlerle; TOP-LATILMASINA, ...”

Okurlarımız, Cemil Çiçek’in kendi konuşmalarından Susurluk’a sahip çıktığını tartışmasız olarak kanıtlayan söz konusu yazımızı hatırlayacaklardır.

“Gerekçe” gösterilen yazıda **sadece tek bir SİLAHLI ÇETE ÖRGÜTÜ’nün adı geçiyor ve övgüler dizilerek onun propagandası yapılıyor.** O da yazımıza alıntı yaptığımız, 22 Ocak ‘03 tarihli Tercüman’daki Adalet Bakanı Cemil ÇİÇEK’in kendi itiraflarından oluşan yazıdan ibaretti. ‘Adalet’ ve Kalkınma Partisi’nin Adalet Bakanı’nın Susurluk’a sahip çıktığını gösteren yazıyı Tercüman’dan, Emin Pazarcı’dan yeniden hatırlarsak;

“Adalet Bakanı Cemil Çiçek bakan olmadan önce Korkut Eken’i cezaevinde ziyaret edip ‘geçmiş olsun’ diyen bir isim. Üstelik Cemil Çiçek’in Özal döneminden beri Korkut Eken’le ‘merhabasının’ olduğu biliniyor. Adalet Bakanı bundan rahatsız da değil. Yeri gel-dikçe, Korkut Eken’e sahip bile çıkıyor.

“Bazı komutanlar Eken’le ilgili açıklamalar yapmış-lardı” dedi. “Ben de o komutanların söyledikleri gibi, kendisini (Eken kastediliyor. BN) ülke yararına çalış-an, gayret eden bir insan olarak tanıdım. ... Onlar, Ermeni terör örgütleri sebebiyle Türkiye’nin yurtdı-şında başının derde girdiği dönemde hayatlarını orta-ya koyarak mücadele eden insanlar olarak tanınırlar. ... Bunlar, suç işledilerse bile, davulla zurnayla ilan edilerek deşifre edilmemeliydiler. Bu ülkeye bir daha hizmet edecek olan insanların önlerini kesecek şekil-de bir hareket içine girilmemeliydi... Siz böyle yapar-sanız, bu insanları lazım olduğunda bir daha nereden bulacaksınız?”

Evet, bu sözler Çiçek’e ait ve dergimizde “silahlı çete örgütü” propagandasının yapıldığı, elebaşlarından birinin övüldüğü tek bölüm de bu satırlarda.

Bu “SİLAHLI ÇETE”yi herkes tanıyor; Susurlukçular. Ancak, Eken’in de içinde bulunduğu çeteye kendi kararında “yasadışı oluşum” diyen mahkeme, aynı şeyi biz aktarınca dergimizi toplatarak Susurluk huku-kunu sürdürüyor.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Halkın direnme hakkı ve TBMM

Ölüm orucuna zorla müdahaleyi yasal-laştırarak direnme hakkını yok etmeyi amaçlayan meclis, bir faşist yasaya daha imza atmış oldu. Halkın, ezilenlerin, muha-lif düşüncenin direnme hakkını ancak fa-şistler yoketmek ister. Zorla müdahale ya-sasının faşist niteliği konusunda bu neden-le kuşku yoktur.

Ancak TBMM bu yasayla birlikte aynı zamanda kendi varoluş koşullarını da inkar etmiş oldu. Neden, nasıl mı?

Bu meclis 1920’lerde emperyalist işgal altında, işbirlikçilerin ihaneti karşısında, egemenlerin ve onların “aydın” şürekası-nın mandacılığı kabul ettirme girişimlerine rağmen, halkın direnme hakkını kullanma-sı ile oluşturuldu. Gücünü, “mazlum millet-lerin” zalime karşı direnme hakkından al-dı. Bu yasayı çıkaran meclis, kendi meşrulu-ğunu ortadan kaldırmış demektir.

Eski ve artık bilinen bir tartışmadır ama yeniden hatırlatalım; bu yasa, sadece tut-sakların F tiplerindeki direnişlerini hedef-lemiyor. Böyle olduğunu düşünmek, tıpkı 19 Aralık’ın sadece tutsaklara yönelik bir saldırı olduğunu düşünmek kadar safçadır, aldatmadır. Yasanın özü, direnme adına ne varsa gayri meşru, suç ilan etmeyi ve gi-derek tüm halkın direnme hakkını yok et-meyi kapsıyor.

Ölüm orucu eylemi, tutsakların kendi bulundukları koşullarda haklarını koruma-nın, zulme ve baskıya karşı çıkmanın en üst boyuttaki aracı. Bu araç ölüm orucu değil de başka bir eylem olsaydı, bu kez yasakla-nan o olacaktı. Bu nedenle kimse, “yaşam hakkının savunulduğu” yanılgısına düşme-melidir. Yok edilmek istenen direnme hak-kının kendisidir.

Halkın açlığa, zulme karşı ‘direnme hak-kını’ ortadan kaldıran bir yasayı kabul eden bir meclis, egemenliği “kayıtsız şart-sız” zulmedenlere tanıyan bir meclistir.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Kuruldu

Hak Ve Özgürlüklerimizin Kazanılıp Korunmasında Mücadele Edeceğiz

“Girişim” olarak faaliyetlerini sürdüren Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kuruluşunu tamamladı. İşçi, memur, gecekondu, aydın, sanatçı, sendikacı, öğrenci, ev kadını halkın her kesiminden 73 kişilik kurucu üyeye başvurusunu yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin kuruluşuna ve amacına ilişkin kurucu üyelerden, sinema oyuncusu Hadi Çaman, Yönetim Kurulu Başkanı sendikacı Erol Ekici ve Yönetim Kurulu üyelerinden mühendis Mehmet Göçebe ile görüştük.

EROL EKİCİ: Kendi Sorunlarımız İçin Örgütlenelim

Derneğinizi kuruluş başvurusunu yaptınız. Derneğinizi amacı nedir?

13 Eylül’de ‘girişim’ olarak yaptığımız açıklamada da belirttiğimiz gibi; herkesin kendini içinde bulunduğu bir dernek olacağız. Temel haklar ve özgürlükler konusunda herkesin bir sorunu olduğunu, bunun için de sorunlarının cevaplarını bulabileceğini düşünerek böyle bir dernek kurduk. Esas olarak da halkın örgütsüz kesimlerine ulaşarak temel haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer almaya çağırılalım, sorunların çözümünü birlikte üretilim istedik. Bu amaçla kuruluş çalışmalarını başlattık. Bu süreçte ulaşabileceğimiz tüm kesimlere ulaşmaya çalıştık. Katkı sunmalarını istedik.

Haklar ve özgürlükler çok geniş bir yelpaze. Yoksulluktan hak ihlallerine, bağımlılığın hayatımızda yarattığı sorunlardan gecekondu sorununa, eğitim, sağlık sorunlarına, çevreye kadar hayatın her alanını kapsıyor. İşte bu konuda mücadele etmek isteyen, düşüncesi, sorunu olan herkesi katmayı hedefledik. Şu anda 73 kurucuyla başvurmuzu yaptık.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’ni kurarken hiçbir derneğe alternatif olarak düşünmedik. Bu alanda geniş bir boşluk vardı. DKÖ’lere, baktığımızda belli bir alanda faaliyet yürütüyor. Örneğin insan hakları, cezaevleri, çevre, tüketici hakları gibi. Biz bunlarla sınırlı kalmayıp temel haklar ve özgürlükler mücadelesini hayatın her alanında düşünüyoruz. İşçisinin, memurunun, esnafın, ev kadınının karşılaştığı sorunların çözümünde biraraya ge-

lerek birşeyler yapabileceğini düşündük. **Kim nerede haksızlığa uğramışsa onun yanında olacağız.** Baskının, zulmün, tehdidin karşısında olacağımızı, temel haklar ve özgürlüklerin kazanılmasında, korunmasında mücadele edeceğimizi söylüyoruz. Bir takım zorluklarla karşılaşacağımızı da biliyoruz. Ama bu ülkede yaşıyoruz ve herşeyin bir bedeli var. Haklar başka türlü kazanılmıyor.

Şu anda şubelerimiz olmayacak. Bununla birlikte mücadele içerisinde, değişik alanlarda komisyonlar oluşturarak varolan sorunların tespitini, çalışmalarını örgütleyeceğiz. Tabii ki ileriki süreçte İstanbul dışına şube açmak gerekirse bunu da değerlendirebiliriz.

Derneğinize kimler, nasıl üye olabilir, bu çerçevede nasıl bir tüzüğünüz var?

Temel haklar ve özgürlükler mücadelesine inanan, eli halkımızın kanına bulaşmamış, dürüst, namuslu her insan üye olabilir. Derneğimiz, bir işçi için, bir ev kadını için veya bir öğrenci için ne ifade edecek, onlar kendi sorunları doğrultusunda mücadele edebilecekler mi derneğimiz çatısı altında; evet edebilecek. Komisyonlar bunun için. Kadın, çevre, sağlık, eğitim, gecekondu halkının sorunlarıyla ilgili komisyonlar... Her kesim kendi sorunlarının çözümünü derneğimizde güç birliği içinde çözümü için örgütlenip mücadele edebilecek, kendini ifade edebilecek.

Öncelik vereceğiniz sorunlar olacak mı?

Şuna öncelik vereceğiz diye kendimizi sınırlamı-

Temel haklar ve özgürlükler mücadelesine inanan, eli halkımızın kanına bulaşmamış, dürüst, namuslu her insan üye olabilir. Herkesin bir sorunu olduğunu, bunun için de sorunlarının cevaplarını bulabileceğini düşünerek böyle bir dernek kurduk.

Erol Ekici

yoruz. Ama bu ülkede yaşayan herkes her gün herşeyle karşılaşıyor. **Bütün** demokratik hak gasplarına karşı mücadele edeceğiz.

Ancak biraz da süreç bunu belirleyebiliyor. İşte **ABD saldırganlığına karşı** mücadele ön plana çıkıyor. Irak'ta bir katliama karşı ilk günden beri dernek olarak mücadele ettik. "Girişim" halindeyken ilk olarak bir basın açıklaması yaptık. ABD Konso-losluğu'na bir dilekçe vererek başladık. Daha sonra çeşitli kitlesel eylemler ve en son Özgürlük Meydanı'nda yine bir eylem yaptık. Bunlar hep halkımızın tepkisini açığa çıkarmak için yaptığımız "**Halk Karar Versin**", kampanyasının parçasıydı. İstanbul'un çeşitli yerlerinde, İstiklal Caddesi'nden gecekondular mahallelerine kadar sandıklar kurduk. Polisin baskısı, zoruyla karşılaştık. Biliyorduk. Çünkü **AKP halkın kararından korkuyordu**. Tayip Erdoğan'ın "halka soracağız" demesinin, pazarlık gücünü artırmak için olduğu açığa çıktı. Hiç kimse saldırıyı istemiyor. Biz halkın iradesini açığa çıkarmada ısrarlı olduk. Kampanyamız sürüyor. Sandık kurarak, bildirilerimizle, afişlerimizle, pankartlarımızla...

Ortada bir savaş yok ABD'nin imparatorluk saldırısı var. Dün Afganistan, bugün Irak, yarın başka bir taraf olacak. Ve bu saldırganlık her halk gibi bizim de en temel hak ve özgürlüklerimizin karşısında tehdittir. Bu çalışmalarımız Irak'a saldırıyı önlemeyebilir. Ama halkın ne düşündüğünü, gücümüz neye yetiyorsa göstermek, tepkiyi açığa çıkarmak için mücadeleye devam edeceğiz.

Dergimiz aracılığıyla halkımıza ulaştırmak istediğiniz bir mesaj var mı?

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yaşamın her alanında karşılaşılabilen her türlü soruna karşı mücadele edecek. Bugün yakıcı olarak ABD'nin Irak'a saldırganlığı var. Herkes birşeyler yapıyor. Ama artık herkesin birşeyler yapmasından öte herkesi birlikte birşeyler yapmaya, ABD saldırganlığına karşı mücadeleyi, iktidara karşı mücadeleyi

Bizim adımıza Amerika karar veriyor şu anda örneğin. Hepimiz için milad olmalı diye düşünüyorum. Artık bizim için başkaları karar vermesin. Kendi özgürlüklerimizi, kendi haklarımızı kendimiz savunalım.

Hadi Çaman

birleştirmeye çağırıyorum.

Hayatın her alanında, hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için herkesi mücadele etmeye, örgütlenmeye, birlik olmaya çağırıyorum. Kendi sorunlarımız için örgütlenelim.

HADİ ÇAMAN: Birlikte Olmak Hakkımız Bizim

Neden kurucu üye oldunuz sorusuyla başlayalım isterseniz?

Ülkemizde haklar ve özgürlükler o kadar sadece sözde kalır şekilde yaşıyor ki, o yüzden bu tür girişimlerin ben her zaman yanında olmaktan yanayım. Bizim adımıza Amerika karar veriyor şu anda örneğin. En son aşaması bu. Bence hepimiz için milat olmalı diye düşünüyorum. Artık bizim için başkaları karar vermesin. Kendi özgürlüklerimizi, kendi haklarımızı kendimiz savunalım. Sadece bakıyoruz ve de dinliyoruz. Çok zarif bir milletiz biz. Yani fazla duygusal bir milletiz, fazla teslim oluyoruz. Bana aykırı geliyor bu. Yani insanoğlu tepki göstermeli. o zaman insanlığını kanıtlar.

Birbirimizle, eskiden komşuluklarımız vardı, akrabalık, dostluk denilen birşey vardı. Ne yazık ki birbirimizden o kadar kopardı ki bu ülkeyi yönettiğini sanan insanlar, her insan birey olarak **yapayalnız kaldı**. Niye yalnız kalalım? Birlikte olmak da bir özgürlük, birlikte olmak da hakkımız bizim. Sadece ve sadece 5 senede bir emir buyurur gibi buyuruyorlar, bak hala parmağımdan çıkaramadım şu iğrenç boyayı. İçimden gelmeyen şeyler yapmak zorunda kalıyorum beş senede bir. Niye içimizden gelen şeyleri yapmayalım? Onun için bu derneğin sonuna kadar yanında olacağım. Bütün dostlarımı, bütün evlatlarımı, sanatçı camiasını bu derneğe üye edeceğim. Ve ne olur artık sesimiz soluğumuz çık-sın ve ne olur **teslimiyetçilikten vazgeçelim**.

Değişik kesimlerin birbirlerinin sorunlarıyla ilgilenmesi konusunda derneğinizin bakışı nasıl, siz ne düşünüyorsunuz?

'Banane onun meselesinden', 'banane onlardan' halinde yaşattılar bizi. 'Biz' diye yaşamak zorundayız, 'ben ben ben' diye yaşanılmıyor bu ülkede artık. Örneğin sanatçılar olarak sadece bize yönelik birşeyler yapıldığında kendi adımıza birtakım tepkiler gösterdik, ama bir döndük arkamıza kimse yok bize destek veren. İşte buradan yola çıkarak ben herkesle birlikte olmaktan yanayım.

Bizim derneğin biraz daha çerçevesi geniş, yani küçük parantez gibi değil büyük parantez gibi dü-

ABD saldırganlığı dışında da faaliyetlerimiz olacak. Yani ülkemizdeki gerçeklik neyse onun muhalefetine yapacağız. İcazetçi muhalefet yapmaya çağız.

Mehmet Göçebe

şünüyorum. Onun için ben yanaşık durumdayım bu derneğe.

ABD'nin Irak'a saldırısı konusunda pratik olarak neler yaptınız, yapmayı düşünüyorsunuz?

Amerika dünyanın efendisi değil, olamaz. Hiç böyle bir hakkı yok. Kimsin sen? Ayrıca bu konuda en az konuşmaya hakkı olan ülkelerden biri de biziz. Ne işimiz vardı bizim yıllar evvel Viyana kapılarında? Bu soruyu da sormak zorundayız. Ne işimiz vardı Kuzey Afrika'da Mısır'da?

Nedir yani bizi rahatsız eden; bizi niye ilgilendirsin Irak'ın içişleri? Onlar bize karışıyorlar mı? Biz niçin karışıyoruz ki? Artı başka birinin karışmasının ardına takılıyoruz ki? Ben bunu anlamıyorum. Bunu otuz yaşındaki oğluma da, torun getirse ona da anlatamam. Böyle bir hakkınız yok. Amerika karıştırtır mı kendine; karıştırtmazlar.

Referandum gibi bir çalışma yapılıyor. Yani küçük oy pusulaları, 'Hayır' diyenler, 'Evet' diyenler.. Kelle başı olarak sayalım. Ankara'ya sunalım, bakın biz karşıyız diyelim. Yani o meclisteki 550 kişinin ellibin katı oluruz biz.

MEHMET GÖÇEBE: İcazetçi Muhalefet Yapmayacağız

Ülkemizin önünde en büyük sorun bana göre toplumun örgütsüzlüğü. Örgütler, örgütlere üyeler var, ancak bu üyeler gerekli muhalefeti gösteremiyorlar. Bu anlamda toplumun en geniş kesimini örgütlemeyi hedefliyoruz.

Örneğin bir insan işkence görüyor, hapishaneye düşüyor, orada hak araması var. İşte Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin amacı bu insanların mapushaneye düşmemesi; bu insanların işkence görmemesi için varolan haklarını hayata geçirmektir. Yani kapsam daha geniş, hayatın her alanıdır. Yani tüm insanlığın hakkı olan konut sorunundan, Kürt sorununa, sağlık sorunundan, türban sorununa ka-

dar çok geniş bir alan içeriyor Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin faaliyetleri.

Belli bir kesim için önceliğimiz yok. Bu dernekte herkes kendisini ifade edebilecek. Toplumun tüm kesimlerine, mühendislerden avukatlara, aydınardan öğrencilere, ev kadınlarına köylülere kadar herkesin bu sistemle çelişkileri var. Bu çelişkileri de çözeceği, mücadele edeceği yer olarak düşünüyoruz biz. Zaten adı üstünde "temel haklar ve özgürlükler" yani köylünün de temel hak ve özgürlükler sorunu vardır, öğrencinin de vardır, avukatın da vardır aydının da vardır.

Gerçekten ülkemizdeki en büyük sorunlardan biri de bu. İktidar herkese ayrı ayrı saldırıyor. Ve ayrı ayrı da kamuoyu oluşturuyor. Örneğin islamcılara saldırırken öbür taraf sessiz kalıyor. Devrimcilere saldırırken bir başka taraf sessiz kalıyor. İşçilere saldırırken öbür kesim sessiz kalıyor, köylülere taban fiyatını düşük tutup saldırırken öbür taraf sessiz kalıyor, cezaevlerine yine öyle, yani dikkat ederseniz toplumu bölmüş, gündemine göre her kesime sırayla saldırıyor. İşte Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin burada çok önemli bir misyonu ortaya çıkıyor: her kesimi temel haklar ve özgürlükler mücadelesi potasında birleştirebilmek. Bu büyük geniş kesim birarada, hep birlikte mücadele edebilir. Çok daha fazla ses getirebilir. Bu derneğin çıkış noktalarından biri de bu zaten.

ABD'nin Irak'a saldırısı konusunu sormuştunuz.

Şimdi aslında "savaşa hayır" bana biraz yavan geliyor. Şöyle ki; savaş denildiği zaman akla şu gelir; iki güç savaşıyor. Halbuki önümüzdeki savaş bu şekilde değil. ABD'nin direk bu YDD denen düzeni Ortadoğu'da hayata geçirmesi, imparatorluğunu ilan etmesi amacıyla politikasına ters gelen veya direnen ülkelere saldırması var. Irak da bunlardan birisi. Sadece petrol de değil bu olay ve Irak'a diz çöktürülmesi de değil, geride dünyadaki tüm halkların diz çöktürülmesi olarak görüyorum ben. Bu anlamda da gerçekten bir savaş değil, "ABD imparatorluğuna hayır, ABD emperyalizminin saldırgan-

Erol Ekici başkanlığındaki yönetim kurulu şu isimlerden oluşuyor: Özgür Gider (Bşk. yardımcısı), Gülşen Salman (Sekreter), Tigin Öztürk, Mehmet Göçebe, Aynur Karaaslan, Özkan Köylüoğlu

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne ulaşmak için:

Adres: İstiklal Caddesi Terkoz Çıkamazı Sokak Karaaslan İşhanı, Kat: 5 Daire: 8 Beyoğlu

Tel-Fax: 0212 292 00 74, / **web:** www.thoder.org,

e-mail: haklarveozgurluklerdernegi@yahoo.com

lığına hayır" olmalıdır bizim çıkış noktamız.

Bir başka şey, savaşı önleme barış... Barış nasıl olur: Saddam teslim olursa, sürgüne giderse olur. Böyle bir barış gerçekten barış mıdır? Dayatılan bu. Sen kimi nereye sürüyorsun? Şimdiki savaşı şuna benzetiyorum, biliyorsunuz eskiden klasik sömürgecilik düzeninde, emperyalistler askeriyle gelip işgal edip oradaki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını talan etmesi vardı. Bu tamamen şu an Irak a yapılacak saldırıya denk düşüyor. Yani 1900'lü yılların

ilk yarısına döndük. Eski yöntemler uygulanıyor diye görüyorum.

Biz şimdi referandum dedik. Bunun için gözaltına alındı arkadaşlarımız. Demirel'in yasağı kalkacağı zaman halka giden bir ülke savaş gibi tüm ülkeyi ilgilendiren bir sorunda halka gitmiyor. Böyle bir saçmalık olamaz...

ABD saldırganlığı dışında faaliyetlerimiz olacak. Yani ülkemizdeki gerçeklik neyse onun muhalefeti ni yapacağız. İcazetçi muhalefet yapmayacağız

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği: **BU HÜKÜMET BİZİ TEMSİL EDEMEZ! DERHAL İSTİFA ETMELİDİR!**

Bu saldırının Amerika'nın Ortadoğu'da imparatorluk kurma saldırısı olduğunu artık bilmeyen kalmamıştır. AKP, 6 Şubat'ta mecliste aldığı kararla, Amerika'nın katliamına ortak olma kararı almıştır. Emperyalizme karşı bağımsızlık savaşıyla kurulan bu ülke, 80 yıl sonra, emperyalizm adına savaşan, emperyalizmin katliamlarına yataklık yapan bir ülke haline getirilmiştir.

Alınan bu kararlar, **halka rağmen** alınmıştır.

Halkın iradesi çiğnenmiştir.

Ülkemizde demokrasinin zerresinin olmadığı bir kez daha görülmüştür.

ABD Başkanı Bush, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin aldığı kararlardan **"memnuniyet"** duyduğunu açıklamıştır. Türkiye halkı ise bu kararlara karşı öfke doludur.

AKP iktidarının kimi temsil ettiği bellidir; Irak halkına kan ve gözyaşı, Türkiye halkına ulusal aşagılanma, Amerika'ya hizmet. AKP'nin yaptığıının özeti budur.

AMERİKAN KARARLARINI UYGULAYAN İKTİDAR HALKIN İKTİDARI DEĞİLDİRİ

Halktan korktukları için, "gizli oturum"da onaylayabildiler bu kararı ancak. Ama deve kuşunun kafasını kuma gömmesi gibi bir "gizlilik" bu. Amerikancıları, Irak halkının katline ferman verenleri, Türkiye'yi ABD'nin savaş karargahı yapanları herkes biliyor. İsim isim biliyor.

"Milletin iradesi"yle iktidara geldiler. 6 Şubat'ta aldıkları kararla, o iradeyi çiğnediklerine göre; biz bu halkın duygularını, düşüncelerini temsil etmiyoruz, taleplerini kaale almıyoruz diye ilan ettiklerine göre, bir an bile o koltuklarda oturmaya hakları yoktur.

AKP İKTİDARI HALKA RAĞMEN İKTİDARDIR. Bu nedenle, DERHAL İSTİFA ETMELİDİR.

AKP iktidarı, bir kaç hortumcuyu daha kurtarmaya harcayacağı milyar dolarlar karşılığında, Anadolu topraklarını gözü kapalı ABD'ye kiralamıştır. Bir kez daha Yankee postallarıyla kirlenecek topraklarımız.

"Biz savaşın içine girmiyoruz" diye demagoji yapıyorlar bir de. Daha nasıl gireceksiniz? Katilleri evinde barındır, onlara her türlü lojistik imkanı, hizmeti sun, Irak halkını katletmeleri için sınırlarını aç, üslerinden füzeler fırlatılıp Irak'ı yakıp yıksın, daha ne yapacaksınız?

Evet, geriye tek bir şey kalıyor; Türkiye'nin askerini doğrudan katliamda kullanmak. Bu işbirlikçilik ve Amerikancılık sürdüğü müddetçe, yarın onu yapmayacaklarının garantisi de yoktur.

Biz bu ülkenin değil Amerika'nın çıkarlarını savunuyoruz diye ilan eden bir iktidarın hiç bir ulusal niteliği yoktur; bizi temsil edemezler. Haftalardır oyalıyorlar halkı. Barıştan yanayız diye oyaladılar. ABD'nin isteklerini kabul etmiyoruz diye oyaladılar. Gerçek şimdi ortada.

AKP İKTİDARI AMERİKAN KARARLARINI UYGULUYOR. Bu nedenle, İSTİFA ETMELİDİR.

Vatanı ve halkı sattılar. AKP iktidarının politkasının özeti budur. Ki buna bir "politika" da dene mez; ABD'nin talimatlarını uyguladılar. Bu iktidar bizi temsil edemez. Bu iktidar bizi yönetemez. Türkiye halkının iradesine karşı çıkarak, Anadolu'yu emperyalist işgale açarak **MEŞRULUKLARINI KAYBETMİŞLERDİR**. Gayri-meşru bir iktidarın yapacağı tek şey, istifa etmektir.

ABD saflaştırıyor, emperyalistler arası çelişki derinleşiyor

Çelişki BM Ve NATO Sahnesinde

Irak saldırısının, Amerika'nın imparatorluk saldırılarının önemli bir ayağı olduğu artık herkesçe görülmeye başlanmasıyla birlikte, emperyalistlerle halklar arasındaki çelişki gibi, emperyalistlerin kendi arasındaki çelişkiler de derinleşiyor.

ABD'nin *"ya bizden yanasınız ya düşmandan yana"* dayatması ve bu ekseninde süren savaş, safları netleştiriyor. 8 Avrupa ülkesinin ve onların ardından eski sosyalist blok ülkelerinin (Arnavutluk, Bulgaristan, Hırvatistan, Estonya, Latviya, Litvanya, Makedonya, Romanya, Slovakya ve Slovenya) safını ABD'den yana belirlemesinin ardından emperyalistler arasındaki çatışma NATO eksenine kayarak Türkiye üzerinden yaşanmaya devam etti.

Önce kısaca gelişmeleri hatırlayalım:

ABD, Irak'a saldırıya meşruluk yaratamama sıkıntısı yaşıyor. Yalanlar çöktü ve dünya halklarının büyük bir karşı çıkışının yanında Avrupa emperyalistleri de ABD'nin Ortadoğu'yu (ardından tüm dünyayı) tek başına ele geçirmesine karşı olduğunu ilan etmeye başladı.

En güçlü ses Almanya'dan yükseldi. Onu Fransa izledi. Fransa-Almanya bloku BM'nin Irak için ikinci bir kararını şart koştu ve bu çerçevede alternatif bir plan hazırlamaya başladı. Rusya onlara katıldı. Çin de bu bloğa yakın duruyor.

ABD, NATO aracılığıyla saldırganlığını meşrulaştırmak için *"Türkiye'nin olası Irak saldırısına karşı korunması için"* NATO'ya (4. maddenin işlenmesi talebiyle) başvurdu.

Karar Almanya, Belçika ve Fransa tarafından veto edildi. İtirazlarını şöyle gerekçelendirdiler:

NATO'da Türkiye'nin yerini A. Gül anlatıyor; "Soğuk Savaş döneminde Türkiye nasıl bütün Avrupa'yı korumuşsa, uzun yıllar adeta sınırlarını beklediyse..."

Emperyalistlerin ucuz, kiralık askeri olmaya son! Emperyalistlerle yapılan bütün askeri anlaşmalara son! Halklara karşı emperyalist saldırganlık paktı olan NATO'dan Derhal Çıkılmalı!

"Böyle bir karar verilirse savaşın içine girilmiş ve savaş desteklenmiş olur..."

Her ne kadar onların sorunu halklara saldırının önüne geçmek, uluslararası hukuk olmasa, ABD'nin onyıllardır katliam ortağı, katliamları düzenleyenler olsalar da, bu karar bir anlamda ABD'nin önüne çıkarılan en büyük engellerden biri halini aldı. Bu çatışma bir yanıyla da BM'de sürüyordu. (NATO'daki vetolar, özellikle Fransa başta olmak üzere Irak'a saldırının zamanlamasında ABD'ye karşı çıkan ülkelerin BM'deki vetosunu da kolaylaştırıcı mahiyettedir)

Amerika bu kez uşağını devreye soktu. Türkiye, ABD'nin safından, eline koz vermek için NATO'ya başvuru yaptı. "Beni koru" dedi. Bu başvuru Türkiye'nin ABD-Avrupa çatışmasına ABD saflarından katılması anlamına geliyordu.

(NATO'nun 4. maddesi, "üye bir ülkenin tehdit algılaması durumunda NATO'dan yardım isteyebileceğini" öngörüyor. Irak'tan gelecek "tehditi" algılayanın, *"Irak'ın bize saldırarak gücü yok"* diyen A. Gül olmadığı kesin; satranç tahtası ABD'nin, Türkiye ise sadece bir piyon burada ve piyon sadece görevini yerine getirerek, NATO'daki müttefiklerine, *"Tehdidin çok ciddi. Artık en ufak bir gecikmeye tahammül kalmadığını"* anlatıyor.)

Tartışma halen sürse de, NATO Genel Sekreteri'nin deyimiyle, "NATO tarihindeki en ciddi kriz" artık gizlenemeyecek şekilde ortaya çıkmıştı.

Emperyalistler Arası İlişki, Güç, Tehdit ve Zorbalık İlişkisidir

Tüm bu gelişmelerin ardından ABD cephesinden yapılan açıklamalara bakarsak, çelişkinin boyutu ve emperyalistler arası ilişkilerde "diplomatik üslubun" ötesine geçilerek ABD'nin pervasızlığını, elde ettiği gücün üzerinde nasıl tepindiğini, tehdit ettiğini görmek mümkün:

ABD Savunma Bakanlığı başdanışmanı Richard Perle: *"İnsanlar artık Fransa'dan sıkıldı. Çünkü bir hasım gibi davranmaya başladı. Fransa'nın NATO'nun dışında bırakılmasının yolları vardır."*

Donald Rumsfeld: *"NATO, Türkiye'ye koruma sağlamazsa bu utanç verici.. çok büyük bir hata, sürpriz ve nefes kesici bir sonuç olacaktır."*

Colin Powell: "NATO dağılabilir."

Elbette, bugün siyasi alanda yansıyan çelişkiler, tehditler, restleşmeler yarın esas çatışma alanı olan ekonomik alana da sıçrama eğilimi gösterecektir. Nitekim bunun ilk belirtileri verildi.

ABD, Irak'a saldırmasına başından beri kesin bir dille karşı çıkan Almanya'ya ekonomik yaptırım uygulama kararı aldı. Rumsfeld, Almanya'daki ABD kuvvetlerinin komutanına, zorunlu olmadıkça Almanya'da hiçbir harcama yapılmaması talimatını verdi. Yatırımlar durduruldu. Bush da Almanya Ekonomi Bakanlığı'na Irak'la iş yapan Alman şirketlerinin cezalandırılacağı uyarısında bulundu. (9 Şubat basın)

Hatırlanacağı gibi, Uluslararası Ceza Mahkemesi tartışmalarında da kendini gösteren çelişkiler, demir çelik sektöründe Avrupa'nın ABD'ye kafa tutmasına kadar gitmişti.

Emperyalistler arası ilişkilerde gerçekte bir hak, hukuk yoktur. Tarih boyunca böyle olmuştur. İki dünya savaşı çıkaran politikaların özünde hiçbir değişiklik yoktur. Kim ki, emperyalistlerin değiştiğini söylüyorsa, siyasi bir kör değilse emperyalistlere kendini kanıtlamaya çalışanlar ya da emperyalist ajanlardır. Onlar halklara karşı birliktedirler, kendi içlerinde de sürekli çatışma halinde. İlişkilerine yön veren ise, yalnız askeri ve ekonomik güç ve zorbalıktır.

Çatışma Hiç Bitmedi

Halklar emperyalist bloktaki bu çatlamalardan, çatışmalardan elbette kendi lehine sonuçlar çıkarak, emperyalistlerin "halkları kim sömürecek" çatışmasından kendince olanaklar yaratacaktır.

Peki bu çelişkiler **yeni mi?** Elbette hayır.

Emperyalistler arasındaki çelişki ve çatışmalar, hiç bitmedi. Bugün yaşananlar ABD'nin imparatorluk stratejisinden bağımsız değil ve Irak vesilesiyle daha çarpıcı hale dönüştü sadece. Bugün açık ki, Avrupa'nın geleceği, Amerika'yı dizginlemeye bağlı. Irak'ın bir şekilde direnişi ise (bütün direnişler gibi) çelişkileri derinleştirici bir işlev görmüştür.

Emperyalistlerin askeri ittifakı NATO'ya da yansıyan çatışma SSCB'nin varlığı koşullarında bu boyuta sıçramaz, varlığını korumakla birlikte ertelenir, farklı çözümler bulunurdu. Yaşanan, son on yılın bir anlamda birikimidir. Bu, son on yılın siyasi tarihine bakılarak kolayca anlaşılır: Avrupa, (Fransa ve Almanya) NATO'ya karşı, Avrupa Ordusu'nu oluşturmaya çalışmaktadır. İki kutup ara-

Afganistan'dan Bugüne

Fransa, "ABD herkes buna karşı çıkmalı derse olmaz, diplomasi, ilişkiler böyle yürümez" diyor.

Belçika, "Irak'a saldırının meşrulaştırılması için Nato'nun kullanılmak istendiğini" açıklıyor.

Almanya, "Dünya ülkeleri, dünyada tek bir gücün olmasının mı doğru olacağı, yoksa sorunların uluslararası alanda çözülmesi mi gerektiği konusunda tarihi bir durumla karşı karşıya" diyor.

Dün, devrimciler, ABD'nin dayatmasından Avrupa emperyalistlerinin de nasibini alacağını, Amerika kendisine eşit hiçbir gücün olmasını istemediğini, yok etmek istediğini, hukuku yok ettiğini söylediğinde, Avrupa emperyalistleri pastadan pay kapmak için Amerikan saldırıganlığını meşrulaştırıyordu. Yokedilen hukuk halklarınsa sorun yoktu.

Afganistan saldırısının hemen öncesine, 11 Eylül'ün üç gün sonrasına dönelim.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi 14 Eylül 2001 tarihli "Gerçeğe Çağrı" başlıklı 13 nolu açıklamasında şöyle diyordu:

"Amerika kendi imparatorluğunun devamı için tüm dünyayı kullanmak istiyor. NATO kararı bunun somutlanmasıdır. Demokrasiyi, hukuku, özgürlüğü savunanlar, bu imparatorluğa evet diyemez.

NATO İÇİNDEKİ ÇEŞİTLİ ÜLKELER; ABD terörizm demagojisiyle sizi kullanmak istiyor. ABD imparatorluğunun pekiştirilmesine hizmet etmeyin. Gerçeği tartışın. Gerçeği görün. Sorunun terör demagojileriyle çözülemeyeceğini tartışacak hiçbir bilim adamınız, üniversiteniz yok mu? Gerçeklerin üzerini küllemek ancak 11 Eylül'de bir örneğine tanık olduğunuz öfkeyi büyütür. Eğer ABD imparatorluğuna engel olunmazsa..."

ABD, önce NATO'dan "ABD'ye yapılmış saldırı tüm NATO'ya yapılmış bir saldırdır" kararı çıkartarak, sonra Avrupa emperyalistlerini de yanına alarak Afganistan'a saldırdı. Saldırı şimdi Irak'ta sürüyor. ABD'nin hedefinde değişen bir şey yok. Değişen Avrupa emperyalistlerinin, "ABD imparatorluğuna engel olunmazsa", kendilerinin de siyasi ve ekonomik olarak yok olacağını daha net olarak görmüş olmalarıdır.

sında ekonomik savaş yapılmaktadır.

Peki **sonuç ne olur?**

ABD'nin işi her ne kadar zorlaşsa da, her şeye rağmen Irak'a saldırır ve kendince bir "başarı" kazanırsa, bu aynı zamanda Avrupa emperyalistleri-ne de büyük bir darbe olacak; ABD siyasi, ekonomik olarak arayı daha da açacaktır.

Bu çatışmanın sonucunda, emperyalistler arasındaki blokların, ittifakların yeniden şekillenmesinin gündeme gelmesi olasıdır.

Bir not olarak şunu da belirtelim ki; küreselleşme diye diye on yıldır sürdürülen politikalar öyle dikensiz gül bahçesi yaratamıyor. Emperyalistler arası çelişkileri, emperyalistlerle halklar arasındaki çelişkiyi yok saymakla, sınıfları yok saymakla hiçbirini yok olmuyor. 11 Eylül'den bu yana daha açık görüldüğü gibi emperyalist politikalar bütün barbarlığı ve ilkeliliği ile sürüyor.

Çatışmada Türkiye'nin Yeri

ABD-Avrupa arasındaki çatışma, aynı zamanda AKP iktidarının Amerikan uşaklığını sırtır hale getirdi. NATO'yu "Türkiye'nin korunması" üzerinden Irak'a saldırıya ortak ederek, meşruluk yaratmaya çalışan ABD, kendi başvurusunun ardından resmen Türkiye'ye başvuru yaptırmıştır. (Parayı AB bastırırsa; -AB turları yaparken- "bizi AB'ye almak Batının stratejik çıkarları gereğidir" diyen Tayyip Erdoğan zihniyeti bu kez de onların piyonu olur!)

Türkiye çatışmada ABD'nin elindeki bir kozdan, bir truva atından öte bir işleve sahip değildir. Oligarşinin sözcülerinin, AKP iktidarının bu gerçeğin üzerini örtmeye çalışması nafiledir.

Ne burjuva basın, "Almanya bize ihanet etti" çığlıkları, ne de hükümetin hem NATO'ya 'bizi koruyun' diye başvurup, hem de "aslında ordumuz dünyanın en güçlü ordularından, NATO korumasına ihtiyacımız yok" (A. Gül) diye "büyük devlet" havalarında böbürlenmeleri bu gerçekleri değiştirmiyor. AKP iktidarının, aciz bir uşak olarak ABD'nin saflarında, tekellerin dünyayı fethetme savaşında basit bir asker olduğu öylesine deşifre oldu ki, gizlemek için AKP sadece komedi oynuyor.

Türkiye emperyalistler arası çatışmalarda yeni kullanılmıyor. Balkanlar'ın, Kafkaslar'ın, Ortadoğu'nun kimin denetiminde olacağına ilişkin Türkiye'yi her iki güç de bir truva atı olarak kullanmak istemektedir son on yıldır. AB'ye alınmalar, stratejik ortaklıklar aynı zamanda bu kullanılmanın da bir sonucu ve nedenidir. Gerçekte ise, Türkiye halkının savaştan göreceği zarar, ne "Türkiye'yi koruyun" diyen Amerika'nın, ne de "itirazımız Türkiye'nin korunmasına değil, her zaman korumaya hazırız" diyen Avrupa'nın umurunda değildir. Onlar kapitalist çarkın dişlilerini kendilerinden yana döndürmekle meşguller. Türkiye ise, işbirlikçi iktidarlara sayesinde o çarklar arasında "mecburen" ezilmekle meşgul.

Halka ON YIL sonra açıkla, ABD'ye ON DAKİKA sonra

Amerika'ya topraklarımızı verirken, Meclis kapılarını kapatan iktidar, "gizliliğe", "devletin güvenliği"ne sığınmış, nasıl vatana ihanet ettiklerini halktan gizlemeye çalışmışlardı. Kolay değildi elbette, "milletin vekiliyiz" diyerek o koltuklara oturup, halkın gözlerine bakarak Amerikan vekili olduklarını tescillemek.

Meclis iç tüzüğüne göre, 6 Şubat'ta, o büyük ihanet ve riyakarlık gününde tartışılanlar, verilen oylar ancak ON YIL SONRA HALKA AÇIKLANABİLECEK!

Ama ABD Büyükelçisi Robert Pearson'a oturdurdu ON DAKİKA SONRA AÇIKLANDI. Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış tarafından, Meclis'te yapılan 'gizli' oylamayla ilgili olarak hemen bilgilendirilen Pearson "teşekkür etmeyi" de unutmadı.

Hani "devlet sırrı" idi?

Hani "ulusal çıkarlar" idi?

Öyle ya, sömürge ülkenin yöneticilerinin efendilerinden gizli saklı nesi olabilirdi ki! Siyasetin, ekonomin, ordun göbeğinden bağımlı olunca meclisinin aldığı karar neden gizli olsun ki!

ABD'li memurdan AKP'nin "2. adamı"na azar

Sabah Gazetesi'nde küçük bir haber, ABD'nin Kıbrıs Özel Temsilcisi Thomas Weston'ın AKP'nin Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Fırat ile TBMM'nin Dışişleri Komisyonu Başkanı Mehmet Dülger'i nasıl azarladığının haberini temsilcinin şu cümleleri ile duyuruyordu:

"Mendil kadar ada. Gidin anlaşılmaz. Kıbrıs sorunundan bıktık. Bu tatsızlık ortadan kalsın."

Bu azar acaba Tayyip Erdoğan'a "zül gelmiyor mu?"

Bu söz elbette sadece AKP'ye değil, "Kıbrıs milli mesele" diyenlerin tümünedir. Halkın dikkatini Amerika'nın topraklarımızı açıktan işgalinden saptırmak için "Kıbrıs... Kıbrıs..." diyen ordunun itirazı olmayacak mı?

Olmaz! Amerika'nın üçüncü sınıf memurları karşısında dahi hiçbir sömürge yöneticisinin gıkı çıkmaz. Onur mu; onu çoktan sattılar!

Demagojinin Adı; ‘Ulusa Sesleniş’

**Halkı Amerikan uşaklığına ortak etmek için söylemedik yalan bırakmadı AKP;
Türkiye halkının ‘ulusa sesleniş’e cevabı net; bağımsızlık!**

Yalan ve demagoji güçsüzlüğün, halktan duyulan korkunun sonucudur.

AKP iktidarı, bakanları, başbakanları, genel başkanları ile, ülkemizi nasıl Amerikan üssü haline getirdikleri konusunda neredeyse her gün yalan söylediler. Irak’ın gündeme gelmesinden bu yana söylenenleri şöyle bir hatırlayın;

Kabelerini Beyaz Saray belleyip, kapılarına yüz sürerek, Genelkurmay’a karşı meşruluklarını halkta değil Bush’un Erdoğan’ın sırtını sıvazlamasında aradıkları günden itibaren söz verdiler. “ABD’ye hiçbir konuda söz vermedik” diye yalan söylediler.

“BM kararı olmadan adım atmayız” dediler, BM kararı olmadan ilk adım atan uşak olma ünvanını elde ettiler.

“ABD askerini kesin kabul etmeyiz” dediler; “35 bin mi 80 bin mi kabul edelim, yoksa transit mi geçsinler”i tartışmaya başladılar.

Dünyanın gözleri önünde, en saf olanın dahi ne anlama geldiğini bildiği, saldırıya yardım yataklık kararı aldılar, “karar savaş kararı değil, barış kararıdır” diye utanmadan bütün halkı aptal yerine koymaya kalkıştılar.

Aynı yalanlar Başbakan Abdullah Gül’ün “ulusa sesleniş” konuşmasında da sürdü. İslamcı bir yazarın ifade ettiği gibi, “iyi güzel konuştu ama ne söyledi” belli olmadı. Sadece demagoji, sadece yalan vardı o konuşmada da.

Şu günlerde AKP’lilerin dilindeki iki demagoji en sık kullanılan ve mide bulandıran bir hal aldı.

Biri, Tayyip Erdoğan’ın ülke yönetimini belediyeçilik basitliğine indirgeyen “komşuda yangın varsa..” demagojisi, ötekisi ihanetin ve K. Irak’ı işgalin “ulusal çıkarlar” diye yutturulması.

“Komşudaki Yangını” Körükleyen “İtfaiyeci”

Komşuda yangın varmış, AKP de duyarsız kalamamış, yoksa yangın bizi de sararmış... Amerika’nın kucağına düşen, demagojinin de en basitine sarılır. Ne de olsa efendisi de en az bunun kadar kaba ve ilkel demagojileri dünyaya anlatmıyor mu; söylersin olur biter.

Yangını tutuşturan kim? Amerika!

Ona yardım yataklık kararı alan, topraklarına,

Irak’ı yakacak silahları yerleştiren kim? Türkiye!

Sen komşunun gözünü oy, ülkesini yerlebir edecek olana topraklarını aç, sonra da komşunun yangınını söndürmekten söz et; tam bir riyakarlık ve utanmazlık örneği. Geçin bu demagojiyi de, kimse inanmıyor, milyonlar gülüyor sadece.

“Ulusal Çıkarlar” Bayatladı, Yenisini Bulun!

Şöyle bir düşünün, onyıllardır “ulusal çıkarlar” diye diye neler yapmadılar bu ülkede. Katliamlar, asimilasyon-inkar politikaları, işkenceler, kaybetmeler, infazlar, F tipleri, zamlar, her türlü zulüm politikaları, Amerika ve İsrail ile yapılan işbirlikçilik anlaşmaları, özelleştirme adına zenginliklerimizin peşkeş çekilmesi ve yüzbinlerce emekçinin so-kağa atılması, emperyalist pazarlarda “Davos ruhu” süslemeleri ile ülkemizin haraç mezat satışa çıkarılması... her şey “ulusal çıkarlar” diye açıklanmadı mı?

“Ulusun” yüzde 99’unun karşı olduğu Amerika’ya yardım yataklık kararı, Kürt topraklarının işgali ve katliamcılık da şimdi aynı demagojiyle sunuluyor.

Ulusun yüzde 99’u bilmiyor, istemiyor o “ulusal çıkarları”, ama oligarşinin hükümeti AKP biliyor öyle mi? Bu demagojiyi nerede duyarsanız, bilin ki, orada işbirlikçi tekellerin ve emperyalistlerin çıkarı vardır.

“Ulusa Sesleniş’e Ulusun Cevabı

Gül, herkesi Amerikan işbirlikçisi olmaya çağırıyor. “Gün, sorumsuz beyanlarda bulunma günüdür, milletimizin çıkarları için birleşme günüdür” diyor, Ulusa sesleniş konuşmasında.

Hayır!

Gün “milletin çıkarları” adına emperyalizme yedeklenme değil, bağımsızlık için ayağa kalkma günüdür; milletin çıkarı da onuru da emperyalist tahakkümden kurtulmaktır.

Gün, açlığımızın, hak ve özgürlüklerden yoksunluğumuzun en baş nedeninin bağımlılık olduğunu görme ve Anadolu topraklarında ikinci ve nihai kurtuluş savaşını tutuşturma, yankileri ve işbirlikçilerini topraklarımızdan defetme günüdür.

Amerika bu “kötü rollere” nasıl soyundurabiliyor islamcılar?

İslam ve takiyyecilik

Amerikan emperyalizmiyle birlikte Sovyetler Birliği’ne karşı

Oligarşiyle birlikte devrimcilere karşı

Kontrgerillayla birlikte Kürt yurtseverlerine karşı

Sermayeye birlikte halklara karşı...

Böyle yazıldı islamcılarının son otuz yıllık tarihi.

Bu tarih; derin bir muhasebenin, köklü bir özeleştirinin süzgecin-den geçirilmeden aklanabilir mi?

Tarihin kirinden pasından aklanılmadan, zulme, büyük şeytana karşı özgürlük için mücadelede tutarlı ve güçlü olunabilir mi?

“Amerika ne kötü rollere soyunduruyor İslam ülkelerini!” Yeni Şafak yazarı Ahmet Taşgetiren, 11 Şubat tarihli yazısında böyle yakınıyordu. Tesbit doğru; bunun için özel analize de gerek yok, görünen köy klavuz istemez. Üstelik bu sadece bugünün gerçeği de değil.

İslamcılarının büyük bir bölümü, tam bir şaşkınlık içinde. Şaşkınlık, kafa karışıklığını getiriyor. Ülkemizdeki islamcılar, bu sıralar bu şaşkınlığı daha da büyük boyutlarda yaşıyorlar. Çünkü 11 Eylül’den, ABD’nin Afganistan saldırısından bu yana yaşananların yanında bir de ülke içinde AKP’nin Türkiye’nin “en Amerikancı” iktidarı olmaya koşar adım gitmesinin, müslüman bir ülkeye, “islamcı” bir parti iktidarında saldırılacak olmasının “şokunu” yaşıyorlar.

İslamcı siyasi hareketlerin dünyadaki ve ülkemizdeki tarihine bakıldığında, bütün bu yaşananlarda “şaşıracak” fazla bir şey bulunmadığı ortaya çıkar. Aslında “istisna”lar dışında, çok yakın zamana kadar islamcı hareketler, hep emperyalizmin dünya düzeninin içinde oldular, devrimlerin karşısında, egemenlerin yanında oldular.

İşin daha da vahim boyutu, çeşitli ülkelerde iktidarda olan “islamcı partiler” bir yana, “radikal” diye adlandırılan islamcı hareketlerin de yakın zamana kadar bu konumda olmasıdır. İstisnaları dışında egemen sınıflarıyla ve emperyalizmle çatışma içinde olan islamcı hareketler yok denecek kadar azdır. Zaman zaman bu çatışmaya giren “radikal” hareketlerin tarihinde bile emperyalizm ve oligarşiler tarafından “kullanılmanın” örnekleri çoktur.

“İslamın” Amerikan

emperyalizminin hizmetine sokuluşu

Kullanılmanın en açık hali, Ortadoğu ve Asya ülkelerinde yaşanmıştır. Amerika, Ortadoğu’da, Asya’da SSCB’ye yakın yönetimlere karşı islamcılarının iktidarını desteklemiş, mevcut islamcı iktidarlara da kendine bağımlılığını artırarak güçlendirmiştir. Ortadoğu’daki “islamcı” yönetimler bu süreçte pekişmiştir. ABD’ye bağımlı bir iktidarın uyguladığı “şeriat düzeni”nden ABD’nin hiç bir rahatsızlığı olmamıştır.

Keza, SSCB’ye veya anti-emperyalist, ilerici yönetimlere karşı savaşılan islamcılarının “çağdışı” yanları da ABD’yi hiç rahatsız etmemiş, onları desteklemekte, silahlandırmakta, eğitmekte bir sakınca görmemiştir.

Ama aynı ilkesizlik ve çıkarıcılık, bu desteği kabul eden islamcılar için de fazlasıyla geçerlidir. Dünyanın bir çok ülkesini sömüren, bir çok ülkesinde kan döken bir ülkeyle ittifak yapmak, sözde adaletten yana olan bu islamcı hareketleri de hiç rahatsız etmemiştir. İslamcı literatürde ABD’ye “büyük şeytan” adı verilmesine rağmen, “şeytanla işbirliği” yapmakta bir sakınca görmemişlerdir.

İster iktidar gücü durumunda olsunlar, ister iktidar dışında bir siyasi hareket olarak örgütlenmiş olsunlar, dünya çapında bir çok islamcı kesim, 1970-80’li yıllar boyunca emperyalizm tarafından bu şekilde sosyalist sisteme, ilerici yönetimlere, devrimci hareketlere karşı kullanıldılar.

“Kullanılma”nın kaynağı

Bunun kaynağında bir çok neden sayılabilir. Doğrudan islamcı ideoloji ve kültürden kaynaklanan nedenleri vardır. İslamcı hareketlerin büyük çoğunluğunun yönetim kademelerinde düzen dışı değil “düzen içi güçler”in olması bir başka nedendir. İslamcılığın mevcut kapitalizme karşı bugünün koşullarına, ihtiyaçlarına cevap veren bir alternatifte sahip olmaması belirleyici nedenlerden

bir diğeridir.

Bu politika, islamcılarının onyıllarca emperyalizm tarafından kullanılmasına, yönlendirilmesine yol açan politikadır.

Dolayısıyla, bu pragmatizm, savunduklarını iddia ettikleri “islami inanç ve değerler”in de erozyonunu beraberinde getirmiş, karşı-devrimci bir güç haline gelen bir çoğunda “islamcılık” sadece istismar edilen bir olgu haline dönüşmüştür.

Bu o kadar yaygınlaşmış bir durumdur ki, bu işbirlikçilik, işbirlikçilikle beraber gelen katliamcılık, aleni emperyalizmi savunma konumu, geniş islamcı kesimler içinde neredeyse sorgulanmaz, eleştirilmez olmuştur. “**Güç kazanmak için gücünün yanında olmak**” olarak özetlenebilecek bu takıyyecilik, onları zulmün masası haline getirmiştir.

Bugün, islamcılarının emperyalizm tarafından kullanılması denilince akla daha çok “CIA tarafından yara-

tıldı” diye anılan Usame Bin Ladin gelmektedir.

Kullanılan, yönlendirilen Ladin mi sadece? ABD, CIA kimleri eğitmedi, kimleri kullanmadı ki.

MTTB’den Hizbullah’a

1960’lar, yani CIA’nın doğrudan müdahalesiyle devrimci gelişmeye karşı sivil faşist örgütlenmelerin yaratıldığı dönem, aynı zamanda dinci örgütlenmelerin de olduğu dönemdir. Kurulan dinci örgütlenmeler de, mevcut düzenin icazetini kazanabilmek için “anti-komünist” sloganlarla karşı-devrimci bir rol üstlenmişlerdir. Dinci örgütlenmelerin saldırıları ülkemizde MHP’li faşistlerin düzeyine ve şiddetine ulaşmamıştır ama bu özünde aynı konumda olduklarını, çoğu zaman devrimcilere karşı birlikte saldırdıkları gerçeğini değiştirmiyor.

Dergimizin sayfalarında okuyacağınız “Kanlı Pazar katliamı” bunun en somut örneklerinden biridir. Kanlı Pazar’dan sonra da kendi içinde bazı ayrışmalara rağmen devam etmiştir bu konum. Hem “kitlesel”, hem “askeri” açıdan islamcılık, oligarşi tarafından kullanılmaya devam edilmiştir.

12 Eylül cuntası, “askeri darbenin gerekçeleri” arasında sürekli olarak “irtica tehlikesi”ni saysa da, aynı 12 Eylül yönetimi ve onun devamı olan iktidarlar, halkın devrimci mücadele ve örgütlenmesinin gelişiminin önünü kesmek için, dinci örgütlenmeleri geliştirmiş ve kullanmışlardır. Kullanma ve kullanılma ilişkisi bu boyutlarda da kalmamış, Hizbullah’la birlikte katliam ortaklığına ulaşmıştır.

Amerika’ya Karşı Döğüşen Devrimci Daha 1969’da Anlatıyor:

*“16 Şubat 1969 günü ilk haber Dolmabahçe Camii’nden geldi. Kalabalık bir grup camii çevresine toplanmış namaz kılıyordu. Saat on sularında durumu bizzat görmeye gittim. Topluluğun çoğu sakallı, bereli kimselerdi. Bize saldıracak olan bunlardı. Şehrin yabancıydılar, garip bir sessizlik içinde ve merakla çevrelerini seyretiliyorlardı. O an düşündüklerimi anlatmadan geçemeyeceğim. Bunlar bizim insanlarımız ve sömürülenlerimiz. Yani 6. Filo ve müttefiklerinin sömürdüğü **fakir** ve **dindar** insanlar. Bu insanlar kandırılıp bir araya toplanmış ve bize saldıracak zamanı bekliyorlar. **Dini** ve **vatanı** kurtaracaklar, can pahasına olsa da yapacaklar bu işi. Onlara böyle söylenmiş, başkaca bildikleri yok. Sömürü ne demek duymamışlar. Yapacakları işin kime yaraya-*

cağını kestiremiyorlar. Dünyada olup bitenleri ve 6. Filonun gerçek yüzünü göremiyorlar.” (Olaylı Yıllar ve Gençlik, Harun KARADENİZ, sf. 146)

Amerika Tarafından 1969’da

Kullanılan İslamcı

2000’de İtiraf Ediyor:

“O gün ben de başımdan, yüzümden taş ve sopalarla yaralandım. O şuursuz, figüran kitlenin içinde yer almanın utancını bu satırları yazarak hafifletmeye çalışıyorum. (...)

Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı olması gereken dindar kitle, Türkiye’de hoyratça Amerikalı askerlerin fedailiğini yapabiliyordu. Bana öğretilen İslam’da buna yer yoktur. Onun için bunların arasından çekilmeyi görev bildim...” (Rahmetullah Karakaya, gazeteci, “İkitelli’de Biten Babı-ali” adlı kitabından)

Bugün Hizbullah, aynı El Kaide'nin ABD'ye karşı çıkması gibi, bir zamanlar kendisini kullanan devlete karşı mücadeleye yönelmiştir. Radikal'ler, tasfiye edilmek istenmeleri karşısında bir anlamda zoraki radikalleşmiş, zoraki emperyalizmle ve işbirlikçi yönetimlerle karşı karşıya gelmişlerdir. Afganistan'daki El Kaide'den ülkemizdeki Hizbullah'a kadar bir çoğunun yaşadığı süreç bu açıdan birbirine benzerdir.

Ama bu dönüşümler yaşanırken, emperyalizmle, faşist yönetimlerle girilen kanlı işbirliğinin muhasebesi yapılmamaktadır. Bu ise, "kullanılmaya açık olma" halinin sürmesi demektir. Yarın, farklı koşullarda, silahlarını yine devrimcilere, halka döndürebilecekleri

ihtimalinin sürmesi demektir.

İslamcı düzen partilerinin halka karşı "takiyyeciliği"

Radikal islamcı hareketlerin "takiyyeciliği" gibi, düzen içi islamcı partiler de aynı metoda başvurmuşlardır. Bu tür partiler, ülkemiz dahil, bir çok ülkede zaman zaman iktidar olmuşlar ama, halk adına bir şey yapmadıkları gibi, en genel anlamda "islam" adına da bir şey yapmamışlardır. Etkileri altına aldıkları kitleleri ise hep "zamanı gelince..." diye oyalamış, emperyalizm ve oligarşi adına uyguladıkları sömürü-zulüm politikalarını kendi tabanlarının gözünde bu beklentiyle meşrulaştırmışlardır. Erbakan liderliğindeki MSP'nin, Refah Partisi'nin iktidar olduğu dönemler bunun en somut kanıtlarıdır. En yeni kanıtlara ise, **AKP iktidarında** tanık oluyoruz.

İslamcı kesimlerdeki "Takiyyecilik" politikası, beraberinde yerine göre emperyalistlere, yerine göre ülke içindeki egemen sınıflara "güven verme" adına, kendini, düzene bağlılığını kanıtlamaya dönmüşmüştür.

Bu da, bir çok durumda onları, öteki iktidarlardan daha baskıcı, daha zalim, daha işbirlikçi yapıyor. Erbakan iktidarına İsrail'le anlaşmaların imzalatılma-

AKP'yi eleştiren islamcılar!

"Siz Allah'tan mı daha çok korkuyorsunuz, Amerika'dan mı? .. Yüzünüzü Mekke'ye mi, Washington'a mı dönüyorsunuz?" (Abdurrahman Dilipak, Vakit, 8 Şubat 2003)

Özellikle Vakit, Yeni Şafak, Milli Gazete gibi islamcı olarak bilinen gazetelerde, farklı üsluplarda da olsa, aktardığımız sözlerle aynı anlama gelen eleştiriler yöneltiliyor AKP'ye. Keza yine farklı islamcı kesimlerin de bu çerçevede eleştirileri var.

AKP'nin tavrında hiç bir "sürpriz" yoktur. O "beklenmeyen" hiç bir şey yapmış ve yapacak değildir. Eğer Türkiye'nin düzeninin temel niteliğini görmüş olsaydınız, bunu siz de görecektiniz. Ama bırakalım bunu; eğer geçmişin MSP iktidarlarını ve yakın zamandaki RefahYol iktidarını yeterince sorgulamış olsaydınız, yine görürdünüz.

Ama bunu yapmadığınız için, hala Abdullah Gül'ün iktidar olmadan önce, kendi çevresi içinde söyledikleri sözleri veya AKP'nin istismara yönelik seçim söylemlerini esas alarak "eleştiri" yapıyorsunuz.

Onlar bu "dönüşün", hadi daha düz söyleyelim

"kıvırtmanın" hazırlığını önceden yapmışlardı. Hatırlanırsa, Tayyip Erdoğan seçimlerden önce "kritik" bazı sorulara, *"hele bir o koltuğa oturalım, devletin belgelerini görelim"* tarzında cevaplar veriyordu. Görülecek ne var? O koltuğa oturan herkes, kendisini nelerin beklediğini biliyor.

AKP değil de "daha islamcı"sı olsa, bu düzen içinde ne yapabilirdi? AKP'yi eleştirmek yetmez, daha derin, daha köklü bir muhasebe yapmalısınız.

Bu eleştiriler yerindedir, zorunludur. Ama yetmez. Kökenlerine inmek zorundasınız. AKP iktidarda olduğu için ve konu (ABD saldırısı ve savaş) bu kadar önemli olduğu için böyle çarpıcı bir şekilde ortaya çıkan olgunun kökleri nerededir, görmelisiniz. Pragmatizm yeni değil. Devrimcilere karşı kullanılmanın özünde hangi zihniyet-politika vardı? Her koltuğa oturuşta, tekellerin politikalarını sürdürmenin nedeni nedir?

Tartışmayı derinleştirmek, gerçekleri çözümlemek zorundasınız. Eleştiri, bir muhasebeyle bütünleşmezse, düzen içi islamcılığın kapanından, dolayısıyla emperyalizmin ve oligarşinin düzeninden çıkamazsınız.

sı, hapishanelerde onlarca devrimcinin katlettilmesi, bunun örneğidir. AKP de şimdi aynı ruh haliyle davranmaktadır.

“Takiyye” yapmaya o kadar alışmışlar ki, “günlük politika” haline de getirdiler. AKP, ertesi gün yalanlarının açığa çıkacağını bile bile, o yalanı söylüyor.

İslam tarihinde “takiyye” uzun süreli bir “kendini gizleme” olarak anlaşılmıştır. Bunlarınki o anlamda da soysuzlaşmış bir takiyye biçimi. Günü kurtarmaya ancak yetiyor. İstedikleri de bu zaten.

Düzenin “islami” partileri, düzen adına her türlü sömürü ve zulmü sürdürürken, kendi tabanları içinde “hele şunu da atlatalım, buna da uyup biraz daha güçlenelim, sonra bakın neler yapacağız” propagandasını sürdürmüşlerdir. Ama bilinmelidir ki, islam adına, adalet adına, inanç özgürlüğü adına bir şey yapmaya hiç bir niyetleri yoktur.

Çünkü, kendi yaşamları, burjuva bir yaşamdır. Holding, fabrika sahipleridirler, düşünlerini Çırağan’larda yaparlar, lüks otolardan aşağısına binmezler, çocuklarını Amerika’larda okuturlar; “adalet” demek,

yani sömürüye son vermek, kendi saltanatlarının da sonu demektir.

Kapitalizm içindedirler.

Böyle olduğu için de, düzen islamcılığının hiç bir inancı yoktur.

Tayyip Erdoğan, Amerikancılığını örtecek veya savunacak hiç bir söz bulamayıp “*ahlaken barışı savunuyoruz, ama siyaseten Türkiye’nin çıkarları gereği Amerika’nın yanındayız*” derken aslında bunu da itiraf etmiş oluyor. Sözlerin anlamı çok açıktır. Uygulanan politika, “ahlaki” değildir. Daha düz söylenirse, **ahlaksızca**’dır. Ahlaksız bir politikayı, ancak hiç bir inancı olmayanlar bu kadar rahat kabul edebilir. Halkı aç, işsiz bırakacağı belli olan IMF politikalarını, her türlü adalet duygusundan uzaklaşmış inançsızlardan başka kim uygulayabilir?

Sonuç olarak; niyetleri, söylemleri ne olursa olsun, islamcılığın her “takiyye”si, gerçekte halkların aleyhine sonuçlar vermiş, onları emperyalizmin ve işbirlikçi yönetimlerin safına sokmuştur.

“Müslüman halklar kardeşir”

Peki Öteki Halklar?

ABD saldırganlığına karşı Beyazıt mitinginde islamcı kesimde şöyle bir döviz taşınyordu: “*Müslüman halklar kardeşir!*”

Aynı söz, çeşitli açıklamalarında da kullanılıyor. Şu doğrudur; Türkiye halkı Irak halkının katledilmesine halkların kardeşliği temelinde karşı çıkarken, elbette iki halkın da büyük çoğunluğunun müslüman olması bu karşı çıkışı güçlendirmesi gereken nesnel bir etkidir. “*Tüm müminler kardeşir*” anlayışına sahip bir dine inananları, bu anlayış temelinde ABD’ye tavır almaya çağırarak da anlaşılabilir.

Ama islamcı teori ve ajitasyonda, bu sözün bunun ötesinde bir yeri olduğu görülür. Çeşitli islamcı hareketler, dünyanın emperyalizm ve halklar çelişisini ya görmezden gelerek veya çok tali ele alarak “**müslümanlar-hristiyanlar**” çelişisini öne çıkarmaktadırlar.

Bu bakış açısı ise, islamcıların sık sık emperyalizmin, işbirlikçi iktidarların yanına savrulmasının da zeminini hazırlamaktadır.

Mesela, ABD öncülüğündeki emperyalistlerin Yugoslavya’ya saldırısını bu sakat-çarpık bakış açısı nedeniyle desteklemekte bir mahzur görme-

diler. Yarın ABD Kuzey Kore’ye saldıracak belki.

Saldırı “öteki” (Hristiyan, budist vd.) halklara yöneldiğinde, mesela Kuzey Kore’ye yöneldiğinde ne yapacaksınız? Dünyanın temel ayrımı hristiyanlar, müslümanlar değil; emperyalizm halklarıdır...

Bugün AKP’ye yöneltilen eleştirilerinin ana odağında da “*müslüman bir ülkeye saldırıya yardım yataklık etmek*” yeralıyor. Bir ikiye bölünmüşlüğü teşhir etmek için söylenebilir belki, ama eleştirinin temeli bu olabilir mi?

Peki Amerika’nın saldırdığı müslüman olmazsa karşı çıkmayacak mısınız? Amerika’nın imparatorluk stratejilerinin her dinden, inançtan, milliyetten halkların geleceklerini yok etmek demek olduğunu görmeyecek misiniz?

Görmediler bugüne kadar. Hala ABD’ye “niye Irak’a saldırıyorsun da, Kuzey Kore’ye saldırmıyorsun?” denilerek “Amerika’nın çifte standartlı” olduğundan dem vurulabiliyor. Hala, “*türbanlılarla uğraşacağınıza, komünistlerle uğraşın*” diye düzene “hedef” gösterilebiliyor. Hala, devrimcilerin katledilmesi, devrimciler üzerindeki baskılar, özgürlüklerden dem vuran bir çok islamcı kesim tarafından görmezden geliniyor veya açıkça alkışlanıyor.

Böyle bir kafa yapısı, ne ABD’ye, ne ülkedeki zulüm düzenine karşı çıkışta tutarlı olamaz.

"Kardeşler amansız bir savaşa girdik! Bağımsızlık, ölüm kalım, namus kavgası bu. Ya bu topraklar üzerinde kendimizi gavur Amerika'lıya ve ortaklarına sömürtmeden yaşayacağız, ya da öleceğiz. Bu kavga Amerika ile ortaklık etmeyen herkesin kavgasıdır!"
(FKF'nin Kanlı Pazar katliamı üzerine yayınlanan bülteninden)

Kanlı Pazar'dan Amerikancı Hükümet'e

"Emperyalizme ve Sömürüye Karşı" yürüyor 30 bin kişi. Beyazıt'tan çıkıp Taksim'e doğru ilerliyorlar. **"6. Filo Defol", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi",** "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye..." sloganlarıyla Taksim'e girmeye başladıklarında saldırı da başladı. İki işçi katledildi saldırıda. Yüzlerce kişi yaralandı.

Sanki tarihin derinliklerinde, zamanın karanlıklarında kalmış bir olay. Onyıllarca basın, televizyon söznetmedi bu olaydan. Oysa tarih, 16 Şubat 1969'du. Yani, ülkelerin tarihleri açısından çok da uzun olmayan bir zaman önce.

16 Şubat'tan altı gün önce, Amerikan 6. Filosu ülkemize gelmiş, İstanbul boğazında demirlemişti. 6. Filo, Amerikan emperyalizminin saldırganlığının simgesiydi. Kıyılarımızda güç gösterisi yapıyordu Ortadoğu halklarına karşı.

Dev-Genç'liler aynı gün başladılar 6. Filoya karşı gösterilerine. Dolmabahçe kıyısına yanaştırmadılar 6. Filoyu. Filonun askerlerini denize döktiler. Pek çok protesto gösterisi yapıldı. 16 Şubat'ta ise, içlerinde FKF'nin de olduğu 22 gençlik örgütünün, işçilerin, memurların, ve diğer halk kesimlerinin katıldığı büyük bir gösteriyle lanetlenecekti Amerika.

16 Şubat'ta saldırılan halktı.

Peki **saldıranlar kim veya kimlerdi?**

Yurtseverler, ABD'ye karşı gösteri hazırlığı; islamcılar, faşistler ve iktidar, yurtseverlere saldırı hazırlığı yapıyor!

Yurtseverler, Pendik'ten Taksim'e kadar yürümeyi düşünüyorlardı. Ancak bu yürüyüşe izin verilmedi. Beyazıt-Taksim arasında karar kılındı. Yurtseverler bu büyük gösterinin hazırlıklarını yaparken, iktidar ve iktidarın himayesindeki faşist, gerici güçler de boş durmuyordu.

"Zamanın İçişleri Bakanı Faruk Sükan ve Ulaştırma Bakanı Saadettin Bilgiç bize karşı olan kampanyayı beraberce yürütüyorlardı. Bilgiç daha çok adam toplamak ve bu cahil insanları bize saldırtmak yönünde çalışıyordu. Sağın hazırlıklarını sağ basında da açıkça görmek mümkündü. 14 Şubat'ta Beyazıt'ta yapılan 'bayrağa saygı mitingi' cuma namazı sonrasına rastlıyor ve din adına komünistlere cihat açılıyordu. Sağcı gazete sütunlarında 'ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız', 'kızıkları boğmanın vakti geldi' gibi sloganları çarşaf çarşaf yayınlıyorlardı." ((Olaylı Yıllar ve Gençlik, Harun KARADENİZ)

Komünizmle Mücadele Dernekleri Genel Başkanı İlhan Darendelioğlu, Milli Türk Talebe Birliği binasına topladığı gericiilere ve faşistlere şu konuşmayı yapıyordu:

"(...) Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşağız. Silahlı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin..."

İslamcıların "teorisyenlerinden" M. Şevki Eygi ise, Bugün gazetesinde şöyle yazıyordu: *"Büyük fırtına patlamak üzeredir. Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında topyekün bir savaş kaçınılmaz hale gelmiştir. (...) Müslümanlar komünizmle çarpışan devlet kuvvetlerine yardımcı olsunlar."*

Plan devletindi, islamcılar ve faşistler bu planın maşaları, piyonlarıydılar.

Kontrgerilla, 6. Filo'nun gelişi nedeniyle "güvenlik" gerekçesiyle Dolmabahçe camiini kapatmıştı; ama o gün (16 Şubat'ta), faşist ve gerici güruhun toplanabilmesi için açılacaktı. Yine o gün, Taksim'de plakaları bile tesbit edilen üç araçtan, bu güruha saldırı için malzeme dağıtılacaktı.

Şubat'ın o soğuk gününde, tipiye aldırmadan toplanan 30 bin yurtseverin oluşturduğu kortej Taksim'e girmeye başladığı sırada, onları bombalar, kurşunlar, taşlar, sopalar karşıladı. Kortejin alana girmesi engellenirken bir yandan da "Allah, Allah" nidalarıyla alana girmiş olanlara karşı sal-

dırılıyordu.

"Allah Allah" nidalarıyla döküldü yurtseverlerin kanı. Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç, 2 genç vatansever işçi "allah" adına, "cihat" aşkına ve "devlet" adına saldıranlar tarafından katledildi.

O gün saldıranlar, daha sonra oligarşi adına iktidar koltuklarına da oturtuldular

1969'da Kanlı Pazar'da "müslümanlık" adına halkı katledenler, 1970'li yıllarda MHP'li faşistlerle birlikte halkın karşısına çıktılar. 1990'larda "Hizbullah" adı altında devam ettiler saldırılarına. Dünün "Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri", dünün "MTTB"leri, "Akıncı Gençlik"leri, günümüzün Hizbullahları oldular.

Ama bu kadar da değil.

"Müslümanlık" adına, "din" adına o gün ve sonrasındaki saldırıları örgütleyenlerin bir kısmı ise düzen içi islamcı partiler kanalıyla iktidara da ortak oldular. MSP, Refah Partisi ve şimdi AKP'nin yönetim kademelerini oluşturanlar, Kanlı Pazarları tezgahlayan MTTB yönetimlerinden gelenlerdir. Başbakan Abdullah Gül de bunlardan biridir.

AKP iktidarının zulüm politikalarını hiç yadırgamaksızın devralıp sürdürmesinin zemini de budur. **AKP, "Kanlı pazar"ların mirasçısıdır.** Kontrgerillaıyla, emperyalistlerle hep bunun için içiçedir.

Kanlı Pazardan Beyazıt'a

16 Şubat 1969'da, o günün islamcıları, Beyazıt'ta toplanıp Taksim'e yürüyen kitleye saldıranların içindeydiler.

O gün **oligarşinin kullandığı** güç durumundaydılar.

Bugünün islamcıları içinde de aynı kafa yapısını sürdüren, "anti-komünistliği" herşeyden önce gelen, "komünizme karşı" olma adına, emperyalistlerle, faşistlerle, katliamcılarla işbirliğinden geri kalmayan geniş bir kesim var. Ama bugün farklı bazı olgular da var.

Daha geçenlerde Beyazıt'ta, bazı islamcı kesimler, devrimci-

lerle, yurtseverlerle yanyana Amerikan emperyalizmine karşı sloganlar haykırdılar.

Şüphesiz ki, sınıflar mücadelesi, egemen sınıflarla halklar arasındaki mücadelede yer alan güçler, zaman içinde çeşitli değişimler geçirebiliyorlar, onlar değişmemekte ısrar etseler bile, hayat zorla değiştiriyor bazen.

1969'da "Yankee Go Home" diye yürüyen devrimcilerin üzerine saldıranlar da islamcıydı. 2002'de devrimcilerle birlikte "Yankee Go Home" diye slogan atanlar da.

Bu aynı zamanda şunu göste-

riyor; en azından islamcıların bir kısmı, bugün emperyalizm ve oligarşi tarafından devrimcilere karşı kullanılma noktasında değiller. Bu ne kadar derin bir muhasebenin, ne kadar köklü bir özeleştirinin sonucudur, tartışılabilir. Fakat ortada "islamcı" diye ifade edilenlerin de "homojen" olmadığı gerçeği vardır.

İslamcılığı, bir koltuk ve ikbal aracı olarak görmeyen, inanç ve ideal sahibi tüm islamcı kesimler, dünya genelinde emperyalizme ve ülkemizde faşizmin zulmüne karşı halkın cephesinde yer almalıdırlar. **Emperyalizmin maşası, oligarşinin kuklası, kapitalizmin kölesi olmayı reddetmeden** hiç bir inanç savunulamaz.

AKP'nin ekonomi politikasının özeti:

YARIM EKMEKLİ GÜNLER

Ankara'da yüzde 33,3 zamlanan ekmek 400 bin lira oldu. Cebinde bir ekmek parası dahi olmayan yoksullar için de çözüm bulundu(!)

Fırınlardan bundan sonra 150 gramlık yarım ekmek üretecek ve 200 bin liradan satacaklar.

Halkın ekmeğinin yarısı resmen ve alenen çalındı ve "yoksulluğa çare olacağız" diyen AKP iktidarı tarafından tekellerin kasalarına aktarıldı. Nasıl aktarıldığının en somut cevabı M. Emin Karam Mehmet'in nasıl kurtarıldığındadır. Faşist politikaları sürdürerek halkın ekmeğine kan doğrayanlar, şimdi sofrada kan doğrayacak ekmek dahi bırakmıyorlar. Bayram yardımı şovlarına inen bir tokat gibi yarım ekmecli günlerimiz.

2. paylaşım savaşı yıllarında karneyle ekmek alındığı günlerden yarım ekmeğe mahkum edilen milyonların yaşadığı Türkiye'ye; bu tabloyu kim, nasıl yarattı? Bu tablonun ortaya çıkışının elbette en baştaki nedeni ülkemizin emperyalizme bağımlı oluşu, bütün zenginliklerinin emperyalist tekeller tarafından talan edilmesidir. Ama bu AKP iktidarının sorumluluğunu azaltmadığı gibi, aksine ağırlaştırır. Çünkü o bağımlılığı, IMF programlarına sadakatini ilan ederek savunan onlar.

Bakmayın siz bu günlerde "IMF'nin her istediğini yapacak mıyız" diye, KDV'ye yüzde 2 zam talimatına karşı çıkıyor havalarına. IMF için hayati hiçbir konuda efelenemeyeceği gibi, Irak halkının katledilmesi, topraklarımızın peşkeş çekilmesi karşılığında "nasıl olsa IMF, dolayısıyla ABD kredilerimizi şimdi kesecek değil ya" diye düşünüyorlar. Yanılıyorlar!

Bunda yanıldıkları gibi, kan parası olarak alacakları üç beş dolarla halkımızı ihanete razı edeceklerinde de yanılıp içindeler.

Somut gerçek Ankara'da konuşuyor; halk artık yarım ekmek yiyecek. Kapitalizmden başka hiçbir ekonomi politikası olmayan AKP islamcılığının somut ifadesi bu gerçektir.

İşçiye de 'yarım ikramiye'

Aynı gerçek kamu işçilerinin ikramiyesinde de

karşımıza çıkıyor.

AKP iktidarı, kamu işçilerinin kanundan kaynaklanan yılda iki olan ikramiyesinin ilkinin vermeye başladı. Ama nasıl? Bir maaş tutarındaki ikramiyelerin de yarısını veriyor AKP.

Yarım ekmek, yarım ikramiye!

Öteki ikinci yarısını da Haziran'da ödeyeceğini açıklayan AKP, IMF'ye borçlarını bir gün dahi geciktirmemek için halkın sırtına yeni zamlar bindirmekten çekinmiyor. **IMF'nin karşısına çıkıp**, "taksidi gelen borçlarımızın yarısını vereceğiz" diyebilir mi? Diyemez.

AKP'nin gücü ancak halka yetiyor. Eli ancak halkın ekmeğine, emekçinin alın terine uzanıyor. Halkın ekmeğinden çalıp, hak arayana kapatmak için milyon dolarlar harcayarak F tipi yapıyor ve üstelik bununla da övünüyor.

AKP'nin Makyajı Dökülmüştür

AKP hükümetinin yüzündeki seçim makyajı kısa sürede döküldü. Makyajla gizlemeye çalıştıkları işçi-emekçi düşmanı yüzü hemen sırtmaya başladı. Daha ilk günlerden açıkladıkları "Acil Eylem Planı" ile **patronlardan övgü** alan AKP, gerçekte kimin hükümeti olduğunu da çok net göstermiş oldu. O günden bu yana emekçilerin, halkın yararına hiçbir somut adım atmayarak bu tutumlarını sürdürüyorlar. Üstüne üstlük ekmek yarım, ikramiyeler yarım düşüyor ve emekçilerin kazanılmış hakları da patronların talimatıyla gasp edilmek isteniyor.

Halen tartışılan İş Güvencesi Yasası ve Sosyal Güvenlik Reformu bu konuda en somut örneklerdir. İş Güvencesi Yasası'nda "sendikalar ve işverenler anlaşamazsa biz inisiyatifimizi kullanırız" diyen hükümetin, inisiyatifini kimden yana kullanacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Biz örnek olması açısından "**Sosyal Güvenlik Reformu**" denilen yasa-yı ele alalım. Adı "reform", yani iyileştirme, ama esasında çalışan kesimin zor zamanlarında iyi kötü güvenebileceği bütün dallarını budamayı hedefleyen

Onların kasaları dolsun diye ekmeğimizin yarısını, geleceğimizi çalma görevini şimdi de AKP yerine getiriyor

bir yasa. Her konuda olduğu gibi burada da tam bir riya ve aldatma var.

"Sosyal Güvenlik Reformu" Olanı Da Yoketmeyi Hedefliyor

"Sosyal Güvenlik Reformu"nun çıkarılmasını isteyen IMF'dir. 57. hükümet döneminde gündeme gelmiş, ancak AKP bütün soygun ve zulüm yasalarında olduğu gibi, bu yasanın çıkarılmasını da devralmıştır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu reform kapsamında Sosyal Güvenlik Kurumlarını birleştireceklerini açıkladı. Buna göre; Yeşil Kart uygulaması kalkacak, sağlık ve yaşlılık malülük sigortası, sağlık sigortası adı altında birleşerek sosyal güvenlikliken ayrılacak. (6 Aralık '02, Basın) Bu açıklamadan dört gün sonra ise Bakan ile Dünya Bankası heyeti görüştü ve DB hemen proje için kredi vereceklerini açıkladı. Anlaşılan Dünya Bankası heyeti bu projeyi çok sevmiş.

Bu sevgisi nedensiz değil elbette. Çünkü, "Sosyal güvenlik kurumlarını birleştirme"nin altında yatan gerçek; sosyal güvenlik kurumlarını parçalayıp, dağıtmak ve giderek tasfiye ederek, bu alan-daki kaynağı tekellerin kasasına aktarmaktır.

"Bireysel emeklilik" dedikleri bu konuda bir örnektir. Tasfiye edilen sosyal güvenlik kurumlarının yerini emperyalist finans tekelleriyle yerli işbirlikçilerinin kurduğu bireysel emeklilik, bireysel sağlık gibi sigorta şirketleri alacak. Tekeller halkın gelecek kaygısını ranta çevirecek kısaca. Uzun zamandır hazırlığı yapılan bireysel emeklilik için özel şirketlere yetki belgesi verildi bile.

Bu şirketler daha şimdiden büyük bir iştahla gelecek paraların hesabını yapıyorlar. Koç Aİlsana Genel Müdürü Kemal Olgaç'ın, "10 yıllık bir sürede 10-12 milyar dolar fon büyüklüğüne ve katılımcı olarak 2,5-3 milyon kişiye ulaşacağını tahmin ediyoruz" (6.12.2002 Vatan) sözleriyle ne kadar kazanacaklarının hesabını açıklıyor.

Yıllar boyunca halktan prim toplayıp, topladıkları parayı işletecekler. Böylelikle halkın sırtından para kazanacaklar. Ama prim ödemeye sıra geldiğinde ne verecekleri meçhul olduğu gibi, vereceklerinin de garantisi yoktur. O gün, batan şirketlerden, skandallardan, kriz var ödeyemiyoruz açıklamalarından geçilmezse kimse şaşırmasın. Banker skandallarını, batırılan bankaları yaşadık.

Benzeri politikalar IMF'nin isteğiyle, Pinochet faşizminin dipçik zoruyla Şili'de uygulandı. Ve sonuçta iflas ettik diyen "Özel emeklilik fonları" milyonlarca emekçinin birikimlerini yağmaladılar.

Yasanın yaratacağı tek sonuç elbette bireysel emeklilikte değil. Sağlıkta da, **"parası olan yaşasın, olmayan ölsün"** anlayışı bugünden daha hakim hale getirilecek.

Yasa, sağlık güvencesinin sosyal güvenlik kurumlarından ayrılmasını öngörüyor. Yani o da özelleştirmeden payını alacak. Daha öncesinde sağlık güvencesi için ayrıca prim ödenmezken, sağlığın sosyal güvenlik kurumlarından ayrılmasıyla birlikte isteyen ödeyerek bu "güvenceye" sahip olabilecek. Yine milyonlarca insanın yararlandığı Yeşil Kart uygulamasına son verilmesi gündemde. Tüm yalanlar gibi, AKP'nin *"hastanelerde artık rehine kalmayacak"* yalanını da ortaya çıkarıyor. Bir yanılla doğru çünkü, hastaneye ancak parası olan gidecek. Olmayan ise, ölsün!

IMF'nin "ucuz ilaç verin" talimatına sesini çıkarmayanların bundan rahatsız olmayacakları kesin. Utanma(!) dönemi AKP için geçmiştir.

Arasında dağlar kadar fiyat farkı olan, Eczacıbaşı'nın ilaçları satılsın diye SSK'nın ilaç üretimine son veren kapitalist düzen, halkı soymakta, sağlığıyla, ekmeğiyle oynamakta sınır tanımıyor. Bu sayede Eczacıbaşı çıkıp *"borçlarınızı ödemezseniz ilaç vermeyeceğiz"* diye tehditler savuruyor. Ve o kapitalist düzeni savunan, uygulayan AKP, *"SSK batıyor.. Bağ-Kur'un, Emekli Sandığı'nın içini boşaltmışlar.. Sosyal güvenlik kuruluşları kara delik"* feryatlarıyla suçunu örtbas etmek istiyor.

Kim boşalttı; bugün AKP'nin de hizmette kusur etmediği tekellerin kasasına bakın anlırsınız. "Her şey tekeller için" gerçeği AKP iktidarında da dünden hiçbir şey eksiltmeden geçerliliğini korumaya devam ediyor.

Beyaz Boyalı Genelev Ve Konya Hilton

Konya yerel gazetelerinde bir ilan:

“-Hilton'da yer alan diskoya kızların ücretsiz olarak alınmasındaki maksat nedir? -Otelin Selçuk Üniversitesi kampüsü içinde yapılması ile 1. madde- de belirtilen uygulamanın baştan hesaplandığı düşünülebilir mi? -Kızların diskoya ücretsiz alınması uygulaması hangi ahlak ve inancımızla uyushmaktadır? -Ekonomik krizin had safhada olduğu bir dönemde böylesi uygulamalar ahlaki dejenarasyonu beraberinde getirmeyecek midir? -Ayrıca halen otelde Amerikan askeri personelinin kaldığı belirtilmektedir. Söz konusu askerler hangi çerçevede Mevlana şehri Konya'da bulunmaktadır? Amerikan askerlerinin sayısı ne kadardır? Bu askerler Irak'a yapılması düşünülen saldırının bir parçası mıdır? Hükümet bu askerlerin konuşlanması için bir yetki vermiş midir? Sonuç olarak Konya'mızın ikinci bir İncirlik Üssü haline getirilmesi söz konusu mudur?...”

İlan bu kadarla da bitmiyor ve halkımızın emperyalizme karşı düşüncelerini en özlü ifadeyle anlatan şu ifadeler sıralanıyor:

“Hz. Mevlana 'Ne olursan ol yine gel' demekte-

Değiştirilen Kişilik

TBMM başkanı **Bülent Arınç**, seçildiği halde ülke barajı nedeniyle meclise gidemeyen HADEP'lilerle görüşmeyi dahi kabul etmedi. Öcalan'ın tecrit edilmesinde de devlet politikasına uyum sağladığını göstermiş oldu böylece.

İki günde, (babasını askerlik resminin Genelkurmay tarafından hediye edilmesiyle olmasa da) bir kişiliğin nasıl değişebileceğine, düşüncelerinin, inançlarının tersine nasıl davranacağına Arınç çarpıcı bir örnek olmuştur. “Ölüm orucuyla ilgileneneğim” dedikten bir kaç gün sonra “gerekeni kendisiyle görüşen” Susurluk avukatı Adalet Bakanı'nın telkiniyle onu da ağzına almaz hale geldi. Tüban'da çıkış yaptı, Genelkurmay'ın uyarısıyla “hata ettim” dedi. Arınç sadece takiiyenin, ideolojisinin örneği değil, aynı zamanda devletin çarkları arasında aldığı kişiliklerin beyinlerini nasıl ele geçirdiğinin örneğidir.

dir. Ancak bu davetin, kan dökmeye hazır, çocuk katili olacak, bir İslam beldesini gözyaşına boğacak Amerikan askerine asla yapılmadığına inanıyoruz.”

Konya Hilton Düzenin Ahlakının Resmidir

İlanda anlatılan olay, aslında sorulara yer bırakmayacak kadar açık. Üniversiteyi mesken tutan polislerin tezgahına düşürdüğü genç kızlarımızı nasıl sattıklarının haberlerinin de geçmişte basında yer aldığı Selçuk Üniversitesi'nin kampüs alanında Hilton Otelini yapmak, daha baştan niyeti açık ediyor. Şimdi bu otelde Konya'daki askeri alanda uçuş tatbikatları yapan yankilere genç kızlarımız “ücretsiz diskolarda” peşkeş çekiliyor. (Bilindiği gibi Konya'daki askeri üste Filistin halkının katili pilotların da uçuş eğitimi veriliyor)

Bu düzenin ve ülkeyi yönetenlerin ahlakına uygundur. **Amerikan askerleri için genelevlerini beyaza boyayan**, eğlence yerleri açan bu düzenin ahlakının satamayacağı hiçbir şey yoktur. İktidar ülkeyi satarsa, Hilton'un sahibi tekeller elbette kızlarımızı satma cüreti bulur. Her şeyin satıldığı düzeni, yani kapitalizmi savunan AKP değil mi? Koltuk için inançlarını satan onlar değil mi? “Serbest piyasa, girişimcilik” demiyor mu AKP; ülkenin dört bir yanına yayılan Hilton otelleri de bunu yapıyor.

Nitekim, tam sayfa ilanı veren Konya'daki onlarca kitle örgütünün temsilcileri Ankara'ya giderek Bülent Arınç ve Başbakan Yardımcısı Ertuğrul Yalçınbayır'la görüştüler. Ancak ikisinden de bekladıkları cevabı alamadılar.

Nasıl alsınlar; Amerikalılara kızlarımızı satamazsınız diye tekellerin karşısına çıkmak ne hadlerine. Hele Amerikalıların orada ne işi var demek ise sadece komedi olur. 6 Şubat ihanet kararını alarak Anadolu'nun dört bir yanını yankilere açan onlar değil mi?

Nasıl olsa o diskolarda peşkeş çekilecek olan kendi kızları değil; onlar Amerikalarda okuyor.

Zincirlerinden boşanmış bir ahlaksızlık, yozlaşma ve dejenerasyon dayatılıyor. Pompalanan Amerikan kültürüyle yoksulluğun birleştiği yerde, eğer halk, gençlik örgütlenme yolunu seçmezse her türlü yozlaşmaya açık hale gelir. Kampüs içindeki bu pislik yuvasını ve yankileri defetmek ilk önce gençliğin görevi olmalıydı. İktidar da bunu engellemek “serbest girişimin önünü açmak” için, örgütlenen, hak arayan gençliği polis zoruyla, disiplin soruşturmalarıyla susturuyor.

AKP ve emperyalizm

RİYAKARLIĞIN İKTİDARININ 4. AYI

Bölüm : 2

50 yıllık Amerikancılara rahmet okuttular!

Türkiye'nin Amerika'ya bağımlılığını anlatmak için, onyıllar önce emekli generallerin, İnönü, İhsan Sabri Çağlayangil gibi burjuva politikacıların sözlerine başvurulurdu sık sık. 1960'ların sonlarından itibaren gelişen anti-emperyalist mücadele, sonraki burjuva politikacıları bu konuda daha ihtiyatlı davranmaya itmiş, uşaklıklarını fazlaca itiraf etmez olmuşlardı.

AKP, Amerikancılıkta "cüretli" çıktı.

Türkiye Cumhuriyeti'nin AKP'li Dışişleri Bakanı, "biz ABD'ye yardım etmezsek, daha çok Amerikan askeri ölür" diyebilirdi.

Tüm dünya ABD saldırganlığını lanetlerken, ABD imparatorluk stratejisini aleni hale getirip tüm dünyayı tehdit ederken Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Gül, "ABD de barıştan yana" diye Amerika'dan daha Amerikancı davranabiliyor, Tayyip Erdoğan, 11 Eylül sonrası saldırılarını "haçlı seferi" diye adlandıran katliamcı bir ABD Başkanının koluna girip "hepimiz kardeşiz" muhabbeti yapıyordu.

AKP yöneticileri doğru söylüyordu; onlar "islami" değillerdi, en hızlı Amerikancıydılar, kabeleri Washington'du.

Tayyip Erdoğan Avrupa turunda... Tayyip Erdoğan Washington'da... Tayyip Erdoğan yine Avrupa turunda... Tayyip Erdoğan Davos'ta... AKP, Avrupa Birliği'ne girmek için çırpınıyor... Tayyip, Washington'un güvenini kazanmak için gayret sarfediyor. Ya Tayyip Erdoğan, ya Abdullah Gül ya bakanları veya "özel" danışmanları (ki çoğu emperyalist şirketlerle ortaklığı olan "işadamları"dır) sürekli emperyalistlerle irtibat halinde.

Sadece bu tablo bile, AKP'nin emperyalizmle ilişkilerinin niteliğini anlatmaya yeter. Tabii turistik gezi yapmıyorlar, tabii kişisel dostluk geliştirmiyorlar bu görüşmelerde; Avrupa başkentlerinde pazarladıkları ucuz işgücümüz, Washington'da pazarladıkları üs olarak kullanıma sunulan topraklarımız, Davos'ta pazarladıkları yeraltı kaynaklarımız, kurulu fabrikalarımızdır...

Washington'un veya Avrupa başkentlerinin, genel olarak emperyalizmin güveni nasıl kazanılır; bunu herkes biliyor. Vatanınıza, halkınıza ne kadar çok ihanet ederseniz, zenginliklerinizi ne kadar çok peşkeş çekerseniz, o kadar "güven" kazanırsınız.

AKP'nin yaptığı da işte budur.

AKP'nin "yenilikçiliği", eşittir, "yeni dünya düzenciliği"dir.

Hatırlanacaktır, AKP siyaset arenasına çıktığında, burjuva medya tarafından "yenilikçi" sıfatıyla taltif edilmişti. Bunun nedenlerinden biri de tabii ki, emperyalizm karşısındaki tutumlarıydı.

AKP söylem düzeyinde bile emperyalizme karşı sözler sarfetmekten kaçınan bir parti olarak siyaset sahnesine çıktı. İçinden çıktıkları siyasi geleneğin islami söylemlerini terkederken, en başta terkettikleri de "anti-batı"cı söylemler oldu. "İslam ortak pazarı", D-8'ler gibi islami dış politika unsurları onların dilinde de, programında da yoktu. Onlar, iktidar olduklarında da öyle islam ülkelerini ziyaret etme gibi "hamlık"lar yapmayacak, hemen emperyalist başkentlere gideceklerdi. Nitekim de öyle yaptılar.

Siyaset sahnesine çıkışları bir bakıma, hemen tüm cuntaların ilk açıklamalarında mutlaka sarfettikleri bir cümleyi hatırlatıyordu: Cuntacıların "NATO'ya, CEN-TO'ya bağlıyız, müttefiklerimizle anlaşmalarımız devam edecektir" açıklamaları gibi, AKP de IMF'ye, küreselleşmeye, ABD'ye "tabi" olduğunu ilan ederek aday oldu iktidara. İktidara hazırlanırken ilk yaptıkları işlerden biri Washington'a yüz sürmekti.

Emperyalist tekellere güvence üstüne güvence

AKP'nin programı, başta "çağımızın küreselleşme"

çağı olduğunu tesbit eder, buna hiç bir itirazı da yoktur. Tersine, bu küreselleşme içinde yer alınmalıdır.

Küreselleşme içinde yer almanın anlamını bilir AKP teorisyenleri. Küreselleşme içinde yer almak, ülkemizi emperyalist tekellerin sömürüsüne sınırsızca açmaktır. Açarlar. Gizli kapaklı değil, programlarında tekrar tekrar yazarlar bunu; İşte programdaki bu tür “güvence”lerden bir kaç örnek:

“- Partimiz... Uluslararası bilgi birikimi ve tecrübenin transferinde önemli rol oynayan **yabancı sermayenin**, Türk ekonomisinin gelişmesine katkıda bulunacağına inanır.

“- Partimiz... **Avrupa Birliği, Dünya Bankası, IMF** ve diğer uluslararası kuruluşlarla olan ilişkilerimizin... sürdürülmesi gerektiğine inanır.

“- Özel sektör desteklenecek, **yabancı sermaye** özendirilecek,

“- Gemi inşa sektörümüzü gerek yerli gerekse **yabancı armatörlerin** gemi ihtiyacını karşılayacak şekilde destekleyecektir...”

Programın hiç bir yerinde emperyalizme karşı bir tavır, söylem yoktur.

Seçim Bildirgesi'nde programa rötüş!

Geniş halk kitlelerinin pek okumayacağı programda, emperyalistlere güvenceler verilirken, AKP'nin seçim bildirgesinde üslup biraz daha değişir. Çünkü krizler geçirmiş, açlığın, işsizliğin pençesindeki halka gerçek düşünce ve politikalarını söyleyemezlerdi.

Küreselleşmeden yanadırlar, ama “Partimiz, Türkiye'nin küresel dünyaya açılması konusunda kararlı bir irade ortaya koyarken, yerli değerlerimizin tahrir edilmesini de uygun bulmamaktadır.”

“Zengin ülkelerin öncülüğünde kaçınılmaz görülen küreselleşmenin, gelişmekte olan ülkeler için ortaya çıkardığı risklerle dolu belirsizlikleri, ancak yenilikçi ve çağdaş bir anlayışla ülkemizin lehine kullanabiliriz.” (AKP Seçim Bildirgesi'nden)

Program'da açıkça IMF'ci olduklarını yazmışlardır, fakat seçim bildirgesinde buna da bir “ama” eklenecektir: “Ekonomi bütünüyle Uluslararası Para Fonu (IMF) ile Dünya Bankası'nın yönetimine terkedilmiştir. ... Artık, ekonomik ve sosyal politikalar gözden geçirilerek “sosyal adalet”e öncelik veren “insan merkezli kalkınma” anlayışı benimsenmelidir.” (AKP Seçim Bildirgesi'nden)

Halkın en azından bir bölümünde “IMF'yi kovmasalar da en azından çatır çatır pazarlık yapacakları” havasını yarattılar. Her ne kadar “iktidar vizesi” almak için ABD'ye gitmişlerse de, bu yanları fazla ön planda değildi, çeşitli kesimler Amerikancılıkta en azından Ecevit hü-

kümeti kadar olmayacağını bekliyorlardı.

Ne de olsa, seçim denilen şey, bir aldatmacadan ibaretti. Hele bir seçimi kazansın, koltuğa otursunlar, ondan sonra bildiklerini yaparlardı.

Amerikancılıklarını görmek için, dört ay bile gerekmedi!

Dört aylık AKP iktidarının emperyalizmle ilişkileri kısaca şöyle özetlenebilir: **En hızlı AB'ci, IMF'yle “mükemmel uyum”, ABD'nin kiralık askeril**

Daha iktidarlarının ilk günlerinde, Avrupa Birliği'ne girmek için, o güne kadar hemen hiç bir partinin yapmadığı kadar yalalaklık, hiç birinin yapmadığı kadar pazarlamacılık yaptılar.

Ama aslında “Avrupalı”dan da çok Amerikancı olduklarını da bu görüşmelerde kanıtladılar. Avrupa Birliği'ne girmek için “abisinden yardım isteyen zayıf çocuklar gibi”, Bush'un koltuğunun altına sığınıp ondan medet umdular. Bundan bir nebze olsun utanmadılar.

IMF'yle görüşmeler başladığında, bu konuda da halka verdikleri umudun, imajın nasıl riyakarca olduğunu kanıtladılar. İlk görüşmeden sonra yaptıkları ilk açıklama “IMF'yle tam bir mutabakat halindeyiz” oldu. Öyle ki, IMF'nin önceki dönemdeki memuru Kemal Derviş bile, bunlara söyleyecek bir şey bulamıyordu.

IMF şu kadar işçi, memur atacaksınız dedi, tamam dediler, zam yapacaksınız dedi, tamam dediler, ikramiyeleri kesin dedi, tamam dediler, özelleştirmeyi hızlandırmak için IMF'nin demesine de gerek yoktu, ne varsa satıp savmakta IMF'den bile aceleciydiler.

“En Amerikancı bizimiz!”

Ama bütün bunlardan daha çok AKP'nin Amerikancılığını açığa çıkaran, elbette ABD'nin Irak saldırısı karşısındaki tutumudur. Dergimizde hemen tüm yönleriyle bu tutumlarını işlediğimiz için burada tekrar etmeyece-

ğiz. Ama özetle şunları ekleyebiliriz: **Halklar cephesinde değil, müslümanlar cephesinde değil, Amerikan imparatorluğunun safında yer aldılar.**

Koltuğa oturdıkları gün, Amerikancılık tulumunu giydiler; hem de hiç zorlanmadan, yabancılık çekmeden. Koltuğa oturduklarından biraz sonra, önlerine Türkiye'yi Amerikan üssü haline getirme planı sürüldüğünde, onun altına imza atmakta da hiç çekinmediler. Zaten, sözünü daha Washington'da vermişlerdi. Amerikancılık elbisesini bu kadar hızlı giyen, bu kadar üzerine oturtan başka bir iktidar olmamıştır belki de.

ABD'yle pazarlıklar sürüyor görüntüsü verirken, ABD topraklarımız üzerinde saldırı hazırlıklarını sürdürüyordu. "Savaşa girmiyoruz ki" derken, Amerikan askerleri, özel timleri, istihbaratçıları doluydu topraklarımız. Aslında ABD'yle biraz daha fazla dolar koparma dışında hiç bir pazarlık yapmadılar. Çünkü AKP, Amerikancı dünya düzenini politik olarak da savunan bir partidir. Bakın, AKP'nin hem dünyaya hem ülkemize ilişkin **"teröre karşı mücadele"** söylemi, ABD'nin söyleminin aynısıdır.

AKP'nin "ulusal" hiç bir niteliği, görüşü yoktur

MSP çizgisinde (bugünkü FP'de) şovenizme de dönüşebilen belli bir "ulusalcılık" yaklaşımı olmasına rağmen, AKP, bu çizgiden koparken, her türlü **"ulusalci"** yaklaşımı reddedip "küreselciliği" benimsemiştir. AKP programında defalarca olumlanarak geçen küreselleşme kavramı da bunun ifadesidir.

"Ulusal onur" gibi kavramlar onların literatüründe pek geçmiyor. Gerçekte "ümmeççilik" kültürü bu kavramı pek kabul etmez. Ama onların "ulusal onur"a uzaklığı, ümmeççiliklerinden de değil; sadece ve sadece işbirlikçiliklerindendir.

AKP, yeni bir parti olarak seçimlerden önce, söylemiyle, kadrolarıyla daha "yerli" bir hava veriyordu. Bu "yerlilik" aynı zamanda "ulusallık" olarak da algılanmaya müsaitti. Nitekim de belli kesimlerde öyle algılandı. ABD'yle, Almanya'yla içli dışlı Çiller gibi, Mesut Yılmaz gibi politikacıların yanında sanki onlar daha "milli"ydi!

Oysa gerçek tam tersiydi; AKP ideolojik olarak küreselleşmeye tam teslim olmuş bir parti olarak kurulmuştu. Bugün Amerikan saldırısına ortak olmayı açıklamak için **"Türkiye'nin milli çıkarları"** sözüne sarılmalarının tek anlamı, Amerikancılıklarını biraz gizleme gayretidir. Değilse bu kelimelerin AKP literatüründe yeri bile yoktur.

AKP, gayri-millî bir iktidardır ve su katılmamış Amerikancıdır. Zaten, şu anda Anadolu topraklarında dolaşan binlerce Amerikalı, Anadolu topraklarına yerleştirilmiş Amerikan füzeleri, savaş uçakları bunu kanıtlamaya yeter.

ABD'yle "Stratejik Müttefikliğe" Son!

Katliam ortaklığı "ABD stratejik müttefikimizdir" sözleriyle meşrulaştırılmaya çalışılıyor... Hangi müttefiklik, hangi ortaklık; bakın ortada eşit bir ortaklık var mı?

Hangi "strateji"de müttefiklikten söz ediliyor?

ABD daha geçen ay **"Amerikan ulusal güvenlik stratejisi"**ni açıkladı. Orada açıkça ilan ediyor ki, Amerika'nın stratejisi, tüm dünyayı Amerikan çıkarlarına göre şekillendirmek, buna karşı çıkan hangi ülke, hangi örgüt olursa olsun, onu sindirmektir.

Türkiye'yi yönetenler açıklamalıdır: ABD'nin bu stratejisine mi ortaklırlar?

Böyle bir müttefikliğin tek sonucu; Türkiye'nin ABD'yle birlikte "halkların katili" bir ülke olarak tescillenmesidir.

Türkiye yönetimi, hiç bir şekilde ABD'nin ortağı değildir. Türkiye oligarşisi Amerika'nın sadece uşağı, tetikçisi, kiralık askeri olmuşlardır bugüne kadar. AKP de aynı rolü üstlenmiştir. "Stratejik müttefik"lik değil, yeni sömürgecilik var.

Türkiye'yi Amerika'nın kulu kölesi, tetikçisi, yatakcısı haline getiren tüm ikili anlaşmalar iptal edilmelidir!

İkili anlaşmaların iptal edilmesini savunmayanlar, ABD'yle "stratejik müttefikliğe" karşı çıkmayanlar, Amerikan işbirlikçisi ve vatan hainidir.

Yalancı Amerika, Hırsız İngiltere

“Kolumuzdaki saati uydudan okuyan” muhteşem istihbarat örgütlerinin “kanıtları”yla yapılan şov, muhteşem rezalete dönüştü. Dünya, Amerikan propagandalarının gerçek niteliğini gördü. ABD’nin “kanıtları” bir öğrencinin tezinden çalıntı çıktı.

Günlerce, ABD medyasından, Pentagon’dan yarılatılan hava nedeniyle yaşanan beklenti, Powell’in 75 dakika süren konuşmasıyla birlikte sona erdiğinde, mümkün olsa da tüm dünya halklarını, yani 6 milyar insanı bir mekanda toplansanız herkes birbirine bakacak ve şöyle diyecekti;

“Bunlar mı kanıt dedikleri? Peh!”

Bilgisayardan anlayan herkesin hazırlayabileceği animasyonlar, her ülkede karayolunda seyreden kamyonlardan ‘kanıtlar’, teknoloji harikası denemese düzmece telefon konuşmaları...

Bunlarla, ikna olmaya hazır olanların dışında kimseyi ikna edemeyen ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell’in BM Güvenlik Konseyi’ne sunduğu “kanıtlar”ın esas sırrı ise, ertesini günü çıktı.

Powell’in Irak’ı, tüm dünya halklarını tehditlerle süslediği şovunda kullandığı “kanıtlar”ın tam 4 sayfasının ‘çok küçük’ değişiklikler yapılarak, ABD’de lisansüstü eğitim gören İbrahim El Marashi’nin, internette yayınlanan ‘Ortadoğu üzerine görüşler’ isimli çalışmasından (ç)alındığı ortaya çıktı. Çalan ise, İngiliz istihbarat servisi MI5 idi. Raporun tamamı, katil ortaklar MI5 ve CIA tarafından hazırlanmıştı.

‘Kolumuzdaki Saati Okuyabilirler’miş

Sonuç tam bir fiyasko. Bütün dünya Amerika’ya gülüyor o günden beri.

Adları koca koca istihbarat örgütlerine çıkmış, CIA denilince, dünyanın en güçlü istihbarat servisi aklı gelir. ‘Her şeye kadri mutlak olduğu’ vaaz edilip durur yıllardır. İngiliz istihbaratı ise CIA’dan geri kalmaz.

Hallerine bakın; resmen bütün dünyanın gözleri önünde yalan, düzmece, çalıntı belgeler hazırlıyor. Sanki o internet sitesine başkası bakmaz, bilmez. Bu kadar kaba, sığ ve herkesi aptal zanneden bir megalomanlık.

Bunlar mı **“uydudan saatinizi bile görürüz”** diyenler? Herkes, CIA’yı MI5’i gördü! MİT’i, polis istihbaratını eğitenlerin bunlar olduğunu düşünürseniz, çömezlerinin ne halde olduğunu daha iyi

anlarsınız.

Sadece yalana, komploya, düzmece belgelere dayalı raporlardır, istihbarat, kanıt dedikleri.

CIA’nın, MI5’in, MİT’in hepsinin esas görevi, devletlerinin katliamlarını meşrulaştırmak için yalanla, demagojik propagandalarla halkları aldatmaktır.

19 Aralık katliamı öncesi ve sonrası yalanlarını hatırlayın. Powell’in “bakın işte kamyon geçiyor” demesiyle, oligarşinin “bakın hapisaneleri ele geçirmişler... bakın bakın kaleşnikofları da var..” demesi arasında özde hiçbir fark yoktur. Oligarşiyi ‘psikolojik savaş’ dedikleri yalanlar konusunda eğiten Amerika’dır. Bu nedenle Amerika gibi düşünürler, bu nedenle “Beyaz Saray mantığı”nın iktidarda yansımaları kimse için şaşırtıcı olmamalı.

Yalan Mekanizmasının Çöküşü

BM’deki kanıt şovu ve sonrasındaki gelişmeler, nicedir yıpranan, halklar nezdinde bütün inandırıcılığını yitiren Amerikan propaganda mekanizmasına, bir bütün olarak emperyalist demagojilere inen son darbe oldu.

ABD’nin “kanıtları”, emperyalist propaganda’nın nasıl yalan ve demagoji üzerine oturduğunu somut olarak kanıtladı. Hem de komediye dönüşerek.

Dönüp geriye bakın, ABD’nin bütün demagojileri, propagandaları aslında bu kadar kabadır, saldırganlığını meşrulaştırmak istediği sırtır.

Örneğin, CIA Başkanı George Tennes, 11 Eylül sonrasında bir raporunda, 5 örgütü (FARC, DHKP-C, FHKC, İslami Cihad ve Hamas) “hedef” ilan ederken, DHKP-C için gerekçede şöyle deniliyordu; **“Örgüt, ABD ve Afganistan’daki harekâtını AÇIKÇA eleştirdi”**. Hedef “terörist örgüt” olunca bu kabaliğe, bu ilkelliğe ve dayatmaya sesini çıkarmayanlar, şimdi ABD’nin bütün dünyaya aynı mantıkla dayattığı despotlukla, yalan ve demagoji ile karşı karşıya kaldı.

Ama açık olan şu ki, artık dünya halkları ABD’nin yalanlarına inanmıyor.

Rektörler Katılımcılıktan Ne Anlar?

YÖK-AKP atışması Rektörler Komitesi'nin son yaptığı açıklamada, müslümanın besmelesi gibi, yine "laik-demokratik ve çağdaş eğitim" vurgusu yapıldı. Bu hamaset değil konumuz, açıklamada iki cümlede bir tekrarlanan **"katılımcılık"**...

Duyan inanmayacak ama rektörler eğitim reformunda katılımcılığın esas alınmasını istiyor, konuyla ilgili olarak uzmanların, üniversitelerin, araştırma kurumlarının görüşlerinin alınmasını, yapılacak düzenlemelerin bu görüşler doğrultusunda yapılmasını istiyorlar. Ve de bu noktada MEB Erkan Mumcu'nun eğitim reformu için getirdiği "katılımcılık" anlayışı eleştiriliyor. Bilindiği gibi Mumcu 31 Aralık'ta yaptığı açıklamada *"başta üniversiteler olmak üzere toplumun her kesimine 'katılımcı iletişim' çağırısı"*nda bulunmuş ve internet üzerinden bir tartışma başlatmıştı.

Rektörler bakanlığın "katılımcılığını" şöyle eleştiriyor: *"...Bakanlığın paydaşların temsili ve temsilin gerektirdiği ağırlıkları göz ardı ederek soruna indirgemeci bir tavırla yaklaşması, rastgele alınan 20 bin mesajla 15 milyonluk bir sistemi temsil etmeye niyetlenmesi endişe vericidir"* (Cumhuriyet, 6 Şubat 2003)

Bunun yerine Rektörler Komitesi kendi "görüş ve öneriler"ini sunuyor. Mutabakat sağlanmasından, uzman düşüncelerinin alınmasından, uzun süreli çalışmalardan söz ediliyor. Üniversitelerin görüşlerinin alınmasından söz ediliyor.

YÖK-Rektörler Katılımcılığın Neresinde?

Elbetteki bir eğitim reformundan söz edilecekse katılımcılık esas olmalı, tüm üniversite bileşenleri bunun içerisinde aktif olarak yer almalıdır, **oy ve söz hakkına** sahip olmalıdır. Zaten sözü edilen bir eğitim reformu olabilmesi için bu olmazsa olmaz önemlidir. Akademisyenler, bilim adamları, öğretim görevlileri, öğrenciler, üniversite çalışanları düşünce ve taleplerini ifade edebilmelidir. Ve iktidar ortaya çıkan kararları kabul edip uygulamalıdır. Bunun yolu Mumcu'nun yaptığı gibi bir internet sitesi açmak değildir. Bu girişim zaten böyle bir amaç taşımamaktadır ve tümüyle göstermeliktir, aldatmacadır. İnternet sitesine bırakılan 20 bin görüşü büyük bir hızla(!) üç günde "değerlendirdiklerini" açıklaması da bunu görmeye ye-

ter. Ki AKP'nin katılımcılık dediğinin ne menem bir şey olduğunu hayatın her alanında görüyoruz: siz söyleyeceğinizi söyleyin ben bildiğimi yaparım.

Öte taraftan Mumcu'yu "indirgemeci mantıkla" eleştiren Rektörler Komitesi'ne gelecek olursak, herhalde katılımcılıktan söz edildiğinde yüzünün en fazla kızarması gereken kurum YÖK'tür. **Katılımcılığa dair var olan kırıntılar dahi YÖK ve uygulamalarıyla tümüyle ortadan kaldırılmıştır.** Öğretim görevlileri üniversitelerden uzaklaştırıldı. Düşüncelerini açıklayan, taleplerini dile getiren, demokratik bir üniversite isteyen öğrenciler soruşturmalara uğradı, okuldan atıldı, işkence gördü, tutuklandı. Üniversitelerde hiçbir zaman öğrencilerin söz hakkı olmadı. YÖK gibi düşünmeyen öğretim görevlileri sayısız engelle karşılaştı. Tüm bu uygulamalar 20 yıldır YÖK eliyle sürdürülüyor. Üniversiteler birer ticarethaneye çevrilirken, kışlaya dönüştürülürken YÖK hiçbir zaman üniversite bileşenlerine bir şey **sorma ihtiyacı duymadı.** Tam tersine üniversitelerin sesini kısmak için çalıştı çabaladı. **MGK ne istediye** üniversitelerde onu uyguladı.

Bugün katılımcılıktan söz ediyorsa, kuşkusuz ki yalan söylüyor. AKP'yi sıkıştırarak bir manevra alanı yaratmaya çalışıyor. Zaten rektörler açıklamasındaki katılımdan, uzman görüşünden, üniversite ve araştırma kurumlarının düşüncelerinin alınmasından ifade ettikleri yine kendileridir. **Kimden** hangi kurumdan düşünce alınacak? YÖK'ün ve rektörlerin cevabı hazır... Tabiki en başta YÖK'ün kendisinden. Sonra Üniversitelerarası Kurul ve Türk Üniversiteleri Rektörleri Komitesi...

Bunca söylenen katılımcılığın, üniversiteler ve araştırma kurumlarının ardında çıka çıka bunlar çıkmaktadır. YÖK'e ve onun yan kuruluşlarına sorarak bir eğitim reformu hazırlamış olursan onun adı katılımcılık oluyor. Mutabakat oluyor. YÖK'e yakışan katılımcılık da olsa olsa böylesi bir şey olur. Bu tartışmaların hiçbirinde öğretim görevlileri, öğrenciler, üniversite çalışanları yok.

Kısacası YÖK AKP'ye elinde yeter sayıda milletvekili var düzenleme yapabilirsin ama sen ne yaparsan bana sor diyor. Ve de bunu kimin adına söylediği herkesce biliniyor.

YÖK söyleyecek isteyecek hükümet ona göre hareket edecek, o zaman kendi açılarından ortada hiçbir sorun kalmayacak; mutabakattan anladıkları da bu. Öğretim görevlilerinin, öğrencilerin, üniversite çalışanlarının ne istediği, düşündüğü hiç mi hiç önemli değildir. Onların YÖK düzeninde hiçbir zaman söz hakkı yoktur.

Bir “Kemalist” Generalin Gözyaşları ve Bir Soru: Ülke ABD Uydusu Olurken “Milli Ordu”nuz Neredeydi?

Geçtiğimiz hafta içinde Hürriyet’ten Emin Çölaşan tarafından yayımlanan bir mektup, (Emekli Korgeneral Nevzat Bölügiray’ın) bir Kemalistin çaresiz gözyaşlarıyla birlikte hala gerçeklerin tümünü görememenin çıkmazını yansıtıyordu.

Önce mektuptan şu doğru tespitlerini aktaralım;

“Yıllardır uygulanan politikalarla Türkiye, ABD’ye öylesine sadık kılınmıştır ki, bugün tam bir ABD uydusu konumuna girmiştir... Türkiye bu durumdan bir türlü kurtarılmamaktadır. Atatürk’ün ‘tam bağımsız Türkiye’ ilkesi ise çoktan unutulmuştur. Bu nedenle ABD’ye tümüyle hayır denilememektedir.”

Sistemin kendi sınırları içinde düşünüldüğünde her kelimesinin altına imza atılabilir bu sözlerin. Ancak, Bölügiray’ın, A. Gül’ün gerekçelerine benzer gerekçeler sıralayarak, mektubunu “Savaşa hayır, desteğe evet” diye bitirmesi, şovenizmin esaretinden kurtulamayanların, yüreği bağımsızlık ateşiyle yanıp tutuşamayanların ve bunun için gerekirse her türlü bedeli ödemeye hazır olmayanların cevabıdır.

Ayrı bir yazı konusu olduğu için sadece belirtmekle yetinelim ki, kurtulmanın çaresi, yeniden **“tam bağımsız Türkiye”** şiarıyla ayağa kalkmaktan, sistemi tümünden alaşağı etmekten geçmektedir. (Yaşasın tam bağımsız Türkiye diye haykırırları kurşunlayarak, yakarak, idam ederek değil!) Bağımsızlık konusunda değil, ama siyasi, ekonomik, hak ve özgürlükler gibi bir çok alanda “farklı” olduğunu söyleyen AKP’nin farksızlığı ve hangi parti gelirse gelsin, bu sistem içinde hiçbir kurtuluşun olmadığı o kadar çarpıcı hale gelmiştir ki, devrimin dışında tartışılacak hiçbir alternatif yoktur. Ancak belirttiğimiz gibi, bu konuyu şimdilik not düşerek bırakalım.

Asıl soru şu;

Ülke, Bölügiray’ın tarif ettiği hale gelirken, “milliliği” kimseye bırakmayan **ordu neredeydi?** “Siyasetin dışında, kışlasındaydı” cevabına kimse inanmayacağına, gülüp geçeceğine göre, ordunun bu sadakatin ne kadarının altında imzası vardır? “Hayır, biz bağımsızlık savaşının ordusuyuz, vatanımızı emperyaliste peşkeş çektiğimiz” dedi de, buna rağmen mi hükümetler bu ülkeyi sattı?

ABD ile ilk ikili anlaşmalar imzalanırken, ilk askeri “yardım” alınırken, ABD ordusunun eskimiş silahları “askeri hibe” olarak ilk kışlalara taşınırken... bütün bunların karşılığının bağımlılık olduğunu bilmeyecek kadar

“gaflet” içinde miydi, o günün “paşaları”?

NATO’ya girmek için Menderes bu ülkenin evlatlarını Kore’de kırdırırken, neden hiçbir “paşa”nın itirazı olmadı? NATO’ya girip Batının sınır kapılarının “komünizme karşı” bekçiliğinin on yıllarca yapıldığı yıllarda da böyle bir itiraz duyulmadı. Yoksa ordu, NATO içindeki öteki emperyalistlerle “eşit” olduğunu mu zannediyordu? NATO’nun en ucuz askerinin Türkiye ordusunun askeri olduğunu Amerikalılar söylerken, zerrece onurlarında, yüreklerinde bir sızlama duyuluyor muydu?

Ya da şöyle soralım; neden bu ülkenin “milli ordu”nun generalleri Amerikan eğitimi olmakla övünürler? Amerikan başkanlarının, bu eğitimin, başka ülkeleri yönetecek insanların “Amerikalı gibi düşünmesinde, Amerika’nın çıkarlarını korumasında önemli olduğunu” söylediğinden yoksa haberleri yok muydu? Sahi, gerçekten ABD’nin bir “dost” olduğu mu zannedilmişti 1950’li yıllarda?

Kimse kimseyi aldatmasın, gerçeklerin üzerini örtmeye çalışmasın.

Bugünkü tabloda, AKP bütün siyasi kararların sorumlusudur, bu doğru. Peki ordu; bütün pazarlıkları sürdüren, MGK toplantısında Sezer’in itirazına karşı BM kararını beklemeden K. Irak’a asker gönderme tezkere-i meclise gelsin diye AKP ile aynı safta yer alan kimdi? K. Irak’a “milli çıkarlar” diye giderken, bunun Amerikan icazetiyle olduğunu sadece kapalı kapılar ardında ABD Genelkurmay’ıyla pazarlıklar yapan TC generallerinin sırrı olarak kalacağı mı düşünülüyordu? Sanılmasın ki, generaller açıklama yapmayınca ihanetin bütün suç

AKP üzerinde kalmış oluyor.

Amerikan askeri eğitim müfredatlarını hiçbir değişiklik yapmadan kendi ordusuna aktaran bir zihniyet elbette Amerikancı olur. 12 Martlarla, 12 Eylülle kemalist unsurlar ordudan tasfiye edilirken, ABD'nin önündeki pürüzler temizleniyordu esas olarak. Bugün, ufak tefek nüanslar dışında, Amerika'ya ordu tarafından çıkarılan bir pürüz var mı? Yoktur.

Aksine "stratejik ortaklık" ile övünül-mektedir. Bu ordunun yetiştirdiği "laik" 28 Şubatçı paşalar, Amerikan emperyaliz-minin baş teorisyenleriyle aynı panellerde Irak işgalinin gerekliliğini tartışmakta. (Çevik Bir)

Bu soruları sormadan, cevaplarını ver-medeyen sadece trajik gözyaşları dökülür, ama bağımsızlık bayrağı yükseltilemez.

Ordu Bağımlılığın Bekçisidir

Tüm bu sorulara samimi olarak veri-lecek cevap, bu ülkenin "ABD uydusu ko-numuna girmesinde" ordunun belirleyici rolünü tartışmasız olarak ortaya çıkara-caktır.

Bu sorumluluğu bir kenara not ettik-ten sonra bugüne gelelim.

Onyıllardır devrimciler katledilir bu ül-kede. Peki ne ister devrimciler? Bağımsız, özgür, demokratik bir ülke.

Katleden kim peki?

"Milli" ordu. Hem de Amerikan eğitimi ile, hem de Amerikan silahları ile. Ve o katliamların üzerinde tepinip durur onyı-lardır, o katliamlarla bütün halka "sakın ha böyle bir ülke için ayağa kalkmayın" di-ye gözdağı verir onyıllardır. Yüreği yurt-severlik ateşiyle yanıp tutuşan ve o ateşle kendi bedenini "yaşasın tam bağımsız Tür-kiye" sloganlarıyla tutuşturan dört duvar arasındaki insanları nasıl katlettiğinin bri-finglerini verdi bu ordu.

Peki kimin için bütün bu kıyımlar, kat-liamlar, zulümler?

"IMF bizi yarı yolda bırakmaz" diye, en sadık uşak olmanın bilinciyle konuşan eski Genelkurmay Başkanı cevap veriyor.

Peki nasıl bir düzen sürsün diyor kat-ledilmemiz; tarifini Emekli Korgeneral Nevzat Bölügiray yapıyor...

Cumhuriyet'in Beyni

CHP'nin 6 Şubat oylamasında üslerin ABD'ye kullanılması "hayır" oyu vermesi, Cumhuriyet'in yayın politikalarının belirleyicisi İlhan Selçuk'u coşturmuş. "Laikçi'ler 'Hayır' Dedi, İslamcılar 'Evet'" başlığını koyduğu yazısında (8 Şubat) "laikçi CHP"ye "aslanlarım be-nim" diye sarılıyor umutsuz Kemalist.

Peki öyle mi oldu; İslamcılar 'evet' 'laikçi'ler 'hayır' diyerek, Sel-çuk'un ordudan bekleyip de bir türlü göremediği bağımsızlık bayra-ğı yükseldi de sadece o mu gördü? CHP'nin ne kemalistlikle, ne de "bağımsızlıkçılıkla" ilgisinin olmadığını en iyi Cumhuriyet bilir. Ama tartışma bu değil; tartışma Cumhuriyet'in beyni, neyi nasıl düşündü-ğü ve içinde bulunduğu ruh halidir.

AKP'nin müslümanlığı müslümanlık değil, Amerikan uşağı. Ta-mam; peki Cumhuriyet ve öteki ulusalcıların Genelkurmay'ı milli mi?

Bu savaş kararını alan sadece AKP mi? Genelkurmay "laikçi" de-ğil mi? İslamcısının büyük kısmı, özellikle tarikatları, "AKP bizimidir, ne yapsa yer yutar sineye çekeriz" diyor, ulusalcılar da, "genelkur-may umudumuzdur, gözlerimizi kapar görmeyiz mi" diyor?

"Şeriat" diye diye sürüklenen nokta tam da burasıdır. Ulusalcı-lar, gerçekten bu ülkenin bağımsız olmasını isteyenler gerçeğe daha ne kadar sırtını dönmeye, görmezden gelmeye devam edecekler. Onlar görmedikçe bağımlılığın halkalarının birisini daha atıyor Ge-nelkurmay. Hem de arkasına bu kesimleri de alarak. Bir iki "laiklik" şovu her şeyi unutturmaya yetiyor adeta. Ne zaman ki, Genelkurma-yın kendisi hatırlatıyor, o zaman da susuluyor, şeriatçıya veryansın!

Ulusalcılar;

Genelkurmay tüm umutlarınızı kırdı, Amerikan planının karşısın-da "aslanlar gibi" durmadı. Bunun için Dervişli, IMF'ye bağlılık ye-minli CHP'ye hak etmediği biline biline, 'ABD'yi küstürmemeliyiz' sözlerinin mürekkebi kurumamışken 'aslanlık' payeleri biçiliyor.

Görölmek istenen değil, görünen gerçek; Genelkurmay Ameri-ka'ya direnmedi, direnemezdi. Tam bir açmaz içinde, çaresiz, umut-suz, "arkasız" kalmışlığın ruh halindesiniz.

Şimdi ne yapacaksınız? Arkanızda ordu olmayınca, yurtseverliği rafa mı kaldıracaksınız? Varsa böyle bir niyetiniz, bağımsızlığı yok edenlere, sürdürenlere karşı topyekün bayrak açmaktan vaz mı ge-çeceksiniz, sadece aynı zamanda "şeriatçı" olanla çatışmakla mı yeti-neceksiniz? Böyle mi tam bağımsız Türkiye projeniz?

Bu ülkenin gerçekten bağımsız olmasını isteyen "baş çelişkisi" şeriatçılar olamaz. Şeriatçılığa karşı elbette mücadele edilir, ancak onu besleyen, büyüten de bu Amerikancı sistem olduğunun, bizzat ordunun ayetli bildirileriyle, Hizbullahları eğiterek ve gözyumarak onu geliştirdiğinin üzerinden atlanarak mücadele edilemez.

Bir Birlik Nasıl Sabote Edilir?

Oligarşi, ABD saldırganlığına karşı "icazetli" tavrını belli ölçülerde terkedip saldırı işaretleri vermeye başlar başlamaz, icazetçiliği varlık koşulu yapanlarda "rahatsızlık" belirtileri görülmeye başlandı. Bunun yansıdığı ilk yerlerden biri, haftalardır eksik, yetersiz de olsa ABD saldırganlığına karşı mücadelenin örgütlendiği kurumlardan biri olan Savaş Hayır Koordinasyonu'nda görüldü.

9 Şubat'ta yapılan "Savaş Hayır Koordinasyonu" toplantısının gündemi, 15 Şubat'ta tüm dünya ülkeleriy-le birlikte ülkemizde de yapılacak olan eylemin nasıl şekillendirileceğiydi.

Ama bu konu tartışılmaya başlanmadan önce, kendini "yürütme yetkilisi" gibi gören bir kişi şu açıklamayı yaptı:

"Biz yürütme olarak perşembe günü bir araya geldik ve bu mitingde sadece koordinasyon imzalı üç pankartın getirilmesine ve buna uymayanların ise bundan sonra kendini bu koordinasyonun dışında görmesi gerektiğine karar verdik."

Bu açıklama ne koordinasyonun işleyişi açısından olağandı, ne de halkımızın ABD saldırganlığına karşı mücadelesini geliştirmeye hizmet ediyordu.

1- Böyle bir yürütme toplantısı olmamıştır. Sadece Tayfun Mater ve Emek Platformu (ki Emek Platformu'nda da böyle bir kararın tartışılıp tartışılmadığı belli değildir) kimseye haber vermeden, danışmadan, tartışmadan böyle bir "karar" almışlardır.

Bu tamamen despotik, antidemokratik bir tutumdur, artniyetlidir. Bazı güçlerin tercihleri nedeniyle gündeme getirilmiştir.

2- Böyle bir karar alma yetkileri yoktur. Belirttiğimiz gibi bu konunun tartışıldığı bir yürütme toplantısı yapılmamıştır; ama yürütme toplantısında gündeme getirilmiş olsaydı dahi, yürütmenin böyle bir kararı alma yetkisi yoktur.

Tamamen oldu bitti yaratarak, artniyetli, birliği dağıtmaya yönelik bir girişimdir.

3- Bu birlik, ne bir partidir, ne cephe. Herkesin gönüllü katıldığı, esnek, geniş bir birliktir. Böyle bir bir-

liktelikte, yetkisi olmadığı halde böyle bir karar alıp dayatanların iyiniyetli olduğu düşünülemez. Hangi yetkiyle, hangi amaçla böyle bir karar alıp birliği dağıtmaya soyundukları ahlaki ve siyasi olarak sorgulanmalıdır.

4- Elbette tek bir pankartta, hatta pankartsız bir eylemde bile anlaşılabilir. Bizim daha önce çeşitli eylemler için bu tür önerilerimiz olduğu da bilinmektedir. Ama birileri herkese rağmen bunu dayatamaz. Kimse de böyle bir dayatmayı kabul etmez. Böyle bir birliktelikte kimse bu tür kararlar alamaz, bunu dayatmaya kalkamaz. Kalkarsa ne olur? Bu, birlik zayıflatılmalı, sabote edilmeli, benim tekkeme dönüştürülmeli, anlamına gelir.

5- Peki gerekçeleri nedir? Çünkü efendim "herkes her türlü pankartı açıyor"muş. Açsın. Ne Sakıncası var? Elbette eylemlerin niteliği itibarıyla veya ideolojik, kültürel vb. açıdan bizim hoşumuza gitmeyen, benimsemediğimiz pankartlar da olabilir. Eleştiririz, düşüncelerimizi söyler yazarız. Ama böyle bir birliktelikte, halkın tüm kesimlerinin birleşmesini hedeflediğimiz bir yerde, 152 kurum varsa, 152, hatta 300, 500 renk olması da mümkündür. Birlik de zaten ancak böyle sağlanır. Bu iki kişi, nasıl bir anlayışa sahiptirler ki, dayatmalarla bu geniş birliği dağıtmayı, şu şöyle olacak, olmazsa şunlar dışına düşer, bunları almayız... diye bir dayatmayla bölüp parçalamaktan söz ediyorlar?

6- Gerekçe'nin devamı var. Gerekçenin devamı, bu sorunun da cevabı niteliğindedir.

Bu kişiler diyorlar ki "polis artık farklı davranıyor"... Baklayı ağızlarından işte bu cümleyle çıkarmış oluyolar.

Doğru; süreç değişmiştir. Soyut "savaşa hayır" sloganının yerini artık işbirlikçi AKP'ye yönelik sloganlar almıştır. Doğru sloganlarla, somut hedeflerle mücadele edildiğinde, bizzat içerideki işbirlikçi iktidara yönelindiğinde polis tabii farklı davranacaktır. Sorunun özü burada olsa gerek.

Egemen sınıflarla paralelliği sağlanmış bir mücadele(!) vermeyi düşünüyor bu kişiler ve temsil ettikleri kurumlar. Ve egemen güçlerle paralellik sağlamak için de birliği sabote etmeye kalkıyorlar. Olay budur.

Bir ikincisi, çeşitli gösterilerde tecritle, F tipleriyle ilgili pankartlar taşınmasıdır. Bir sıkıntılar da buradadır. Yine egemen güçlerle paralellik kurmak için bu konuda engelleme yapmak istiyorlar.

*"Polisle (yani iktidarla) bir gerginlik yaşamak istemiyorlar"*mış! Sanki "gerginlik" şu veya bu pankarttan çıkıyormuş gibi... İktidarın gözüne şirin gözükme için daha başka ne yapılmasını istiyor acaba Mater beyler ve sendika bürokratları? İşbirlikçi, Amerikancı, savaşçı iktidarla çatışmayacak, ama "savaşa hayır" diye espri bağırarak. Ne güzel muhaliflik!

Despotik, anti-demokratik yöntemlerle bunu yaparken de, farklı güçleri dışlayarak, tecrit ederek, hedef göstererek saldırı davetiyesi çıkartıyor.

Buna izin vermeyiz. Kişiliğini, siyasi iradesini inkar edenler dışında hiç kimse izin vermez.

7- Peki kim bunlar? Tayfun Mater Dev Maden-Sen temsilcisidir. Dev Maden-Sen varlığı yokluğu belirsiz bir sendikadır. Meydanlara bir elin parmakları kadar insan taşıyamaz. Adı büyük, kendi küçük Emek Platformu, gösterilerde, mitinglerde pankartının arkası hiç de "yüzbinlerce üyeyi temsil ettiği" iddiasına denk düşmeyecek kadar boş olan Emek Platformu'dur.

Ki, tersi bile olsa, kimse onlara bu karar alma hak ve yetkisini vermedi. Kendi kendilerine yetki bahşedenler nasıl bir siyasi ahlaka sahiptirler? Böylesine provokatif bir gündemi nasıl bir sorumsuzlukla dayatabiliyorlar?

Bunların taşıdığı zihniyetin provokatif, sabote edici muhtevası ortaya çıkarılmalıdır.

Bir kere daha özetlersek; Böyle bir yürütme toplantısı olmamıştır.

Buna rağmen, yürütme toplantısında karar alınmış gibi, **yalan** söyleyerek bunu gündeme getirmişlerdir.

Yalanları, kendi itiraflarıyla ortaya çıkmış, ama yine de kararı dayatmaya devam etmişlerdir.

Gözden geçirilsin, hep birlikte tartışılın demiyor, uymayan dışında kalır deyip işin içinden çıkıyorlar; Yalanın bu kadar pervasızca kullanılabildiği, dayatmanın bu kadar sorumsuzca sürdürüldüğü yerde, farklı niyetler aranması gerektiğini tecrübelerimiz bize göstermiştir.

Buna izin vermeyeceğiz. Savaşa Hayır Platformu'nun üç beş reformistin tekkesi, kullanacağı bir araç haline dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz. Halkımızın Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadelesinin mevzilerinden biri olarak gördüğümüz bu koordinasyonun sabote edilmesine izin vermeyeceğiz.

Bu oyunu bozmak bütün devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin, ABD saldırganlığına karşı çıkan herkesin görevidir.

İcazetin bittiği yerde "onlar" çıkar ortaya

Eğer oligarşinin bir icazeti varsa, onlar, herkesten daha keskin, herkesten daha eylemci, herkesten daha birlikçi görünürler. Ama coplar yukarı kalkmaya başladığında, bir yandan eylemler "yumaşatılır" (veya saldırı şiddetliyse tümünden iptal edilir) öte yandan ittifaklar yeniden gözden geçirilip şunlarla şunlarla yanyana gelinmemeye dikkat edilmeye başlanır (şayet yanyana gelinmişse, derhal o birlikteliklerin bir an önce dağıtılmasının çaresine bakılır).

Eminiz, solun içinde olan veya solu az çok izleyen hemen herkes "biz bu filmi görmüştük" diyecektir. Mesela, 20 Ekim'de başlayan ölüm orucu sürecinde, 9 Aralık'a kadarki süreç ve sonrası süreç, bu filmi gördüğünüz süreçlerden biridir. Daha eskilerden Susurluk eylemleri de böyle bir dönemdir.

Şimdi aylardır sürdürülen "savaşa hayır" mücadelesinde benzer bir "ihtimal" sözkonusu. Şimdilik ihtimal diyoruz, solun dünden çıkardığı dersler, belki bu kez bu oyunun bozulmasını sağlar.

AKP, ABD saldırısına karşı gelişen muhalefeti kendi çapında kullanmaya çalıştı başlangıçta. Hem halk nezdinde "barıştan yana" imajını güçlendirmek, hem de ABD'yle pazarlıklarda elini güçlendirmek için böyle bir manevra yaptı. Ama bu süreç bitti büyük ölçüde. AKP, Amerika'nın yanında savaş kararını aldı. Tabii saldırılar da başladı. Şu anda ise F tipleri nezdinde Haklar ve Özgürlükler Cephesi'ne, Öcalan nezdinde HADEP'lilere saldırıyor ağırlıklı olarak.

Tabii bu sadece "şimdilik" olandır. Bölüp parçaladıkdan sonra, "ötekilere" de sıra gelecektir.

Bu "savaşa karşı" mücadele platformlarında yer alan kimileri de bu oyunu sürdürmek için, oligarşinin bölüp parçalama, tecrit etme politikalarına zemin hazırlayan **provokatif** manevralar peşinde.

Kendileri gibi icazetçiliği, düzen içiliği kabul etmeyenleri tasfiye peşindeler. Bu da onları dağıtıcı, bozguncu, sabote edici bir konuma sürüklüyor. Fiili durumlar yaratılarak sadece şu slogan atılacak, şu pankartlar açılacak dayatmalarıyla ortaya çıkıyorlar. Kimse kimseden ölümlere, zulüme, tecrite sessiz kalmasını isteyemez. Bunu "tartışılır" hale getirenlerin **konumları, niyetleri tartışılmalıdır**.

Onlara, ders çıkarın diyoruz dünden, bu oyunlara alet olmayın, "icazet" için düne kadar birlikte olduğunuz güçleri satmayın. Eğer gerçekten Amerikan saldırısına ve AKP'nin Amerikancılığına karşıysanız, yapmanız gereken bu doğru tavrı almaktır. Tersini yapmak, sabotörlük sıfatını haklı çıkarmaktır.

İki Feda Eylemcisi, İki Kahraman

Sadık Türk, 19 Aralık'ta Bursa'da feda eylemi yapan Murat Özdemir ve A. İhsan Özkan'ın feda eylemini anlatıyor

19 Aralık katliamını Bursa Özel Tıp Hapishanesi'nde yaşadıkdan sonra iki yıl F tipinde kalan Sadık Türk ile tahliyesi sonrasında 19 Aralık'ta yaşadıkları üzerine görüştük.

Murat, Tutuşturuktan Sonra İki Elini Kaldırıp Zafer İşareti Yaptı

19 Aralık'ta Bursa'da Murat Özdemir ve Ali İhsan Özkan operasyonu durdurmak için feda eylemi gerçekleştirdi. O günü, neler hissettiğinizi anlatır mısınız?

Saldırı olursa kendilerini yakacaklarını söylemişlerdi bilindiği gibi. Saldırı anında da duyuruldu. Ama saldırı durmadı, daha da büyüdü. Ve son çektiğimiz yerde tüm gözler Murat'a yönelmişti.

Murat vedalaşıyordu işte, çevresindeki dostlarıyla, yoldaşlarıyla. O vedalaşmanın tarifi zor duygular, düşünceler. Murat birazdan fiziken aramızdan ayrılacak ve bize sarılıyor... Herkese o esnada esprili birşeyler söylüyor. Paylaşmak istediği son şeyleri söylüyor. Gayet neşeli Murat, gülüyor, izle-

Bedeni tutuşturuktan sonra iki elini kaldırıp zafer işareti yaptı, hiç kıpırdamadan. Doğal bir refleks olarak bir slogan yükseldi. "SENİ SEVİYORUZ YOLDAŞ". Başka sol gruplardan insanlar da katıldı bu ana. Herkes nefesleri kısılana kadar bağırdı. Murat döndü baktı. Murat'ın ardından ağlayanlar var, bir yerlerden tutunmuş sanki orayı koparacak gibi sıkımlar var. Sonra "Bize Ölüm Yok" marşını söylemeye başladık. Marş başladığında o da yönünü bizden tarafa dönmüştü.. Bacakları kendini taşıyamayana kadar öylece durdu. Sonra yere yığıldı. Sol eli zafer işareti şeklindeydi. Sağ eli yumruk halinde dolaba vuruyor. Bize ölüm yok marşına ritm tutuyordu. Kendin yaşıyor gibi hissediyorsun. O an dayanması zor bir acı. Dayanıyorsun...

yenlerin aslında normal karşılayamayacağı bir durum. Birazdan Murat ölecek, yok olacak... Yani nedenlerini niçinlerini kavramayan insan tanık olmuş olsa o tabloyu çok normal, doğal bulmaktır. Murat bundan büyük mutluluk duyuyordu. Direnişçilerden bir tanesinin saldırının durdurulması için feda eylemi gerçekleştirmesi gerekiyordu ve bu Murat olmuştu, bundan büyük mutluluk duyuyordu. O anın duygularına tercüman olmaya çalışayım. Neden mutluydu? O an neden gülüyordu? Bir başka yoldaşından önce şehit düşecek, yapacağı eylemle belki saldırı duracaktı.

Bandını taktı, koridora çıktı. Orada da feda eylemi duyuruldu. O görüntüye bakınca birçok şey geçiyor kafandan, Murat'ın o an ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorsun. Murat sanki bizim merak ettiğimiz soruların hepsini çok önceden cevaplamış, o kadar rahat ve huzurlu. O anki davranışları bunu anlatıyor. Gözleri gülüyordu. Çok çabuk vardı zaten eylemi gerçekleştireceği yere. Varana kadar birçok arkadaş duygulu anlar da yaşadı, ağlayanlar da oldu. Son kez sarılmışsın, Murat sarılıp ağlayanlara ağlamaması gerektiğini, üzülmemesi gerektiğini söylüyor, gülerek onlara da içinde bulunduğu ruh halini taşımaya çalışıyordu.

Temsilcimiz operasyonu yapanlarla konuşuyordu. Binbaşı olduğunu söyleyen birisi geldi. Temsilcimiz de feda eylemi gerçekleştirecek direnişçimizin onlara söyleyecekleri olduğunu belirterek Murat'ı cama çağırırdı. Murat'ı o an heyecanlı gördüm. Sanki söylemek istediği bir çok şey varmış da hepsini o anda nasıl söyleyecekmiş gibiydi. İlk söylediği şey "ALÇAKLAR" diye bağırarak oldu. Sonra inancını, kararlılığını ifade etti. Direnişin gücünü ifade eden sözler söyledi. Hatırladığım kadarıyla;

"Bizi öldürerek teslim alacağınızı sanıyorsunuz, bunun böyle olmadığını birazdan göstereceğim size. Kendi ayaklarımızla hücrelere gitmeyeceğimizi göreceksiniz. Nasıl ölünyörmüş göreceksiniz".

Sonunda da sloganlar atarak elindeki pet şişeden yanıcı bir sıvı döktü üzerine. Çakmağı tutuşmadı ilk anda. Bedenini ateşleyecek. Çakmak isteği gayet sakin. Yakınından izliyordum.

Bedeni tutuşturuktan sonra iki elini kaldırıp zafer işareti yaptı, hiç yerinden kıpırdamadan. Doğal bir refleks olarak Buca direnişinde de atılan bir slogan

yükseldi. "SENİ SEVİYORUZ YOLDAŞ". Herkes avazının çıktığı kadar bunu bağırdı. Başka sol gruplardan insanlar da katıldı bu ana. Herkes "Yoldaş" diye "Seni Seviyoruz Yoldaş" diye nefesleri kısılana kadar bağırdı. Murat döndü baktı. Murat'ın ardından ağlayanlar var, bir yerlerden tutunmuş sanki orayı koparacak gibi sıkımlar var. Sonra "Bize Ölüm Yok" marşını söylemeye başladık. Bize ölüm yok marşı başladığında o da yönünü bizden tarafa dönmüştü, sonra tekrar askerlerden yana döndü.

Bacakları kendini taşıyamayana kadar öylece durdu. Sonra yere yığıldı. Sol eli zafer işareti şeklindeydi. Sağ eli yumruk halinde dolaba vuruyor. Bize ölüm yok marşına ritm tutuyordu. Söylemeye çalışır gibi dudaklarını oynattığını hatırlıyorum. Ama daha çok ellerine kilitlenmişti bütün gözler doğal olarak. Yani marşa öyle katılıyordu O da.

Çok büyük acı yaşadığını hissediyorsun o an. **Kendin yanıyormuş gibi hissediyorsun.** O an dayanması zor bir acı. Ama dayanıyorsun. Öyle olmalıydı. Murat da bunu biliyordu. Feda eylemcisi olacaksa ben olurum demıştır. Direnişin şehidi olmayı kendi adına tayin etmişti. Onun için bir feda eylemcisi olarak, bir ilkin yaratılmasında şehit düşmek büyük bir onur oldu kendi adına. Murat'ın bunu fazlasıyla hak ettiğini hep düşünmüşümdür. Yaşayarak kahraman olayım hesabı yapmayan direnişçilerimizdendi. Kahramanlığın şehitlikle geleceğini ta baştan beri bilen birisidir.

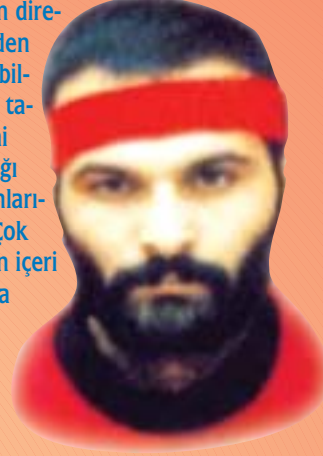
Artık saldırının sonlarına doğru Murat'ın şehit düştüğü anlaşıldı. Koğuşun en sonunda bir odaya götürdük onu, bir battaniye arasında. Yaşıyor gibi hissediyorsun ama hareketsizdi. Masanın üzerine yatırdık. Üzerine kırmızılar örttük. Gelen herkes alından öptüler, son çekildiğimiz odaya kadar yanında sırayla saygı duruşunda bulundular.

Ali İhsan'ın Vücudundan Çıkan Ateş İnsanları Isıttı

En son bulunduğumuz yerden alınmadan 15-20 dakika önce **Ali İhsan** feda eylemi gerçekleştirdi. Feda eylemi gerçekleştireceği açıkladı. Kapıya yaklaştı. Murat'ın giderkenki durumuna benzer görüntüler yaşandı. Herkesle tek tek kucaklaştı, vedalaştı. O da gayet sakindi.

O da hem kendisinin hem direnişin kararlılığını ifade eden şeyler söyledi. Kapı açıldı o esnada. O an görebildiğim askerlerden birkaç tanesi yüzünü kapattı. Yani onların dahi dayanamadığı bir tablo. Ali İhsan sloganlarını attı, yanar vaziyette. Çok hızlı oldu, çünkü birazdan içeri gireceklerdi. Bizim

O da hem kendisinin hem direnişin kararlılığını ifade eden şeyler söyledi. O an görebildiğim askerlerden birkaç tanesi yüzünü kapattı. Yani onların dahi dayanamadığı bir tablo. Ali İhsan sloganlarını attı, yanar vaziyette. Çok hızlı oldu, çünkü birazdan içeri gireceklerdi. Bizim ayakta durmakta zorlandığımız bir ortamda ateş gibi oldu Ali İhsan. Vücudundan çıkan ateş insanları ısıttı.

ayakta durmakta zorlandığımız bir ortamda ateş gibi oldu. **Herkesin ortasında ateş gibi oldu Ali İhsan.** Vücudundan çıkan ateş insanları ısıttı. İnsan eti kokusu sardı içeriği.

O da artık bacakları güçsüzleşince yıkıldı. Yatacak yeri de yok. İnsanların ortasında. Yumruğunun bir tanesini yere vurarak **canımız halk savaşına feda olsun**, sloganlarını attı.

Murat gibi masaya yatırıp üstüne kırmızılar örtmeye ya da bayrağını sermeye şansız olmadı. Battaniye örttük sadece. Bu esnada gaz bombası atılıyor. 3-5 dakika sonra da içeri girdiler.

İki feda eylemcisi de, eylemi ne için yaptıklarını, neden bu direniş içinde en önde olmak istediklerini tüm hücrelerine kadar kavramış iki insan, iki devrimciydi. Direnişin iki kahramanı onlar.

Murat eylemi yapacağı yere doğru yürüyordu. O ana tanık olan bir insan olarak birçok şey geçiyor kafandan senin; hiç mi heyecanlanmıyor ya da işte nasıl bir duygu, şu an Murat'ın yaşadıkları. Cevap aradığım bir soru aslında bu. Murat sanki bizim bu merak ettiğimiz soruların hepsini çok önceden cevaplamış, o kadar rahat o kadar huzurluydu ki, o andaki davranışları bunu anlatıyordu.

**Azərbaycan'dan
mektup var**

Saf ideya insanlarına sağol demeliyik

Artık Azerbaijan'da F tipli hapisanelerdeki müjadeden çokları haberdardır. Biz hepimiz bu sinmaz insanlar karşısında başımızı eyirik. Her bir şehitle ben içimde hankısa bir nur zerresini itirirem. Her bir şehit, planetimizde insanlığın, paklığın azalmasıdır.

Ben Türkiye'de devrimcilerin eyilmeden, sinmadam apardıkları ölüm müjadesini daima izlerim. 2000 yılın sonlarındaki hapisane kıyımları beni sarsıtdı. Ideya insanlarına daima saygılarım yanında yine de tejjüblenmeye bilmedim;

Ajaba, insanlar diktatura ile son savaca girirken niye dünya, harınlamış Avrupa, Amerika'daki sade insanlar susurlar? Bu memleketler bir yana galsın, en yakın, kardaş sayılan Azerbaijan'da bele hiç kimin olaylardan derin melumatı yokdu.

Baki'daki Türk telebelerinden aldığım kısa bilgilerden, bezi Türkiye gazetelerinin yazdığı birte-refli, diktaturanın terefını tutan informasionlardan elave bir şey bile bilmirdim. Benim ideya kardaşlarım hayatlarını tehlikede koyarak büyük kabusu karşı, özlerinin ve bizim hepimizin azadlığı yolunda şehit olurkan, ben habersiz-melumatsız dayanırdım. Hatta Meksika'da ve Kolumbiya'da gerilyacılarla bağlanıp ilgiler aldığım ve onların tebliğine çalışdığım zamanda yakın Türkiye'den melumatsızdım.

2000 yılın oktyabr hapisane hadiselerini bilmekdesse bana Rusiya'daki inkilabcı arkadaşlarım komek oldu ve ben topladıqlarımı Azerbaijan gazetelerinde derj etdirdim. Bunları okuyanlar inana bilmirdiler ki, Türkiye'de neje kanlı olaylar yasanır! Onların hiç neden haberleri yok idi.

Azerbaijan'da da devrimci olmak Türkiye'deki kimi tehlikeli olduğundan, gazeteciler hiç hagigatları bilmekte bulunmurdular da.

Anjak ölüm ajlıklarının başlanması ve bir-birinin ardından verilen şehitler barede sizlerden aldığım melumatları hem Baki, hem de Moskova gazetelerinde derj etdirmeyim xeyli javab doğurdu.

İnsanlar artık neinki hadiselere gözlerini açdılar, hem de hankı yolla azadlığı uğrunda bu zor muharibede yardımcı ola bilejeklerini sormaya başladılar. Artık Azerbaijan'da F tipli hapisanelerdeki müjadeden çokları haberdardır. Biz hepimiz bu sinmaz insanlar karşısında başımızı eyirik.

Her bir şehitle ben içimde hankısa bir nur zerresini itirirem. Her bir şehit, planetimizde insanlığın, paklığın azalmasıdır. Hapishanede ajlığını da-

vam etdiren her bir devrimcinin taleğini emperyalizmin korladığı bu dünyamızda merd insanların gismeti, taleğini kimi deyerlendirirem. Verdiğiniz 103 şehit benim için 103 kardeşimin itkisidir. Onların her birinin hakkında bilgileri ve fotoları arhivimde koruyub saklayıram.

2002 yılında Azerbaijan gazetelerinde benim Türkiye diktatura rejiminin eleyhine olmağımı ve devrimcileri müdafie etmeyimi pisleyen yazılar yazdılar. Ben javab yazmak zorunda kaldım.

Onda sentyabr idi. Bir-birinin ardınca Hamide Öztürk ve Fatma Tokay, 2 kız kardeşimiz şehit düşmüşdüler. Yazımda Fatma Tokay'ın kardeşinin onunla hastanede son konuşmasından yazdığı mektubu verdim. Onun illerle hapisanedeki müjadesinden yazdım. Hamide'nin tarikcesini kaleme aldım. Ve sordum;

- Hanki emperyalist, hanki sağcı, opportunist öz ideyası yolunda ölmeye geder ya gedib mi? Siz bundan sonrada mı diyersiniz ki, devrimcilere simpatiya besleme? Bu insanlar kendileri yok, bütün ideya dostlarını, hepimizi düşündürler. Ve bu dünya hele de insanlığı itirmeyibse, saf ideya insanlarına sağol demeliyik. Onları mehv edenler ise duydu-nuzmu faşistdirler?

Ben emperyalizmle muharibenin bütün mümkün taktika ve usullarının terefineyim. Gerilya, taktiklerle beraber kamikadzeleye tay tutulmalı ajlıg grevlerini de kabul edirem ve bilirem, sonunusu en çetindir. Ölüm ajlığı en iradeli adamların seçimidir. Ve bu yolda şehit olmuş arkadaşlarımızın katillerinin hele de salamat gezmelerine alışa bilmirem. Ben tarihin mehkemesine inanmıram! Jalladları tarih yok, biz insanlar jezalandırmalıyız. Ben bu yolda her hanki komeklığım deyirse, mutlu olurum!

Devrimcilik dünyamızı emperyalizmden gurtulmağın bir numaralı yoludur, şehitlerimiz; sejde ve guvvet yerimizdir.

Mammad Suleymanov

(Azerbaijan'da yayınlanan Yeni Zaman Gazetesi yazarı)

29 ayda iki bin şehit! Direnen Filistin Öğretiyor

29 aydır süren İkinci İntifa'da şehit düşen Filistinlilerin sayısı 2180. Filistin topraklarında yaşayanların toplamı 2,5 milyonun biraz üzerinde. Yani "bir avuç halk", dünyanın en büyük askeri güçlerinden birine karşı bedenleriyle, özgür vatan özlemiyle direniyor.

Direnişin gücü, bir çok yazımızda belirttiğimiz gibi, hal-kın örgütlülüğündedir. İslamcı, ulusalcı ve devrimci örgütlerin yönlendiriciliğinde işgale karşı koymasındadır. İşgalcinin "terör" diyerek yok etmek istediği de bu örgütlülüktür.

2180 ölüm, 5 binden fazla tutsak, onbinlerce yaralı ile direnen Filistin, dünyaya direnme örneği sunmaya devam ediyor. Feda ruhu ile direnen, savaştan, işgalci düşmanı topraklarından söküp atmaya ahdetmiş bir halkı yenebilecek bir gücün olmadığına bütün dünya tanıklık ediyor ve halklar Filistin'den öğreniyor.

"Ya özgürlüğümüz ya ölüm" şiarı, sadece feda eylemcilerinin bedenlerini havaya uçurmuyor, aynı zamanda ve en önemlisi işgalciyi de yakı-

yor, siyasi, ekonomik, askeri bütün mekanizmalarını kilitliyor. Kaçan yerleşimciler, ABD desteğiyle ayakta duran ekonomi, katliamdan başka hiçbir politika üretemeyen İsrail hükümeti bunun en açık kanıtıdır. **Katliam üreten, kendini tüketir.**

Bu nedenle Irak'a Amerikan saldırısı sırasında Arafat'ın sürgüne gönderilmesi planı gerçekleşse dahi Filistin'i teslim almaları mümkün değildir. Direniş kendi içinde dinamiklerini yarattığı gibi, liderlerini de yaratmasını bilir. Halkların direnişler tarihi buna tanıktır.

FHKC'den Pusu

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ne bağlı Ebu Ali Mustafa Tugayı komutanlarından birinin öldürülmesinin hemen ardından FHKC'den misilleme geldi. 12 Ocak günü Beytüllahim kentinde devriye gezen bir İsrail askeri aracı Nativitas kilisesi yakınlarında pusuya düşürüldü. Eylemde bir **İsrail yüzbaşı** öldürülürken, araçta bulunan diğer askerlerin de yaralı kurtulduğu açıklandı.

Guantanamo'da intihar!

Taliban ve El Kaide savaşılarının tutulduğu ve ABD'nin hukuksuzluğunun resmi haline gelen Guantanamo'da intiharların yaşandığı açıklandı. Hücrelerin anavatanı Amerika'da, en "yeni modelin" sonuçları ortaya çıkmaya başladı. ABD'nin nasıl bir hukuksuzluğu dayattığını görmek için daha başka örneğe gerek var mı?

"Uluslararası kurumlar" endişelerini açıkladılar.

"Uluslararası kurumlar"ın emperyalist efendiler karşısında ne kadar etkisiz olduğunu görmek için başka örneğe gerek var mı; "Uluslararası kurumlar" emperyalistlerin yeni-sömürgeler üzerindeki manevralarının aracı olarak "etkin"dirler.

Zenginler Klubünde Patlama

Kolombiya'nın "Anadolu Kulübü" sayılan, Bogota'daki El Nogal Kulübü'nde 8 Şubat'ta meydana gelen patlamada 32 kişi öldü 160 kişi yaralandı. Medya kulübün niteliğini fazla öne çıkarmadı, biz hatırlatalım. Bu kulüp, burjuvaların ve politikacıların buluşup pazarlık yaptıkları bir yer. Aynı zamanda kimi emperyalist ülkelerin elçilikleriyle, yani "sıkı korunan" bir bölgede. Kolombiya Ulusal Polis Şefi General Teodoro Campo'nun, **Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC)** gerillalarının Bogota'da düzenlemeyi planladığı bir saldırısının başarısızlığa uğratıldığını açıklamasının hemen ardından El Nogal Kulübü'nün tümünden yerlebir olması Kolombiya oligarşisini korkuttu. Hatırlanacağı gibi daha önce de, devlet başkanının yemin töreni sırasında FARC, başkanlık sarayını vurmuştu!...

Bolivya'da IMF öfkesi

Latin Amerika ülkesi Bolivya'da, IMF programıyla dayatılan yüzde 12 oranında vergi artışlarını hükümetin yürürlüğe koymasına halk ayaklanarak cevap verdi.

Kimi hükümet binalarının da bir süreliğine ele geçirildiği gösteriler sırasında 17 kişi öldü. Grevde bulunan polisin de halka destek verdiği gösterilere müdahale eden ordu güçleriyle polis arasında çatışmalar yaşanırken, polis ordu güçlerinin üzerine gaz bombaları attı.

Eylemler sırasında Başkanlık sarayından ambulansla kaçmak zorunda kalan devlet başkanı TV'den yaptığı konuşmayla vergi artışlarını geri çektiğini duyurdu.

IMF politikası, hükümetin tavrı ve halkın isyanı; başka söze gerek var mı?

Ulaş BARDAKÇI

"Devrimciler emperyalizme karşı bağımsızlık için silaha sarılma hakkını kullandılar... Savaşçıların son teki de ölene kadar bu hakkı kullanmaya devam edeceklerdir..."

(Ulaş Bardakçı'nın da yazılmasında büyük emeğinin geçtiği THKP-C Davası tutanaklarından)

Şehitlik tarihi: 19 Şubat 1972

Şehit düştüğü yer: İstanbul Arnavutköy

Şehit düşme şekli: İstanbul Arnavutköy'de kuşatıldığı evde direnerek şehit düştü. Ulaş Bardakçı'nın devrimci mücadeleye katılmasından Arnavutköy'de şehit düşmesine kadarki süreç, Türkiye devriminin yolunun netleşmesi ve bu yolda yürünmeye başlanması sürecidir. Ulaş THKP-C'nin kurucularından, yolu netleştirenlerden ve silah elde bu yola ilk baş koyanlardan biriydi.

Bir çok "ilk"te onun damgası vardır. Devrimci hareketin ilk silahlı eylemlerinde o vardır. Ülkemiz gençliğinin emperyalizme öfkesinin ifadesi olarak ABD elçisi Robert Kommer'in arabasının yakılmasında, Siyonizme karşı en güçlü darbe-lerden birinin vurulduğu İsrail Konsolosu Elrom'un cezalandırılmasında, tekelci burjuvaziye yönelik ilk eylemde, kuşatma koşullarında çatışarak direnme tavrında, hapishane duvarlarının delindiği ilk özgürlük eyleminde, o vardır. Önderliği hayatın içinde kazanılmış bir devrimcidir. Tutsaklıklar ve ihanetler karşısında hiç bir yalpalama geçirmeyen kararlılığıyla anılır. Disipliniyle, çalışkanlığıyla devrimci yaşamın şekillendirilmesinde de örnek olarak anılır hep.

Hareketin Genel Komite üyesi olarak faaliyetlerini sürdürürken 28 Mayıs 1971'de tutsak düştü. 29 Kasım 1971'de Mahir Çayan, Ziya Yılmaz, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile birlikte Maltepe hapishanesinden firar eylemini gerçekleştirdiler. Savaşın yine ön cephesindedir.

13 Şubat'ta, İstanbul'da kaldığı ev kuşatılır. Çatışarak yarar kuşatmayı. Ancak ağır baskı, takip koşullarında 19 Şubat'ta yine karşı karşıya gelir katliamcılarla. Yine silahına sarılarak ölümsüzleşir.

Ali Rıza AĞDOĞAN

Şehitlik tarihi:

16 Şubat 1991

Şehit düştüğü yer:

Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü

Şehit düşme şekli:

Halkımızı ABD'nin Irak'a saldı rısına karşı çıkmaya çağıran bir faaliyet sırasında 13 Şubat'ta gözaltına alındı, Aynı gün Beyoğlu Emniyeti'nin 3. Katından aşağıya atıldı. Kaldırıldığı hastanede 16 Şubat'ta şehit düştü.

Fikret KARA

Şehitlik tarihi:

Şubat 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Şehremini

Şehit düşme şekli:

Anti-faşist mücadelede yer alan emekçilerdendi. Çalıştığı inşaatta sivil faşist-ler tarafından katledildi.

Düzeltilme:

46. sayımızda, Celalettin Ali Güler'i anlatan yazımızda, Yeni Çözüm'ün 25. sayısının kapağında üç tutsağın görüldüğü resmin altında, resimdekilerin **Sinan Kukul, Mustafa Selçuk ve Celalettin Ali Güler** olduğu belirtilmiştir. Ancak resmin görünen bölümündeki üçüncü kişi, Celalettin Ali Güler değildir. Celalettin Ali Güler o kapakta görünmektedir, ancak kapağın dergiye konulan kısmında görünen üçüncü kişi Celalettin Ali Güler değildir.

Düzeltiliriz.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

ABD İşbirlikçisi Katil Kalemler!

AKP'nin 6 Şubat ihanet kararını, her ne gerekçe ile olursa olsun desteklemek, mazur göstermenin tek anlamı vardır; Amerikan işbirlikçiliğini meşru görmek/göstermek. Peki basından kimler destekledi bu kararı?

Ezelden beri Amerikancılıkları bilinen, Beyaz Saray politikalarını, emperyalist kültürü halkımıza kabul ettirebilmek için gazetelerini, TV'lerini açanlar elbette. Irak'a saldırıya hazırlanan ülkelerin medyasından da daha Amerikancı olduğuna, Amerikanın askeri olmaya ne kadar hevesli olduklarına, Irak'ı işgale ABD'den daha hevesli olduklarına bütün dünyanın tanık olduğu işbirlikçi basından sadece bazı köşe yazarlarından örnekler vermekle yetineceğiz.

Taniyin; onlar Amerikan işbirlikçisi katillerdir.

“Mecburiyet” Maskesi Takanlar

Ülkemizin sömürge olduğu tartışmasız, ama bu somut durum, işbirlikçiliğin savunulmasına hiçbir şekilde mazeret olamaz. Bunu böyle savunanlar o bağımlılığın sürmesini isteyen Amerikancılar.

“Türkiye'nin ‘ben bu oyunda yokum’ deme lüksü yok...” (7 Şubat, Milliyet) dedikten bir gün sonra, “petrolde düzen değişikliği, Türkiye'nin genel çıkarlarına ters mi düşer, uygun mu? Ne dersiniz? Bence uygun düşer.” (8 Şubat Milliyet) sözleriyle, bir ülkenin kaynaklarını Amerika ile birlikte yağmalamayı savunan Hasan Cemal, bu konuda örnektir.

Evet, “Türkiye, içinde bulunduğu bu durumdan sloganlar atarak kurtulamaz. Bağımsızlık, havadan düşen bir şey değildir. Bedelinin ödenmesi gerekir.” (İsmet Berkan 7 Şubat Radikal) Ancak bu bedeli ödeyenlere “terörist” diyorsan, kurtuluşu yine IMF programlarına uymakta, AB’cilikte buluyorsan, o zaman burada bir samimiyetsizlik var demektir.

Maskeye İhtiyaç Duymayan Arsız İşbirlikçiler

Bir de, hiçbir maskeye ihtiyaç duymadan, Amerikan işbirlikçiliğini savunanlar var. Onlar, basındaki Amerikan muhiplerinin başında geliyor.

“Kimi görsek etekleriz ne utanmaz köpekleriz...”

Namık Kemal

“Galipler masasına oturmamızı sağlayacak kararı vermeye bizi zorlayan sebeplerin” başında “ABD’nin güveninin kaybedilmemesini” (8 Şubat Vatan) sayan **Güngör Mengi**’den, dünyanın alay ettiği Powell’in “kanıtlarına” anında ikna olan ve AKP’nin 6 Şubat ihanetini yeterli görmeyerek utanmazca, “demir tavında dövülür. Acaba, ABD asker kabul edilmesi kararı da dün alınmış olsa daha iyi olmaz mıydı?” (7 Şubat 2003 Hürriyet) diyecek kadar ihanet güzellemesi yapan **M. Ali Birand**’a;

Yalan ve demagojiyle halkımızı ihanete razı edememenin hırçınlığı ile gerçekleri tersine döndürmeye çalışarak, saldırı karşıtı eylemleri Saddam’a destek diye aktararak hükümetin bu kararının arkasında herkesi “dimdik durmaya” çağıran (7 Şubat 03 Hürriyet) Doğan holdingin sözcüsü **Ertuğrul Özkök**’ten, tescilli işbirlikçiler Coşkun Kırca, Yalım Eralp, Ergun Babahan ve Mehmet Barlas gibilerine kadar azınlık bir kısım hiçbir maske takma ihtiyacı dahi duymadan sadece demagoji üzerinden ABD safındaki yerlerini belirlediler.

Bu kesimlerin ahlakını en açık anlatan Ertuğrul Özkök’tür. Şu satırları okumak yeterlidir:

“Miloseviç’i vermeseniz, her insan ruhunun derininde yatan bir ‘gururu’ kurtarmış olursunuz. Verirseniz, Avrupa’nın orta yerinde parya durumuna düşürülmüş bir neslin geleceğini kurtarırsınız. Söyleyin, bu kararların hangisi daha cesurdur? Hangisi aklınızı kenara itip, gururunuzu kurtarır? Hemen cevap vermeyin. Biraz düşünün... ‘Ulan, insan para karşılığı vatandaşını satar mı’ türünden anlık efelenmelerinizi, basmakalıp öfkelerinizi biraz zapturapt altına alın. Bakın bakalım cevabınız aynı mı olacak?” (Hürriyet, 1 Temmuz 2001)

Her şey satılık. Ulusal onur, gurur, vatan, üsler, li-manlar, inançlar... her şey. Bu ahlakın hesabı sadece ne kadar dolar alacağıdır karşılığında.

Sıkıştığında da en başta kendi kişiliğini (varsal), en yakınındakilerini satar. Özkök nezdinde temsil edilen, halkımıza giydirilmek istenen IMF kültürüdür, dolar ahlakıdır.

AKP’nin “Kaleminden Kalkanları”

Gerçekte iktidarın açmazlarını, çelişkilerini bilmelerine rağmen, AKP’nin işbirlikçiliğini, Amerikancılığını mazur göstermek, gizlemek için kalem oynatanların başında, AKP’nin “teorisyenlerinden” Ömer Çelik geliyor.

Tayyip Erdoğan’ın ve Abdullah Gül’ün ağızından dö-

külen yalanların, teorik kılıfı Çelik'in Star Gazetesi'ndeki köşesinden hazırlanmaya çalışılıyor, ama böyle bir kararı savunabilmenin zorluğu nedeniyle "yok öyle değil" demekten de öteye gidemiyor Çelik. "Türkiye'nin bu tedbirleri almasını 'savaşa evet' kararı şeklinde algılamak, yanlıştır. Tam tersine, barış için kapıları açık tutmanın yolu budur..." (7 Şubat Star) diyen Çelik de kendini akıllı, tüm halkı aptal zannedenlerden.

AKP'nin "kalemden kalkanlarından" Nazlı Iıcak ise, kendi ifadelerinin içinde nasıl bir çelişki taşıdığını dönüp okuyabilecek durumda bile değil, canhıraş kalemini kalkan yapıyor AKP'ye.

"İsrail'in müttefeki ABD ile birlikte müslüman ahalini bombalamak kolay bir tercih değil. Bunun alternatifi ise, bize göre, Türkiye'nin güvenliği açısından bazı tehditlerin ortaya çıkması. El ele veren İngiltere ve ABD doğru Türkiye'nin başına büyük belalal açabilir. Bence hükümet doğru karar verdi." (7 Şubat 03 Tercüman)

Yani? Türkiye'nin, kendi başına açılacak belayı önlemek için belayı açacak olanla kolkola verip müslümanları bombalaması 'doğru' olan!

Aynı gazeteden Emin Pazarcı da, aynı nakaratları tekrarlayarak, iktidara yakın durup nimetlerinden faydalanmayı, gerçeğe tercih edenler sınıfına yazdırıyor adını. (7 Şubat 03 Tercüman)

Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurmayı engelleme adına, "milliyetçilik" havarisi kesilen faşistler, ülkemizin Amerika tarafından üs olarak kullanılmasına sesleri çıkmıyor.

Faşistlerle, uslanmaz işbirlikçilerin yan yana gelişi çok da güzel bir manzara oluşturuyor; aynılar aynı yerde duruyor. Tıpkı, "ABD ile stratejik işbirliği halinde Kuzey Irak'a girmenin" (7 Şubat Milliyet) doğruluğunu savunan dönem faşist Taha Akyol ve "Kuzey Irak'ı denetime almanın doğruluğunu" (8 Şubat) savunan **Güneri Cıvaoğlu** gibi.

Bu Katilleri Tanıyoruz!

Sadece birkaç örnek verdiğimiz katil kalemler, ülkemizde bütün katliamları, işkenceleri, infazları alkışlayanlardır.

Sadece 19 Aralık katliamı ve ölüm orucu karşısındaki tavırlar bile, bugün Irak halkının katledilmesi çılgınlıkları atan kafa yapılarını tanıtmaya yeterlidir.

Sami Türk ve Ali Suat Ertosun'a katliamı aklamak için "çanak programlar" yapan M. Ali Birand'ları, katliamdan çok değil 5 gün önce **"ölüm orucuna müdahalenin hukuki ve ahlaki şartları oluşmuştur."** (14 Aralık 2000, Sabah) diye katliamcılık propagandası yapan Güngör Mengi'leri, faşist sağlık bakanının yalanlarını fırsat bilip, cesetlerimiz maltalarda dururken devrimcilerin inancına, iradelerine saldıran, "ölüm orucu olmadığını" (23 Aralık 2000) yazan ve 104 ölüme rağmen hala bir tek özeleştirici gereği dahi duymayan Emin Pazarcı'ları tanıyoruz.

Onlar ister ülkemizde, ister dünyanın bir başka yerinde direnen halkların düşmanı, katliamcılarının çanak yalayıcılarıdır.

ÇİZGİYLE

